

زبور

بخش اول

نیک د بختِ کسای که از خُدا میترسه

۱ نیک د بختِ کسی که د مُطابقِ

مشوره شریرو قدم نمیزنه

و د راهِ گناه‌کارا پای خور ره نمیله^a

و د مجلسِ آدمای ریشخندگر نمیشینه،

۲ بلکه خوشی ازو د شریعتِ خداوند آسته

و د باره شریعتِ ازو شاو و روز

فکر مونه.

^a ۱:۱ د جای «پای خور ره نمیله» د زبونِ عبرانی «ایسته

نموشه» نوشته یه.

۳ اُو رِقْمِ دِرِخْتِی اَسْتَه کِه دَ بَغْلِ جوی
های اُو شَنده شُدِه
و میوه خُورِه دَ فِصْلِ شِی مِیدیه
و بَلْگای شِی پِژْمُرْدِه نَمُوشِه؛
اُو هِر کَار رِه کِه اِنجَام مِیدیه،
کامیاب مُوشِه.

۴ لِیکِن شَرِیرو ای رِقْم نِییه،
بَلْکِه رِقْم کَاه اَلّی اَسْتَه کِه بَاد دَ
دَم خُو مُوبرِه.

۵ امزی خَاطِر نَه شَرِیرو دَ رُوزِ قِضَاوَت
ایسْتَه شُدِه مِیْتَنَه
و نَه ام گُناه کَارَا دَ جَمَاعَتِ مَرْدُمای عَادِل،
چِرَاکِه نَظَرِ لُطْفِ خُداوند دَ بِلَه رَاهِ
آدَمای عَادِل اَسْتَه،
ولے رَاهِ شَرِیرو سُون نَابُودِی موره.

پادشاهِ اِنْتِخابِ شُدِه خُدا

۱ چرا مِلَّتْ ها دَ شورشِ اَمَدِه
و قوم ها عَبَثِ نَقْشِه مِيکِشِه؟
۲ پادشايونِ زمي باله شُدِه و حُکمرانا
يگدست شُدِه دَ ضِدِ خُداوند
و دَ ضِدِ مَسَحِ شُدِه^a ازو مشوره
کده مُوگيه:

۳ ”بييد که زنجيراي ازوا ره مُنْتِي کني
و بَنَدِ ازوا ره پورته کني!“
۴ ولے امو که دَ آسمونا شِشْتِه، ميخنده،
خُداوند دَ بَلِه ازوا رِيشخندي مُونه.
۵ اوخته او قد قار خو قد ازوا توره مُوگيه
و قد غَضَبِ خو اونا ره دَ وَحْشَتِ
مِيندزه و مُوگيه:

^a ۲:۲ «مَسَحِ شُدِه» مسيح معنی ميديه. بلده معنای
«مسيح» دَ فِهْرِسْتِ لُغَاتِ مُشْکِلِ رُجُوعِ کُنيد.

۶ "ما پادشاهِ خُو ره دَ صَهيون،
دَ کوهِ مُقَدَّسِ خُو مُقَرَّرِ کَديم."

۷ پادشاهِ مُوگيه:

"ما حُکمِ خُداوندِ ره اِعلانِ مُونُم.
اُو دَزِ مه گُفت: 'تُو باچه مه اَستی،
ما اِمروزِ آتِه تُو شُدُم."

۸ از مه درخاست کُو و ما مِلَّتِ ها ره
بَحِيثِ ميراثِ دَزِ تُو مِيَدُم

و تمامِ زمی ره مُلکیتِ تُو جورِ مُونُم.
۹ تُو اونا ره قد سوئِه آینی میده مُونی
و رِقْمِ کوزه کوزه گَرِ اَلِّي تِکِه-و-پِرچه
مُونی."

۱۰ پس، آی پادشایو، دانا بَشید،

و آی رهبرای زمی، باخبر بَشید!

۱۱ خُداوندِ ره قد ترسِ عِبادتِ کُنید

و ازی ترس-و-لرز خوشحال بَشید.

۱۲ اُو ره قد نیتِ پاکِ احترامِ کُنید،^a
 نشنه که قارِ ازو باله بییه،
 و شمو دَ راه نابود شنید،
 چراکه قارِ ازو دِستی باله مییه.
 نیک دَ بختِ پگِ کسای که دَزو
 پناه موبره.

تَوکُل دَ خُداوند دَ وختِ مُشکِلات
 زبُورِ داوُود، وختیکه اُو از پیشِ
 باچه خُو آبشالوم دُوتا کد.

۱ آی خُداوند دُشمنای مه چِقیس کَلو یه،
 غَدِر کسا دَ ضِد مه باله موشه!
 ۲ غَدِر کسا دَ باره مه مَوگِیه:

^a ۲:۱۲ معنای امزی عبارتِ واضح نییه. دَ بعضی ترجمه

ها «باچه ره ماخ کُنید» نوشته یه.

”از طرفِ خدا بلده ازو کُدم خلاصی

نییه. “ سِلاه.^a

^۳ لیکن تُو آی خُداوند، مِثلِ سِپَرِ دَ

چارَدور مه آستی،

تُو شِکوه-و-جلال مه آستی، امو که

مَره سربِلند مونی.

^۴ ما دَ پیشِ خُداوند دَ آوازِ بِلند

نالِه-و-فِرِیادِ مُونُم

و او از کوهِ مُقَدَّسِ خُو دَ داد مه

مِیرِسه. سِلاه.

^۵ ما دِراز کَشِیده خاو رفتُم و بیدار شُدُم،

چون خُداوند از مه نِگاهوانی مونه.

^۶ از هزاران هزار نفر ترس نَمُوخورُم

که گرد مَره گِرِفته.

^a ۳:۲ معنای امزی کلمه که بارها دَ کِتاب زبُور اِستِفاده

شُدِه، واضِحِ نییه. ولِے اِمکانِ دَرِه که دَ ادبیاتِ عِبرانی

یگِ علامتِ بَشِه بِلدِه طَریقَه خاندونِ شِعرِ یا بِلدِه یگِ

وَقَفِه.

٧ باله شو آى خداوند!

آى خدای مه، مَره نجات بدی!

چُون تُو دَ رُوی دُشمنای مه میزنی

و دندونای شریرو ره میده مونی.

٨ نجات دَ خداوند تعلق دَره؛

برکت تُو دَ بله قوم تُو قرار بگیره. سِلاه.

خداوند دُعای آدمِ باوفا ره میشنوه

بلده سردسته خاننده ها، قد آله های موسیقی

تاردار خنده شنه؛ زبور داوود.

١ آى خدای دادرَس مه،

وختیکه تُو ره کوی مومَن جواب

دُعای مَره بدی.

غیتیکه دَ تنگی-و-سختی بودم، تُو

مَره دَ پراخی اوردی.

دَ بله مه رَحَم کُو و دُعای مَره بشنو.

٢ آى بنی آدم، تا چی وخت آبرُو-و-عزت

مَره دَ رسوایی تبدیل مونیید؟

و تا چی غیت چیزای باطل ره
دوست میدنید و از دروغ
پیروی مونید؟ سِلاه.

۳ ولے بدنید که خداوند آدمِ باوفا ره
بلده خو جدا کده،
غیتیکه خداوند ره کوی مونم، او
آواز مره میشنوه.

۴ وختیکه قار موشید، گناه نکنید؛
بلکه د باره شی د دل های خو د جاگه
خو فکر کنید و چپ بشید. سِلاه.

۵ قربانی های برحق تقدیم کنید
و د خداوند توکل کنید.

۶ غدر کسا موهیه: ”کی آسته که د
حق ازمو خوبی کنه؟“

ای خداوند، بیل که نور روی تو د
بله ازمو روشنی کنه.

۷ تو خوشی ره د دل مه قرار دده،

کَلوتر از خوشی که اونا از پَریمو شُدونِ
 غَلّه و شِیره انگُورِ دَ دِست میره .
 ۸ ما دَ آرامی دِراز کَشیده خاو مورم ،
 چراکه تنها تُو آی خُداوند ، باعِث موشی
 که ما دَ اَمْنِیت بُود-و-باش کُنم .

نالِه و فریاد دَ حُضُورِ خُدا
 بلده سردِسته خاننده ها ؛ قد تُولّه
 خانه شُنه ؛ زبُورِ داوود .

۱ آی خُداوند ، دَ توره های مه گوش بدی
 و دَ آه-و-نالِه مه تَوَجّه کُو!

۲ آی پادشاه و خُدای مه ، دَ ناله-و-فریاد
 مه گوش بدی ،

چون ما دَ پیش از تُو دُعا مُونم .

۳ آی خُداوند ، دَ وختِ صُبح آواز

مره میسنوی

هر صُبح دُعا ی خُوره دَ حُضُورِ تُو پیش

مُونم و اِنْتِظار میکشُم .

۴ چون تُو خُدای نِیستی که از شرارت
خوش تُو بییه،

و نه ام بدی دَ حُضُور تُو جای دَره.

۵ آدمای مغرور دَ پیشِ نظر تُو ایسته
شُدِه نَمِیْتَنه؛

تُو از پگِ آدمای شریر-و-بدکار
بد مُوبری.

۶ تُو دروغگویا ره نابُود مونی؛
از آدمای خُونریز و حیلِه‌گر نفرتِ دَری.

۷ لیکن ما دَ وسیله پَریمونی رَحمت
تُو دَ خانِه تُو مییم،

ما قد ترس-و-احترام سُون خانِه مُقَدَّس
تُو سَجده مُونم.

۸ آی خُداوند، بخاطرِ دُشمنای مه مَره
دَ عدالت خُو هِدایت کُو؛

راهِ خُو ره دَ پیشِ رُوی مه سیده کُو.

۹ چون دَ دانِ ازوا راستی وجود ندره
و دَ باطنِ ازوا تباهی آسته؛

کُتوکِ ازوا مِثْلِ قَبْرِ وَاذِ اسْتَه
 وَاوْنَا قَدْ زَبُونَايِ خُو چَاپِلُوسِي مُونَه.
 ۱۰ آيِ خُدَا، اُوْنَا رَه مُجْرِمِ حِسَابِ كُو؛
 بِيَلِ كِه اُوْنَا دَ نَقْشَه هَايِ خُوْدُونِ
 خُو كِرْفَتَارِ شُنَه؛
 اُوْنَا رَه بَخَاطِرِ خَطَاهايِ كَلُونِ ازوا از
 حُضُورِ خُو هِي كُو،
 چِرَاكِه اُوْنَا دَ ضِدِ تُو شُورِشِ كَدَه.
 ۱۱ لِيَكِنِ كَسَايِ كِه دَزِ تُو پَنَاهِ مِيْرَه،
 بِيَلِ كِه خُوشِي كُنَه؛
 و هَمِيْشَه سُرُودِ خُوشِي بِيْخَانَه.
 تُو حَاْفِظِ-و-پُشْتِيَوَانِ ازوا بَشِ
 تَا كَسَايِ كِه نَامِ تُو رَه دُوسْتِ دَرَه، دَ
 حُضُورِ تُو خُوشِحَالِي كُنَه.
 ۱۲ چُونِ تُو آيِ خُدَاوَنْدِ، آدْمَايِ عَادِلِ
 رَه بَرَكْتِ مِيْدِي
 و دَ وَسِيْلَه لُطْفِ-و-رَحْمَتِ خُو چَارْدُورِ
 ازوا رَه سِيْرِ آلِي مِيْگِيْرِي.

دُعا بَلَدِه خِلاصِی از پَریشانی

بَلَدِه سَرِدِستِه خَانِدِه ها، قَد آله مُوسِیقِی
هَشْت تار خَانِدِه شَنه؛ زُبُورِ داوُود.

۱ آي خُداوند، دَ غَيتِ قار خُو

مَرِه سَرزَنش نَكُو

و دَ وختِ غَضَبِ خُو مَرِه اِصلاحِ نَكُو.

۲ آي خُداوند، دَ بَلِه مِه رَحْمِ كُو، چُون

ما بے حال-و-پژمُردِه اَسْتُم؛

آي خُداوند، مَرِه شِفا بَدِي، چِراکِه

اَسْتُغوناي مِه آزُرده يِه

۳ و جان مِه سَخْتِ پَرِيشانِ اَسْتِه؛

ولے تُو، آي خُداوند، تا چي غَيتِ نَمِيبِي؟

۴ آي خُداوند، پَس بِيه و جان مَرِه ازي

حالتِ خِلاصِ كُو،

بِخاطِرِ رَحْمَتِ خُو مَرِه نِجاتِ بَدِي؛

۵ چُون دَ دُنْيايِ مَرگِ يادِ از تُو نَمُوشِه،

دَ عَالِمِ مُرْدَه هَا كِي مِيْتَنَه تُو رَه

شُكْر-و-سِيپَاس بُگِيَه؟

٦ ما از نَالِيْدو مَنْدَه شُدِيْم؛

تَمَامِ شَاوِ اَوْدِيْدِه مَه جَاگِه مَرَه غَرَقِ مُونَه

و تَخْتِ خَاوِ مَرَه تَرِ مُونَه.

٧ چِيْمَايِ مَه اَز غَم-و-غُصَّه خِيْرَه شُدِه

و بَخَاطِرِ دُشْمَنَايِ مَه ضَعِيْفِ شُدِه.

٨ اَيِ تَمَامِ بَدْكَارَا، اَزْمَه دُوْر شُنِيْدِ،

چِرَاكِه خُداوَنْدِ اَوَازِ چَخْرَايِ مَرَه شُنِيْدِه.

٩ خُداوَنْدِ نَالِه-و-زَارِي مَرَه شُنِيْدِه؛

خُداوَنْدِ دُعَايِ مَرَه قَبُوْلِ كَدِه.

١٠ پِگِ دُشْمَنَايِ مَه شَرْمِنْدِه و سَخْتِ

پَرِيْشَانِ مُوشِه،

اَوْنَا پَسِ تَاوِ مُوْخُورَه و بَعِ بَلْغِه

خِجَالْتِ زَدِه مُوشِه.

دُعا بَلَدِه اِجْرای عَدالَت

ای سُرود ره داوود بخاطرِ کوش
بِنیامینی بَلَدِه خُداوند خاند.

۱ ای خُداوند، خُدای مه، دَز تُو پناه میرم؛
مَره از دِسْتِ تَمَامِ کَسای که دَ دُمبال مه
اَسْتِه خِلاص کُو و مَره نِجات بَدی.

۲ نَشْنِه که رَقْمِ شِیر مَره پاره کده
تِکِه-و-پِرچِه کُنِه

و هِیچ کس ام نَبَشِه که نِجات بَدیه.

۳ ای خُداوند، خُدای مه، اگه ما

اینی کارا ره کدیم:

اگه از دِسْتِ مه بے اِنصافی سر زده،

۴ اگه دَ حَقِ کَسی که قَدِ مه دَ صُلح-و-صفا

بُوده بَدی کدیم،

یا دُشْمون خُو ره بَدونِ دَلیل غارَت کدیم،

۵ بیل که دُشْمو مَره دُمبال کده گِرِفْتار کُنِه

و زِنْدگی مَره دَ بَلِه زَمی پایمال کُنِه

و شان-و-شوکت مره دَ خاک بزَنه . سِلاه .

۶ آی خُداوند، قد قار خُو باله شو
و خود ره دَ مُقابِلِ خَشَمِ دُشَمَنای
مه بلند کُو .

بلده مه وَرَخی، تُو که قضاوت
ره حُکم کدے .

۷ بیل که جمعیتِ قوم ها دَ گرد تُو جَم شُنه
و تُو دَ بِلَه ازوا دَ جای بلند قرار بگیری .
۸ خُداوند قوم ها ره قضاوت مونه .

آی خُداوند، مُطابِقِ عدالت مه
و مُطابِقِ بے عیبی مه دَ داد مه برس .
۹ آی خُدای عادل که فکر ها و دل های
مردُم ره آزمایش مونی،

بیل که شرارتِ شریرو از بین بوره
و آدمِ عادل اُستوار شُنه .

۱۰ خُدا مِثِلِ سِپَرِ مُحَافِظِ مه اُسته،
اُمُو که آدمِ دل-راست ره نجات میدیه .

۱۱ خُدا قاضی عَادِلِ اَسْتَه،
خُدای که قار شی هر روز دَ ضِدِ
بَدکارا باله مُوشه.

۱۲ اگه آدِمِ شَرِیرِ توبه نَکنه،
خُدا دَ ضِدِ اَزُو شمشیر خُو ره تیز مُونه
و کمون خُو ره خَم دَدَه آماده مُوکنه.
۱۳ اُو سَلاح های کُشِنِدِه خُو ره آماده کده
تیر های اَتِشی خُو ره تیار میله.

۱۴ اونه، آدِمِ شَرِیرِ دَ کُورِه شی
شَرارتِ جای گِرِفْتِه
قَد ظُلمِ شِکامتُو شُدِه
و حِیلِه-و-مَکَرِ مِیزِیه.
۱۵ اُو چاه کنده اُو ره غُوجِ مُونه،
و دَ چاهی که کنده، خود شی موفته.
۱۶ ظُلمِ اَزُو دَ سِرِ خود شی مییه

و بے رَحْمی شی دَ بِلِه تَوْلِغِه اَزُو
نازِلِ مُوشِه.

۱۷ ما خُداوند ره بخاطرِ عدالت شی
شُکر-و-سپاس مُوگُم
و بِلْدِه سِتایشِ نامِ خُداوندِ مُتعال
سُرُود میخانم.

شِکوهِ خُداوند و مَنزَلَتِ اِنسان

بِلْدِه سَردِسْتِه خاننده ها؛ قد آلِه مُوسِیقِی
تاردار خانده شنه؛ زبُورِ داوُود.^a

۱ آی خُداوند، مَولای مو،
چِیقِس پُرشِکوه اَسْتِه نام تُو دَ تمامِ زمی!
تُو بُزُرگی-و-جلالِ خُو ره دَ بِلِه اَسْمونا
قرار دَدِے.

۲ از دانِ بچکِیچا و نِلغِه گو توره گُفته

^a ۸:۰ دَ جای «آلِه مُوسِیقِی» دَ زبُونِ عِبْرانی «گِئیت»
نوشته یِه که اِمکانِ دَره یکی از آلِه های مُوسِیقِی تاردار
بُوده بَشِه یا نامِ کُدَمِ صَوْتِ مُوسِیقِی.

بِخَاطِرِ مُخَالِفِينَ خُو تَادَوِ قُوتِ

خُو ره ایشتی

تا دُشمو و اِنْتِقَامِ گِیرنده ره چُپ کنی.

۳ وختی سُونِ آسمونای تُو توخ مُونُم،

سُونِ کارِ دِستای تُو،

سُونِ ماهتو و سِتاره های که قرار دَدے،

۴ مُوگِیم: اِنسان چی آسته که تُو دَ

فِکِرِ ازو آستی،

و بَنی آدم چی یه که تُو دَزُو تَوَجُّه مُونی؟

۵ تُو او ره از ملایکه ها کده کم وری

تاهتر خَلقِ کدی،^a

و تاجِ جلال و عِزَّتِ ره دَ سر شی ایشتی.

۶ او ره دَ بِلَه کارای دِست خُو حاکِم

جور کدے،

و تمام چیزا ره تی پای ازو قرار دَدی:

^a ۸:۵ دَ جای «ملایکه ها» دَ زِبُونِ عِبْرانی کَلِمَه

«ایلوهِیم» اِسْتِفَادَه شُدَه که «خُدا، مَوْجُوداتِ آسمانی و

قاضی ها» ام معنی میدیه.

تمامِ گوسپندو و گاوو

و جانورای بیابو ره،

مُرغکوی هوا و ماهیای دریا ره

و تمام چیزای ره که دَ دریا ها دَ

حَرَکت آسته.

آی خُداوند، مَولای مو،

چِیقِس پُرشِکوه آسته نام تُو دَ تمامِ زمی!

قُدرت و عدالتِ خُدا

بلدِه سردِسته خاننده ها؛ دَ صَوْتِ

مُوت لَبینِ خنده شُنه؛ زبُورِ داوُود.

آی خُداوند، ما تُو ره قد تمامِ دِل-و-جان

خُو شُکر-و-سِپاس مُوگِیم؛

ما از پَگِ کارای عَجیب تُو نقلِ مُونُم.

ما دَ حُضُورِ تُو خوشی و خوشحالی مُونُم؛

ما بلدِه سِتایشِ نام تُو سرُود میخانُم،

آی قَادِرِ مُتعال.

وختی دُشمنای مه عَقَبِ نِشینی مُونه

اونا اُفتده دَ حُضور تُو نابود موشه،
چون تُو دَ حق مه قضاوت و

دادرسی کدی؛

تُو دَ تخت خُو ششته قضاوتِ

عادِلانه کدی.

تُو مِلَّتْ ها ره سرزنش کدے، شریرو

ره نابود کدے؛

تُو نامِ ازوا ره تا اَبَدُالاباد گم-و-گُل کدے.

دُشمننا نیست شُدِه دَ خرابه های

اَبَدی تَبَدیل شُدِه؛

تُو شارای ازوا ره از بیخ-و-ریشه کندے،

حتی یادِ ازوا ام از بَین رفته.

لیکن خُداوند تا اَبَد دَ تخت خُو میشینه،

او تخت خُو ره بلده قضاوت کدو

برقرار کده.

او دُنیا ره عادِلانه قضاوت مونه

و قد اِنصاف دَ دادِ قوم ها میرسه.

۹ خُداوند بَلَدِه مَظْلُومًا یِگ پناهگاه آسته،
یِگ پناهگاه دَ غَیْتِ مُشْکِلَاتِ-و-سختی.
۱۰ کسای که نام تُو ره مِیَنخِشِه، تَوکُل
خُو ره دَز تُو مَوکُنِه،
چون تُو آی خُداوند، کسای ره که دَ
طَلَبِ اَز تُو یِه، ایلِه نَکَدِے.

۱۱ بَلَدِه سِتایشِ خُداوند که دَ کوهِ صَهیون
بُود-و-باش دَرِه سَرُودِ بَخَانِید؛
کارای ازو ره دَ مینکلِ قومِها
إِعْلانِ کُنِید،
۱۲ چون او که اِنْتِقَامِ خُونِ ره مِیگِیره،
آدمای بیچاره دَ یادِ ازو آسته،
او ناله-و-فربادِ ازوا ره پُرْمُشتِ نَمُونِه.

۱۳ آی خُداوند، دَ بِلِه مِه رَحْمِ کُو.
توخ کُو، از دِستِ کسای که از مِه بَد
مُوبره رَنج-و-عذابِ مِیکشُم،

مَرِه از درگه های مَرگ باله کُو
 ۱۴ تا تمامِ حمد-و-ثنای تُو ره دَ درگه های
 دُخترِ صَهیون^a بیان کنم،
 و بخاطرِ نجاتِ تُو خوشی کنم.
 ۱۵ مِلّت ها دَ چاهی اُفتد که خودون
 شی کَندد؛

پای های ازوا دَ دامی گِرِفَتار شُد
 که خودونِ ازوا ایشَتُد.
 ۱۶ خُداوند خود ره شَنخَتنده و قضاوت
 ره اجرا کده؛

شَریرو دَ و سِیلَه کار دِستِ خودون خُو دَ
 دام گِرِفَتار شُدِه. هِگایون^b سِلاه.

۱۷ شَریرو دَ عالمِ مُرده ها بازگشت مُونه،

^a ۹:۱۴ «دُخترِ صَهیون» نام دِیگِه «اورُشَلیم» آسته.

^b ۹:۱۶ معنای امزی کَلِمه واضح نییه. ولے اِمکان دَره

که دَ ادبیاتِ عِبْرانی یگ علامت بَشه بلده طریقه خاندون

شعر.

پگِ مِلَّتِ های که خُدا ره پُرْمُشت مونه.
۱۸ چُون آدَمای مُحتاجِ بَلَدِه همیشه
پُرْمُشت نَمُوشه
و نَه ام اُمیدِ آدَمای غَرِیب-و-بِیچاره
تا اَبَد از بَینِ موره.

۱۹ آی خُداوند، باله شُو! نَیلِ که
انسانِ پیروزِ شُنه؛
بیلِ که مِلَّتِ ها دَ حُضُورِ ازتُو
قضاوتِ شُنه.
۲۰ آی خُداوند، اُونَا ره دَ وَحِشَتِ بِنَدَز؛
بیلِ که مِلَّتِ ها بَدَنه که اُونَا اِنسانِ
فانی اَسْتِه و بَس. سِلاه.
۱ آی خُداوند، چِرا دُور
ایسته شُدِه؟
چِرا دَ غَیْتِ مُشکِلاتِ-و-سختیِ مه
خود ره تاشه مونی؟

۲ دَ کِبِر-و-غُرُورِ آدَمِ شَرِیرِ آدَمِ
غَرِیب-و-بِیچاره دَرِ مِیگیره؛
بیل که او دَ نَقشه های گِرِفَتار شُنه
که خود شی کشیده؛

۳ چُونِ شَرِیرِو دَ بِلِه خَاهِشاتِ نَفَسِ
خُو اِفْتخارِ مُونِه
و طَمعکارا خُداوند ره لعنت و
تَوهِینِ مُونِه.

۴ آدَمِ شَرِیرِ قَدِ کِبِر-و-غُرُورِ مُوگیه:
”خُدا بازخاست نَمُوکُنِه.“

تمامِ فِکَرِ های شی امی آسته که
خُدا و جُود نَدَرِه.

۵ راه-و-رُوشِ اَزُو همیشه کامیاب آسته،
مگم قضاوت های ازتو بلندتر از
فِکَرِ اَزُو یِه؛

او دَ بِلِه تمامِ دُشَمَنایِ خُو
رِیشخندی مُونِه.

٦ اُو دَ دِل خُو مُوگِیَه: ”ما هرگز

تکان نَمُوخورم،

نسل اندر نسل دُچارِ بلا-و-بدی نَمُو شُم.“

٧ دانِ ازو پُر از لعنت و فریب و

خُشُونَتِ آسته،

دَ زیرِ زبون شی ظلم و شرارتِ جای دَره.

٨ اُو دَ آغِیلا دَ کَمینِ مِیشِینِه

و دَ جای های تاشه آدمای بے

گناه ره مُوکُشه،

چیمای شی دَ گیتِه آدمای بیچاره آسته.

٩ اُو دَ یگِ جای تاشه دَ کَمینِ مِیشِینِه،

رقمی که شیر دَ یگِ گوشه دَ

کَمینِ مِیشِینِه؛

اُو دَ کَمینِ مِیشِینِه تا آدمِ غریب-و-بیچاره

ره دَ چنگِ بیرِه؛

اُو آدمِ غریب-و-بیچاره ره دَ چنگِ

میره و دَ دامِ خُو میندَزِه.

۱۰ آدمِ غریب-و-بیچاره سرکوب و

پایمال مُوشه،

و دَ زیرِ قُدرتِ ازو موفته.

۱۱ آدمِ شَریرِ دِ دِلِ خُو مُوگیه: ”خُدا

پُرمُشت کده،

اُو رُویِ خُو ره پوشنده و کارای مَره

هرگِز نَمینگره.“

۱۲ ای خُداوند، باله شو! ای خُدا،

دِستِ خُو ره باله کُو!

آدمایِ غریب-و-بیچاره ره پُرمُشت نَکُو!

۱۳ چرا آدمِ شَریرِ خُدا ره تَوهینِ کُنه

و دَ دِلِ خُو بُگیه: ”اُو از مه

بازخاست نَمونه“؟

۱۴ مگم تُو مینگری! دَ حقیقتِ مُصیبت

و غَمِ دَ زیرِ نظرِ تُو آسته

تا دَز شی رَسیدگی کُنی.^a
آدمِ غریب-و-بیچاره خود ره دَز تُو میسپاره،
مَدَدگارِ یتیمان، تُو آستی.

۱۵ بازوی آدمِ شریر و بدکار ره میده کُو،
شرارت شی ره ازو بازخواست کُو
تا وختیکه دیگه هیچ شرارت پیدا نَشنه.
۱۶ خُداوند تا اَبَدُالاباد پادشاه آسته؛
مِلّت های بے خُدا از سرزمین شی
نابُود موشه.

۱۷ ای خُداوند، تُو آرزوی آدمای
عاجز-و-بیچاره ره پوره مونی،
تُو دل های ازوا ره قوی مونی
تُو گوش خُو ره طرفِ ازوا مُتَوَجِه مونی
۱۸ تا دَ حقِ یتیمان و مظلوما انصاف کنی

^a ۱۴:۱۰ دَ جای «دَز شی رَسیدگی کُنی» دَ زبونِ عبرانی
«دَ دِست خُو میگیری» نوشته یه.

تاکه انسانِ خاکی دیگه باعِثِ
ترس-و-وَحْشَتِ نَشْنَه.

تَوَكُّلِ دَ خُداوند

بلدِه سردِستِه خانِنده ها؛ زبُورِ داوود.

۱ ما دَ خُداوند پناه میگیرم.

چرا دَز مه مُوگید:

”رَقْمِ مُرْغَكِ اَلّی سُونِ کوهِ دُوتا کُو،

۲ چُونِ اونِه، شَرِبِرِو کُمونِ خُو ره خَمِ دَدِه

و تیرِ ره دَ تیرِکَشِ ایشته

تا دَ تَرِبِکی سُونِ آدَمایِ دِلِ راست

ایله بَدیه.

۳ اگه بُنیادِ ها بیرو شده،

آدمِ عَادِلِ چیزخیلِ کده مِیتنه؟”

۴ خُداوند دَ خانِه مُقَدَّسِ خُو آسته؛

تَخْتِ خُداوند دَ عَالَمِ باله یه.

چیمایِ ازو تُوخِ مونه،

کِرِپَکای ازو بَنی آدم ره آزمایش مونه.
۵ خُداوند آدمِ عادِل ره آزمایش مونه،
مگم از آدمِ شَریر و دوستدارِ ظُلم
بد مُوبره.

۶ او دَ بِلِه شَریر و قوغ های آتِش و
گوگرد مُوبارنه
و بادهای سوزان نصیبِ پیلِه ازوا مُوشه،
۷ چُون خُداوند عادِل آسته
و اعمالِ عادِلانه ره دوست دَره؛
آدمای دُرستکار رُوی ازو ره مینگره.

دُعا بِلدِه نِجات

بِلدِه سرِدستِه خاننده ها، قد هشت تار
خانده شُنه؛ زبُورِ داوُود.

۱ ای خُداوند، نِجات بَدی، چُون
کُدم آدمِ خُدا ترس باقی نَمنده
و انسانای صادق-و-نیک از مینکل
بَنی آدم گم شُدِه.

۲ پگ دَ یگدیگه خُو دروغ مُوگیه
اونا قد لبای چاپلوس و دِلِ منافِق
توره مُوگیه.

۳ کشکِه خُداوند پگِ لب های ره که
چاپلوسی مُونه مُنْثی کُنه،
و هر زبونی ره که توره های
کُنه کُنه مُوگیه،

۴ امزوا ره که مُوگیه: ”قد زبون خُو
مو پیروز مُوشی؛

لبای مو از خودون مو یه؛ کی آسته
که دَ بِلِه مو بادار بَشه؟“

۵ خُداوند مُوگیه: ”بخاطرِ غارتِ شُدونِ

مردُمِ غریب-و-بیچاره
و بخاطرِ آه-و-نالِه آدمای مُحتاج،
اینه، ما باله مُوشم

و نجاتی ره نصیبِ ازوا مُونم که دَ
آرزوی شی آسته.“

٦ توره های خُداوند توره های خالص آسته،
خالِصَتَر از نُقرِه خالص که هفت دفعه
د کوره گلی پاک شده بشه.

٧ آی خُداوند، تُو از مردُم غریب-و-بیچاره
حِفاظت مونی؛

تُو اونا ره از شرِ امزی نسل تا
ابد نگاه مونی.

٨ وختیکه فسق-و-فساد د مینکلِ بنی
آدم اوج میگیره
آدمای شریر هر سو میگرده.

دُعا بلده خلاصی از دِستِ دُشمنّا
بلده سردِسته خاننده ها. زبُورِ داوود.

١ تا چی وخت، آی خُداوند؟ آیا
تا ابد مره پُرمُشت مونی؟
تا چی غیت رُوی خُوره از مه
تاشه مونی؟

٢ تا چی وخت قد خود خُو چورت بزئم

و هر روز دَ دِلِ خُو غَمِ دَشْتِه بَشُم؟
تا چی غَیتِ دُشْمونِ مه دَ ضِدِ مه
سربلند شُنه؟

۳ آی خُداوند، خُدایِ مه! سُونِ مه نظر

کُو و دُعایِ مَرِه قَبُولِ کُو!

چیمایِ مَرِه روشو کُو، اگه نَه ما

دَ خَاوِ مَرگِ مورُم

۴ و دُشْمونِ مه مُوگیه، ”دَ بِلِه ازو

پیروز شُدُم، ”

و مُخالفایِ مه از خاطرِ شِکستِ مه

خوشحالیِ مونه.

۵ مگم ما دَ رَحمتِ تُو اِعْتِمادِ دَرُم؛

دِلِ مه بخاطرِ نِجاتِ تُو خوشیِ مونه.

۶ ما بِلدِه خُداوندِ سُرودِ میخانم،

چراکه اُو دَ حقِ مه اِحسانِ کده.

خیالاتِ مردُمایِ لَوڈہ

بَلدہ سَرِدِستہ خانِندہ ہا . زَبُورِ داوُود .

۱ آدمایِ لَوڈہ-و-بے شَعُور دَ ۱۴
دِل خُو مُوگیہ:

”خُدا وِجُود نَدَرہ.“

اُونَا فاسِدِ اَسْتہ و کارایِ زِشتِ اِنجامِ مِیدِیہ،

دَ مینکلِ ازوا ہیچِ کسِ کارِ نیکِ
انجامِ نَمِیدِیہ .

۲ خُداوندِ از عالمِ بالہ سُونِ بَنی

آدمِ توخِ مُونہ

تا بِنگرہ کہ آیا کُدمِ آدمِ دانا وِجُود

دَرہ کہ دَ طَلبِ خُدا بَشہ؟

۳ اُونَا پگِ شی گُمراہِ شُدہ و قتی

فاسِدِ گَشْتہ،

دَ مینکلِ ازوا ہیچِ کسِ کارِ نیکِ اِنجام

نَمِیدِیہ، حتیٰ یگِ نفرِ امِ نَہ .

۴ آیا تمامِ آدمایِ شَرِیر-و-بَدکارِ هیچ

داناییِ نَدَره

که قومِ مَره رَقَمِ نانِ اَلّیِ مُوخوره

و خُداوندِ ره یاد^a نَمُوکُنه؟

۵ پس اونا سخت وَحَشَتِ زَدَه مُوشه،

چراکه خُدا قدِ مَرْدُمایِ عَادِلِ اَسْتَه.

۶ آیِ شَرِیرو، شُمُو قَصَدِ اَدَمِ غَرِیب-و-بِیچاره

ره باطِلِ مُونید،

مگم خُدا پناهگاهِ ازوا اَسْتَه.

۷ کَشکِه نِجاتِ بَلَدِه اِسْرَائِیلِ از

صَهیون^b بیه!

وَختی خُداوندِ خوشبَختیِ قَوْمِ حُو

ره دُوباره بیره،

^a ۱۴:۴ دَ جایِ «یاد» دَ زِیونِ عِبرانیِ «کوی» نوشته یه.

^b ۱۴:۷ «صَهیون» نامِ دِیگِه اورُشَلیمِ اَسْتَه.

يعقوب^a خوشی مونه، اسرائیل
خوشحال موشه.

رضای خدا بلده ایماندارا
زبور داوود

۱۵
آی خداوند، کی میتنه که د
خیمه تو وخت تیر کنه؟
کی میتنه که د کوه مقدس تو
جای-د-جای شنه؟

۲
امو کسی که رفتار شی بے عیب بشه
و عدالت ره د جای بیره
و از تی دل خو راست بگيه؛
۳
امو کسی که قد زبون خو غیبت نکنه
و د همسایه خو بدی نرسنه

^a ۱۴:۷ «يعقوب» یا «اسرائیل» د اینجی «قوم اسرائیل»

معنی میدیه.

و دَ بَلَه نَزْدِيكَانَه هَاي خُو تَهْمَت نَكْنَه؛

۴ اْمُو كَسِي كَه شَرِيْرُو دَ نَظَر شِي

خَار-و-حَقِيْر بَشَه

وَلَه كَسَاي رَه اِحْتِرَام كُنَه كَه اَز

خُدا مِيْتَرَسَه

و دَ قَوْل-و-قَسَم خُو اَيْسْتَه شُنَه،

حَتِيْ اَكَه دَ ضَرَر شِي اَم بَشَه؛

۵ اْمُو كَسِي كَه پَيْسَه خُو رَه سِرِ سُوْد نَدِيَه

و رِشَوْت دَ ضِدِ اَدَمِ بَه كُنَاه نَكِيْرَه.

كَسَاي كَه اَمِي چِيْزَا رَه دَ جَاي بِيْرَه تَا اَبَد

اَز جَاي خُو تَكَان نَمُوخُوْرَه.

سُرُوْدِ اِطْمِيْنَانِ دَ خُداوند

سُرُوْدِ داوود

۱ اَي خُدا، اَز مَه حِفَاظَت كُو،

چُون مَّا دَز تُو پِنَاه اُوْرْدِيْم.

۲ مَّا دَ خُداوند كُفْتُمْ: ”تُو مَوْلَاي مَه اَسْتِي،

هیچ خوبی دَز مه و جُود ندره جدا از تُو. “
 ۳ دَ بارِه مُقَدَّسین که دَ رُوی زمی آسته:
 اونا قابلِ اِحترام آسته،
 تمامِ خوشی مه بخاطرِ ازوا آسته.
 ۴ غمِ های کسای که پُشتِ خُدیونِ دیگه
 میگرده، کلو موشه،
 ما هدیه های وُچی کَدنی خُون ره بلده
 امزو خُدیو شیو نَمونم
 و نامِ ازوا ره ام دَ زبون خُو نَمیرم.

۵ آی خُداوند، حِصّه میراث مه و
 اِنْتِخاب^a مه تُو آستی،
 پِشک مَره تُو نِگاه مونی.
 ۶ زَمینای که دَ پِشک دَز مه اُفتده، دَ
 جای های خوشایند آسته،

^a ۱۶:۵ دَ جای «اِنْتِخاب» دَ زبونِ عبرانی «پيله» نوشته

واقعاً میراثِ خوبِ دَزِ مه رَسیده.

۷ ما خُداوند ره که دَزِ مه مشوره

میدیه، ستایشِ مَوگیم؛

حتیٰ دَ وختِ شاو ام دِلِ مه مَره

اصلاحِ مونه.

۸ ما خُداوند ره همیشه دَ پیشِ رُوی

خُو حاضرِ مینگرُم؛

و ازی که او دَ دِستِ راستِ مه آسته،

ما از جایِ خُو تکانِ نَمُوخورُم.

۹ امزی خاطرِ دِلِ مه خوشِ آسته و جان

مه^a خوشحالیِ مونه،

و جَسَدِ مه دَ آرامیِ جای-د-جایِ موشه،

^a ۱۶:۹ دَ جای «جان مه» دَ زبونِ عبرانی «جلال مه»

نوشته یه.

۱۰ چُون تُو جان مَرِه دَ عالمِ مُرده
 ها ایلَه نَمُونی
 و نَمیلی که مَرِدِ وفادار تُو دَ قبر ایلَه شُنه.
 ۱۱ تُو راهِ زندگی ره دَز مه یاد میدی،
 دَ حُضُور تُو خوشی کامل آسته
 و دَ دِستِ راست تُو خوشحالی
 تا اَبَدُالاباد.

دُعَا بَلَدِه عَدَالَت

دُعَا دَاوُود

۱ آی خُداوند، آوازِ عَدَالَت خاهانه
 ره بَشَنو، دَ فَریادِ مه تَوَجُّه کُو،
 دَ دُعَایِ مه که از لَبایِ مه بَدُونِ
 حیلَه-و-مَکَر بُر موشه، گوشِ بَدی!
 ۲ بیلِ که حُکَمِ بیگناهیِ مه از حُضُورِ
 از تُو صَادِرِ شُنه
 و چیمایِ تُو حَقِیقتِ ره بِنگره.

۳ تُو دِل مَرِه آزمايش كدے و دَ غَيْتِ
شاو ام بَلدِه تحقِيق اَمَدے ،
مَرِه اِمْتِحان كدے و هيچ چيز دَز
مه پيدا نَكَدے ،
چُون ما قَصْد كديم كه هيچ خطايي
از دان مه سر نَزَنه .

۴ دَ بارِه كاراي بَدِ دِيگرو:
ما دَ وَسِيْلَه كلامِ لباي تُو
خود ره از راه هاي امزُو ظالِمَا
دُور نِگاه كديم .

۵ قَدَم هاي مه دَ راه هاي از تُو اُسْتوار اَسْتِه
و پاياي مه نَلَخْشِيْدِه .

۶ اَي خُدا، ما تُو ره كُوي مُونُم، چراكه
تُو دُعَاي مَرِه قَبُول مُوني،
دَز مه گوش بَدِي و توره هاي مَرِه بَشَنُو .
۷ رَحْمَتِ فَوْقِ-اَلْعَادِه خُو ره نِشو بَدِي،

آی نجات دهنده کسای که دَز
تُو تَوَکُلْ مُونَه
و تُو اونا ره دَ وَسِیلَه دِسْتِ رَاسْتِ خُو
از شَرِّ مُخَالِفِینِ شیِ خِلاصِ مُونِی.

^۸ از مه رقمِ تُخْمِ چیمِ خُو نِگَاهوانِی کُو،
دَ تِی سَایَه پَر-و-بَالِ خُو مَرَه تَاشَه کُو،
^۹ از آدَمَایِ شَرِیرِ که میخایه مَرَه نَابُودِ کُنَه،
از دُشْمَنَایِ جَانِ مَه که مَرَه مَحَاصِرَه کَدَه.
^{۱۰} دِلِ سَنَگِ خُو ره اونا سَخْتِ کَدَه،^a
قَدِ زَبُونِ خُو توره های پُرِ کِبَر-و-غُرُورِ
مُوگیه.

^{۱۱} اونا رَدِ پایِ مَرَه دُمَبالِ کَدَه و آلی
چاردورِ مَرَه گِرِفْتَه

^a ۱۰:۱۷ دَ جایِ «دِلِ سَنَگِ خُو ره اونا سَخْتِ کَدَه» دَ
زَبُونِ عِبْرانیِ «چَرَبیِ خُو ره اونا بَسْتَه کَدَه» نِوِشْتَه یَه.

و چیمای خُو ره دَز مه دوخته تا
 مَره دَ زمی بزنه.
 ۱۲ اونا مِثلِ شیرِ آسته که بلده پاره
 کدو بے قراره،
 مِثلِ شیرِ غُرانی که دَ یگ گوشه دَ
 کمین شِشته.

۱۳ آی خُداوند، باله شو و دَمِ رُوی ازوا
 ره گِرَفته اونا ره سرنگون کُو.
 جان مَره قد شمشیر خُو از چنگِ آدمِ
 شَریر خلاص کُو.

۱۴ آی خُداوند، قد دِست خُو مَره از چنگِ
 اِنسان ها خلاص کُو،
 از چنگِ اِنسان های که حِصّه ازوا تنها دَ
 امزی زندگی و دَمزی دُنیا آسته.
 بیل که کوره ازوا قد چیزی پُر شنه که
 بلده ازوا ذَخیره کدے،
 بچکیچای ازوا ام ازو سیر شنه

و بَلَدِه نِلغِه گونِ بچکِ چای ازوا ام
پَریمو باقی بُمَنه.

۱۵ ولے ما دَ وَسِیلَه عدالت خُو رُو

تُو ره مِینگرم

و غِیتیکه بیدار موشم احساسِ حُضور

تُو بَلَدِه مه تمام چیز آسته.

سُرودِ پیروزی داوود

بَلَدِه سر دِستِه خاننده ها. زبُورِ داوود خِدمتگارِ

خُداوند؛ داوود توره های امزی سُرود ره دَ

غِیتی بَلَدِه خُداوند خاند که خُداوند او ره از

دِستِ تمام دُشمنای شی و از دِستِ شائول

خلاص کد. داوود اینی رقم خاند:

۱ آی خُداوند، آی قُوت مه،

ما تُو ره دوست دَرُم.

۲ خُداوند قاده-و-پناهگاهِ مه آسته، قلعه

و نِجات دِهِنده مه،

او خُدای مه آسته، قاده مه که دَز

شی پناه مِیگیرم،

سِپَرِ مِه و قُدْرَتِ^a نِجَاتِ مِه و
قَلْعِه بِلَنْدِ مِه.

۳ ما خُداوند ره که لایقِ حمد-و-ثنا
آسته کوی مُونُم،
و ما از چنگِ دُشمنای خُو نِجَاتِ
پیدا مُونُم.

۴ رِیسپونای مَرگِ دَ گِردِ مِه پیچِ خورده بُود
و سیلِ های تباھی دَ بِلِه مِه هُجُومِ اُورْدُد.
۵ رِیسپونای عالمِ مُرده ها دَ دُورِ مِه
خود ره پیچَنْدُد
و دامِ های مَرگِ دَ پِیشِ رُوی
مه اوارِ شُدُد.

۶ دَ غَیْتِ سَخْتِی-و-مُشکِلَاتِ خُو
خُداوند ره کوی کُدُم

^a ۱۸:۲ دَ جای «قُدْرَت» دَ زِبُونِ عِبْرَانِی «شَاخ» نِوِشْتِه

و دَ پِیشِ خُدایِ خُو ناله-و-فریادِ کدُم.
او از جایگاهِ خُو آوازِ مَرِه شنید
و ناله-و-فریادِ مه دَ حُضُورِ شی دَ
گوشِ ازو رسید.

۷ اوخته زمی زلِزله کده تکان خورد،
بُنیادِ کوه ها دَ لَرزه آمد و شور خورد،
چراکه خُداوند قار شد.

۸ از پِینی شی دُود بُر شد
و از دان شی آتِشِ دُوب کُننده
که از شی قوغ ها باد موشد.
۹ او آسمو ره خَم کد و تاه آمد

و دَ تَی پای شی تریکی تیره بود.
۱۰ او دَ بِلَه کِرُوبی^a سوار شده پرواز کد
و دَ بِلَه بال های باد دَ حَرکت شد.
۱۱ او تریکی ره پوشاکِ خُو جور کد

^a ۱۸:۱۰ «کِرُوبی» امکان دَره که «مَلایکَه مُقَرَب»
معنی بَدیه. امچنان بَلدَه فامیدو دَ باره «کِرُوبی» دَ کِتابِ
خُرُوج ۱۸-۲۰:۲۵ رُجوع کُنید.

و اُورِ سیاهِ پُر از او ره سایبان دَ
گرداگردِ خُو.

۱۲ از روشنیِ حُضُورِ ازُو

از مینکلِ اُورِ های شی

زاله و قوغِ های آتِشِ بُرو آمد.

۱۳ خُداوند از آسمو گرگردِراغِ کد؛

قادرِ مُتعالِ آوازِ خُو ره از مینکلِ زاله و

قوغِ های آتِشِ بلندِ کد.

۱۴ اُو تیرِ های خُو ره ایله کده دُشمن^a

ره تیتِپَرکِ کد

و آتِشکِ رِبی کده اونا ره دَ

گلگلمیری اندخت.

۱۵ غُوْجی های دریا دیده شد و بُنیادِ

زمی نمایان شد،

^a ۱۴:۱۸ دَ جای «دُشمن» دَ زِبونِ عِبْرانی «اونا» نوشته

از هَيْبَتِ تُو، آي خُداوند، و از
شَمَالِ بادِ پِیْنی تُو.

۱۶ خُداوند از عالمِ باله دَ کومک مه
رسیده مَره گِرِفَت

و از آو های گَلو بُرو بُر کد.

۱۷ اُو مَره از چَنگِ دُشْمونِ زورْتوی

مه خلاص کد،

از چَنگِ کسای که از مه بد مُو بُرد،

چُون اونا از مه کده گَلو زورْتو بُود.

۱۸ دَ روزی که دُچارِ بلا-و-مُصِیبت بُودم،

اونا دَ جان مه اَمَد،

لیکن خُداوند پُشتیوان مه بُود.

۱۹ اُو مَره بُر کده دَ جای پِراخ اُورد،

اُو مَره از مُشکِلاتِ خلاص کد، چراکه

اُو از مه راضی بُود.

۲۰ خُداوند دَ مُطابِقِ عِدالتِ مه دَز

مه اَجْر دَد،

دَ مُطابِقِ پاکی دِستای مه قد

مه رفتار کد،

۲۱ چراکه ما راه های خُداوند ره نِگاه کدیم

و شَرِیرانه از خُدا ی خُو رُو ی گردو نَشُدیم؛

۲۲ پِگِ احکامِ اَزُو دَ پِیشِ رُو ی مه بُو ده

و دِستُورای شی ره از خُو دُور نَکدیم.

۲۳ ما دَ حُضُورِ اَزُو بے عَیب بُو دیم

و خود ره از گُناه دُور نِگاه کدیم.

۲۴ پس خُداوند دَز مه اَجْر دَد، دَ

مُطابِقِ عِدالتِ مه

و دَ مُطابِقِ پاکی دِستای مه که دَ

پِیشِ نَظَرِ اَزُو یه.

۲۵ خُداوندا، دَ آدَمِ و فادار تُو و فاداری

خُو ره نِشو مِیدی؛

دَ نَفَرٍ بَعِ عَيْبٍ، بَعِ عَيْبِي خُو رَه
نِشَو مِيدِي.

۲۶ دَ آدَمِ پَاك، پَاكِي خُو رَه نِشَو مِيدِي
و دَ آدَمِ چَلْبَاز، هُوشِيَارِي خُو رَه
نِشَو مِيدِي.

۲۷ چُون تُو قَوْمِ مَظْلُومِ رَه نِجَاتِ مِيدِي
و لَه چِيمَايِ پُر كِبَر-و-غُرُورِ رَه
خَجَلِ مُونِي.

۲۸ تُو چِرَاغِ مَرَه رُوشُو مُونِي،
خُداوند، خُدايِ مَه، تَرِيكِي مَرَه
رُوشَنِي مُونِي.

۲۹ دَ كَوْمَكِ اَز تُو مَا دَ بَلِه لَشَكْرِ حَمَلَه مُونُم
و قَد تَوَكَّلَ دَ خُدايِ خُو دَ بَلِه دِيوَالِ
شَار هَا بُر مُوشُم.

۳۰ خُدا رَاه-و-طَرِيقِ شِي كَامِلِ آسْتَه؛
كَلَامِ خُداوند خَالِصِ آسْتَه.

اُو بَلَدِه تمامِ کسای که دَزُو پناه
مُوبره سِپَر آسته،

۳۱ چُون غَیر از خُداوند، کِی خُدا آسته؟
و غَیر از خُدای مو، کِی قاده-و-پناهگاهِ
مو آسته؟

۳۲ خُدای که کمر مَره قد قُوت بسته کده
و راه های مَره بے خَطَر جور کده،
۳۳ اُو پایای مَره رِقَم پایای آهُو جور مُونه
و مَره دَ جای های بلند ایستلجی مُوکنه.
۳۴ اُو دِستای مَره بَلَدِه جنگ تَمَرین میدیه
تاکه بازو های مه بَتَنه کمونِ برونزی
ره خَم بَدیه.

۳۵ اَی خُداوند، تُو سِپَر نِجات خُو
ره دَز مه دَدے

و دِستِ راست تُو از مه پُشتیوانی کده؛
تُو خود ره خَم کده مَره بَزُرگ جور کدی.
۳۶ زِیر پای مَره بَلَدِه قَدَم های مه
پِراخ جور کدے

تاکہ پایای مه نَلَخِشَه .

۳۷ ما دُشمنای خُو ره دُمبال کده دَزوا رَسِیدُم

و تاکہ اونا نابُود نَشُد، پس دَور نَخوردُم .

۳۸ ما اونا ره اِیطور زَدُم که دیگه

باله شُدِه نَتَنِست

و دَ تَی پای مه اُفتَد .

۳۹ چُون تُو کمر مَرِه قد قُوت بَلَدِه

جنگ بستِه کدے

و مُخالِفای مَرِه دَ تَی پای مه اَندختے .

۴۰ تُو گردونِ دُشمنای مَرِه دَ دِست مه دَدے

و ما کسای ره که از مه بد مُو بُرد،

نابُود کدُم .

۴۱ اونا بَلَدِه کومک ناله-و-فریاد کد،

مگم هیچ کس نَبُود که اونا

ره نِجات بَدِیه،

اونا پیشِ خُداوند ناله-و-فریاد کد،

ولے او دَزوا جواب نَدَد .

۴۲ ما اونا ره دَ اندازِه کوفتم که رقمِ
 خاکِ دَمِ بادِ جورِ شُد،
 و اونا ره رقمِ گِلِ کُچه دُور پورته کدُم.
 ۴۳ تُو مَرِه از جنجالِ مردُم خلاص کدے
 و مَرِه کتِه مِلتِ ها جور کدے؛
 مردُمی ره که نَمِيشنختم، مَرِه
 خدمتِ مونه.

۴۴ امی که اونا توره مَرِه مِيشنوه،
 از آید مه موشه؛
 بیگنه گو خَم شُدِه دَ پیش مه مییه.
 ۴۵ بیگنه گو بے روحیه شُدِه
 و قد ترس-و-لرز از سَنگر های
 خو بُرو مییه.

۴۶ خُداوند زنده یِه! حمد-و-ثنا دَ
 قاده-و-پناهاگه مه!
 مُتعال بادِ خُدای نجات مه!
 ۴۷ خُدای که انتقام مَرِه گرفت

و قَوْمَ هَارِ تَابِعِ مَهْ كَدِ،
۴۸ خُدایِ که مَرَه از چَنگِ دُشمنایِ
مه خلاص کد.

خُداوندا، تُو مَرَه دَ برابرِ مُخالفایِ
مه سرِبلند کدے،

و از دِسْتِ آدَمِ ظالِمِ نِجاتِ دَدِے.
۴۹ امزی خاطر، آئی خُداوند، تُو ره دَ مینکلِ

مِلّتِ ها حمد-و-سپاس مُوگیم
و بِلدِه سِتایشِ نامِ تُو سُرودِ میخانم.

۵۰ او پیروزی های بزرگ ره نصیبِ
پادشاهِ خُو مونه،

و رَحمتِ خُو ره دَ مَسَحِ شُدِه خُو

نِشو مِیدیه،

دَ داوود و اولادِه شی تا اَبَدُالاباد.

بُزْرِگی-و-جَلالِ خُدا دَ خِلَقَتِ و دَ شَرِيعَتِ

بَلَدِه سَرِدِستِه خانِنده ها . زَبُورِ داوُود .

۱ آسْمو بُزْرِگی-و-جَلالِ خُدا

رِه بِيانِ مُونِه

و فَلَکِ از کارای دِستِ ازو توره مُوگیه .

۲ روز از پُشتِ روزِ آمَدِه توره کُفته مورِه

و شاو از پُشتِ شاو آمَدِه شِناسِ خُدا

رِه اِعلانِ کدِه مورِه .

۳ نِه توره اُسْتِه و نِه کلام ؛

آوازِ ازوا ام شَنِیدِه نَمُوشِه ،

۴ ولِ آوازِ ازوا دَ تَمامِ زَمی مِیرِسه

و کَلِمه های ازوا تا اِخْرای دُنیا .

خُدا دَ آسْمو بَلَدِه اَفْتَوِ یگِ خِیمِه

اِیسْتَلْجی کدِه

۵ و اَفْتَوِ رَقْمِ دَامادِ اَلّی از خِیمِه

خُو بُرو مِییِه

و مِثْلِ یَکِ مَرَدٍ قَوًی قَد خُوشی
دَ مَیْدو مَوْدَوَه.

۶ بُرْ شُدونِ اَزو اَز یَکِ گُوشِہِ اَسْمو اَسْتَه
و دَوْر خُورْدونِ شی تا گُوشِہِ دِیْگَه؛
هَیْچ چِیز اَز گَرْمی اَزو تاشه شُدَه نَمِیْتَنَه.

۷ شَرِیْعَتِ خُداوندِ کَامِلِ اَسْتَه و جَان
رَه تازَه مُونَه،

فَرْمَانِ هَای خُداوندِ قَابِلِ اِعْتِمَادِ اَسْتَه و
دَ اَدَمِ نَادو حِکْمَتِ مِیْدِیَه.

۸ دَسْتُورایِ خُداوندِ رَاسْتِ اَسْتَه و
دِل رَه خُوشِ مُونَه،

اِحْکَامِ خُداوندِ پَاکِ اَسْتَه و چِیْمِ
اِنْسَانِ رَه رُوشو مُونَه.

۹ تَرَسِ خُداوندِ پَاکِ اَسْتَه و تا اَبَدِ
پَایْدَارِ مَومَنَه،

قِضَاوَتِ هَای خُداوندِ حَقِّ و کَامِلًا
عَادِلَانَه اَسْتَه.

۱۰ از طِلا کده دِلکش آسته حتی از

طِلاى خالص کده؛

از عسل کده شیرین تر آسته، حتی از

قطره های کندوی عسل کده.

۱۱ خدمتگار تو ام دَ وسیله ازوا

خبردار موشه،

و دَ نگاه کدون ازوا اجر بزرگ وجود دَره.

۱۲ کی میتنه که خطاهای خوره پی بُره؟

مره از خطاهای مه که از مه تاشه

یه پاک گو!

۱۳ امچنان خدمتگار خوره از گناه های

قصدی دور نگاه گو،

نیل که دَ بله مه حاکم شنه؛

اوخته ما میتنم که بے عیب و از

گناه بزرگ پاک بشم.

۱۴ آی خداوند، آی قاده-و-پناهگاه و

نجات دهنده مه،

بیل که توره های دان مه و راز-و-نیاز
دل مه قابل قبول تو بشه.

دُعای داوود بَلَدِه پیروزی شی

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَانِنْدِه ها. زَبُورِ داوود.

۱ خُداوند دَ روزِ سختی-و-مُشکِلات
دُعای تو ره قبول کُنه!

نامِ خُدای یَعْقُوب از تو حِفَاظَت کُنه.
۲ از جایگاهِ مُقَدَّس خُو بَلَدِه تو
کومک رِبی کُنه،

و از کوهِ صَهِیون از تو پُشْتِیوانی کُنه.
۳ پگِ هدیه های تو ره دَ یادِ خُو بیره
و قُرْبانی های سوختنی تو ره قبول
کُنه. سِلاه.

۴ تو ره دَ آرزوی دلِ تو بَرَسْنِه،
و تمامِ نَقْشه های تو ره کامیاب کُنه.
۵ اوخته مو بخاطرِ پیروزی تو چیغ

زده خوشی مونی

و دَ نَامِ خُدایِ خُو بَیْرَقِ خُو رِه بِلند مُونی .
خُداوندِ تمامِ درخاستِ هایِ تُو
رِه پُوره کُنه .

۶ آلی ما فامیدُم که خُداوندِ مَسَحِ شُدِه
خُو رِه نِجاتِ میدیه ؛
اُو قد زورِ نِجاتِ بَخَشِ دِستِ راسِ خُو
از آسمونِ مُقَدَّسِ خُو دُعایِ ازُو
رِه قَبُولِ مُونِه .

۷ بعضی کسا دَ گاڈی هایِ جنگی و بعضی
کسا دَ آسپایِ خُو تَوَكَّلِ مُونِه ،
لیکن مو دَ نَامِ خُداوندِ-خُدایِ خُو
اِفْتِخارِ مُونی .

۸ اونا خَمِ شُدِه موفته ،
ولے مو باله شُدِه ایسته موشی .
۹ آی خُداوندِ ، پادشاهِ رِه پیروزِ کُو .
و دَ روزی که تُو رِه بِلدِه کومکِ کوی
مُونی ، دُعایِ مو رِه قَبُولِ کُو .

شُکرگزاری و خوشی بلده کومکِ خُداوند

بلده سردسته خاننده ها. زبور داوود.

۱ آی خُداوند، پادشاه بخاطرِ
قوتِ ازتو خوشی مونه،

و بخاطرِ نجاتِ ازتو بے اندازه
خوشحالی مونه.

۲ تو آرزوی دلِ ازو ره پوره کدی
و درخواستِ دانِ ازو ره از شی دریغ
نکدی. سِلاه.

۳ تو قد برکتای پریمو دَمِ راهِ شی رفتی
و یگ تاجِ طَلائی خالصِ ره دَ سرِ
ازو ایشتی.

۴ او ازتو زندگی طلب کد، تو دَ زشی ددی،
و عُمرِ دراز ام، تا ابدالاباد.

۵ جاه-و-جلالِ ازو بخاطرِ نجاتِ تو
بزرگ شده،

و شان و شوکتِ ره تو نصیبِ ازو کدی.

٦ بَرکت ها ره تا اَبَد تُو دَزُو بَخشیدی
و قد خوشی حُضُور حُو اُو ره
خوشحال کدی؛

٧ ازی که پادشاه دَ خُداوند تَوَکُل دَره،
اُو بَخاطِرِ رَحمتِ حضرتِ اعلیٰ از
جای خُو تکان نَمُوخوره.

٨ دِست تُو پِگِ دُشمنای تُو ره پَیدا مونه،
دِستِ راستِ تُو تمامِ کسای ره که از
تُو بَد موبره دَ چنگ میره.

٩ دَ غَیتِ ظُهُورِ حُو اونا ره رِقْمِ تَنُورِ
پُرِ آتِشِ جورِ مونی.

خُداوند دَ وختِ قار-و-غَضَبِ حُو
اونا ره از بَینِ موبره و آتِشِ
اونا ره قُورتِ مونه.

۱۰. تُو نسل^a ازوا ره از رُوی زمی

نابُود مونی

و اولادِه ازوا ره از مینکلِ بَنی آدم.

۱۱. اگرچه اونا دَ ضدِ تُو قصدِ های بدِ مونه

و نقشه های شَریرانه میکشه، اونا

کامیاب نمُوشه؛

۱۲. چُون تُو اونا ره دُوتلجی مونی؛

تُو قدِ کمونِ خُو رُوی های ازوا ره

نشانِ میگیری.

۱۳. ای خُداوند، دَ وسیله قُوتِ خُو

مُتعال شو؛

مو سرُودِ میخانی و قُدرتِ تُو ره

سِتایش مونی.

^a ۲۱:۱۰ دَ جای «نسل» دَ زیونِ عبرانی «ثمر» نوشته

سرودِ غم و پیروزی

بلدہ سردستہ خانندہ ہا . دَ صَوْتِ «آھو برہ
صُبح»^a خانندہ شُنہ . زبُورِ داوود .

۱ آئی خُدایِ مہ، آئی خُدایِ مہ،
چرا مَرہ ایلہ کدے؟

چرا از نجات دَدون مہ

و از تورہ های پُرنالہ-و-فِغان مہ

خود رہ دُور گِرفتے؟

۲ آئی خُدایِ مہ، ما دَ غَیتِ روزِ نالہ-و-فِریاد

مُونم، ولے تُو جواب نَمیدی؛

دَ غَیتِ شاو ام مینالْم و آرامی نَدْرَم .

۳ ولے تُو مُقَدَّسِ اَسْتی،

آئی خُدایِ کہ دَ تَخْتِ شِشتے

و بَنیِ اِسْرَائیلِ تُو رہ حمد-و-ثنا مُوگیہ .

^a ۲۲:۰ عبارتِ «آھو برہ صُبح» دَ زِبُونِ عِبْرانیِ واضِح

۴ بابہ گلونای مو دَزْتُو تَوَكُلْ کد؛
اونا تَوَكُلْ کد و تُو اونا ره خلاصی ددی.
۵ اونا پیش ازتُو ناله-و-فریاد کد و
نجات پیدا کد.
اونا دَزْتُو تَوَكُلْ کد و شرمنده نشد.

۶ ولے ما یگ کِرم اَسْتُم، نَه اِنسان.
ما ریشخندِ آدما اَسْتُم و دَ وسیله مردُم
تحقیر-و-توهین موشُم.

۷ هر کسی که مَره مینگره، دَ بِلَه مه
ریشخندی مونه.

اونا لب خُو ره تُرد مونه و سر خُو
ره شور دده مَوگیه:

۸ ”دَ خُداوند تَوَكُلْ کُو!
بیل که خُداوند او ره خلاصی بدیه.
بیل که او ره نجات بدیه، اگه از شی
خوش-و-راضی آسته.“

۹ آي خُداوند، تُو بُودي كه مَره از كُوره
آبِه مه بُرو اُوردي
و غَيْتِيكه دَ شِيرِ آبِه خُو بُوَدُم، دَزمه
اِطْمِينان دَدِي.

۱۰ ما از رَحْمِ آبِه خُو دَزتُو تَعْلُقِ دَشْتُم
و از كُوره آبِه مه، تُو خُداي مه اَسْتِي.
۱۱ از مه دُور نَبَش،

چراكه مُشْكِلات-و-سختي نَزديك اَسْتِه
و هيچ يار-و-مَدَدگار نَبِيه.

۱۲ نَرگاو هاي كَلو دُور مَره كِرِفْتِه،
نَرگاو هاي زورْتُوِي باشان مَره
مَحاصِرِه كَدِه.

۱۳ اُونَا دان هاي خُو رِه دَ بِلِه مه
كُئِه واز كَدِه
مِثَلِ شيراي دَرِنْدِه و غُران.

۱۴ ما مِثَلِ اَوِ اَلِي لَوُو شُدِيم
۶۴

و پگِ استغونای مه بند بند جدا شده.
دلِ مه رقمِ موم دَ منِه جسمِ مه آو شده.
۱۵ قوتِ مه از دست رفته و رقمِ کوزه
گلی خشک شده

و زیون مه دَ کام مه چسپیده.
تو مره دَ خاکِ مرگِ شندے،
۱۶ چون سگا دور مره گرفته؛
یگِ دُلِ شیریر-و-بدکار مره محاصره کده؛
دستا و پایای مره سُلَاخِ کده.^a
۱۷ ما میتنم که پگِ استغونای خو
ره حساب کنم.

اونا توخ مونه و چیم خو ره دَزمه دوخته.
۱۸ اونا کالای مره مینه خو تقسیم کده
و دَ بله لباس مه پشک اندخته.
۱۹ مگم تو، ای خداوند، از مه دور نبش!

^a ۲۲:۱۶ دَ جای «سُلَاخِ کده» دَ بعضی نُسَخه ها «رقمِ

شیر» نوشته یه.

آي قُوت مه، بلده كومك مه عَجَله كُو!
 ۲۰ جان مَره از دَم شمشير خلاص كُو
 و زندگي^a مَره از چنگِ سگا.
 ۲۱ مَره از دانِ شيرا نجاتِ بدی
 و از شاخای گاواي وَحشی؛
 دُعای مَره قَبُول كُو!

۲۲ ما نام تُو ره دَ برارون خُو اعلان مُونم
 و دَ مينكلِ جماعت تُو، تُو ره
 ستايش مُونم.

۲۳ آي كساي كه از خُداوند ميترسيد،
 اُو ره حمد-و-ثنا بُوگيد؛
 آي تمامِ نسلِ يعقوب، اُو ره
 بزرگي-و-جلالِ اعلان كنيد؛

^a ۲۲:۲۰ دَ جای «زندگي» دَ زبونِ عبراني «يگانه»

ای تمام نسلِ اسرائیل، ازو ترس
دشته بشید.

۲۴ چون او مُصِیبتِ آدمِ مُصِیبتِ زده ره
خار و حقیر حساب نَکده
و رُوی خُو ره ازو دَور نَدده،
بَلکِه وختی دَ پیشِ ازو ناله-و-فریاد
کد او گوش گِرِفت.

۲۵ حمد-و-ثنای که دَ مینکلِ جماعتِ کُته
مُوگیم، از طرفِ ازتو مییه.
ما نذرهای خُو ره دَ حُضُورِ کسای ادا
مُونم که از تو^a ترس دَره.

۲۶ آدمای غریب نان خورده سیر موشه؛
کسای که دَ طلبِ خُداوند آسته او
ره ستایش مونه؛
دل های شمو تا ابد زنده باد!

^a ۲۲:۲۵ دَ جای «از تو» دَ زیونِ عبرانی «ازو» نوشته

۲۷ تمام گوشه های زمی کارای خُداوند

ره دَ یاد خُو میره

و سُون خُداوند تاو مُوخوره

و تمام طایفه های مِلَّتْ ها دَ حُضُورِ

ازو^a پرستش مونه،

۲۸ چراکه پادشاهی دَ خُداوند تعلق دَره

و او دَ بِلَه مِلَّتْ ها حُکمرانی مونه.

۲۹ پگِ دَوْلتمندای زمی که از ناز-و-نِعمت

برخوردار آسته ام او ره سَجده مونه،

تمام کسای که دَ تَی خاک موره دَ

حُضُورِ ازو زانو مِیزنه؛

هیچ کس نَمیتنه که جان خُو ره

زنده نِگاه کنه.

۳۰ نسلِ نو دَزُو خِدمت مونه؛

^a ۲۲:۲۷ دَ جای «ازو» دَ زبونِ عبرانی «ازتو» نوشته

و دَ نسل های آینده دَ باره خُداوند
خبر میدیه.

۳۱ اونا مییه و بَلدِه قومی که دَ آینده تَوُلد
مُوشه عدالتِ خُداوند ره اِعلان مُونه
و مُوگیه که او امی کار ره کده.

خُداوند چوپون مه آسته
زبُور داوود.

۱ خُداوند چوپون مه آسته؛
دَ هیچ چیز مُحتاج نَمُوشم.

۲ دَ تاله های سرسبز مَره خاو میدیه
و مَره سُون آوهای آرام هِدایت مُونه.

۳ او جان مَره تازه مُونه
و بخاطرِ نام خُو، مَره دَ راه های
راست راهنمایی مُونه.

۴ حتیٰ وختیکه از دَرّه تَریکِ مَرگ
ام تیر مُوشم،

از هیچ بدی ترس نَمُوخورم،

چراکه تُو قد ازمه آستی؛
تیاق و سوٚه تُو بَلدِه مه دِلداری میدیه.
۵ دَ پیشِ رُوی دُشمنای مه بَلدِه مه
دِستَرخو آوار مونی.
مِهمون نَوازی کده سر مَره قد
روغو چرب مونی؛
پیلِه مه لبریز موشه.

۶ یقیناً خوبی و رَحمت دَ تمامِ روزای
زندگی مه قد ازمه قتی مومنه
و ما بَلدِه همیشه دَ خانِه خُداوند
جای-د-جای موشم.

پادشاهِ پُر جلال

زبُورِ داوود.

۱ زمی و هر چیزی که دَ مَنه
شی یه از خُداوند آسته،

۲۴

دُنیا و باشنده های شی ام؛

۲ چُون اُو بُنیادِ زمی ره دَ بِلِه دریاها قرار دَد

و اُو ره دَ بِلَه آوِها اُسْتوار کد.

۳ کی میتنه دَ بِلَه کوه خُداوند باله شُنه؟

و کی میتنه که دَ جایگاهِ مُقدَّسِ

ازو ایسته شُنه؟

۴ کسی که دِستِ پاکِ دَشته بَشه

و دِلِ صاف،

کسی که جان خُو ره تسلیمِ چیزای باطلِ

نکنه و قَسَمِ دروغِ نَخوره.

۵ اُو از طرفِ خُداوند بَرکت پَیدا مونه؛

از طرفِ خُدای نِجات شی دَ حقِ

ازو عدالت موشه.

۶ امی رقمِ مردُما دَ طلبِ خُدا آسته،

دَ طلبِ رُوی ازتو یه، ای خُدای

یعقُوب. سِلاه.

۷ ای درگه ها، سر خُو ره باله کُنید.

ای دروازه های قدیمی، واز شُنید

تا پادشاهِ پُر جلالِ داخلِ شُنه.

۸ ای پادشاهِ پُر جلالِ کی آسته؟

خُداوندِ قَوی و قُدْرَتْمَند،
 خُداوند که دَ جَنگِ قُدْرَتْمَند اَستَه.
 ۹ آیِ دَرگَها، سَر خُورَه بَالَه کُنید.
 آیِ دَروازَه های قَدیمی، واز شُنید
 تا پادشاهِ پُر جلالِ دَاخلِ شُنه.
 ۱۰ آیِ پادشاهِ پُر جلالِ کِی اَستَه؟
 خُداوندِ لَشکَرها،
 او پادشاهِ پُر جلالِ اَستَه. سِلاه.

دُعا بَلدَه هِدایتِ و حِفاظَت

زبُورِ داوود.

۲۵
 ۱ آیِ خُداوند، جان خُورَه
 دَزتُو مِیسپارُم.
 ۲ آیِ خُدايِ مَه، ما دَزتُو تَوکُل مُونُم؛
 نِیل که شَرْمِنده شُنُم؛
 نِیل که دُشمنای مَه دَ بِلَه مَه خود
 رَه کُتَه کُتَه کُنه.

۳ آرے، ہر کسی کہ اُمید شی دَزْتُو
یہ، نِیل کہ شرمندہ شُنہ؛
بیل کہ کسای شرمندہ شُنہ کہ
بے دَلیل خیانت مُونہ.

۴ آی خُداوند، راہ های خُو رہ دَزْمہ بُفامَن
و طریق های خُو رہ دَزْمہ تعلیم بدی.
۵ مَرہ ہدایت کُو تا مُطابِقِ حقیقت تُو رفتار
کُنْم و دَزْمہ تعلیم بدی،

چراکہ تُو خُدای نِجات مہ آستی؛
اُمید مہ تمامِ روز دَزْتُو یہ.

۶ آی خُداوند، رَحْمَت و مُحَبَّتِ خُو
رہ دَ یاد خُو بَیر،
چراکہ اونا از اَزَل بُوْدہ.

۷ گُناہ های جوانی و خطاھای مَرہ
دَ یاد خُو نَیرو.

مُطابِقِ رَحْمَتِ خُو مَرہ دَ یاد خُو بَیر،
بخاطرِ خُوبی خُو، آی خُداوند.

۸ خُداوند نیک و عَادِلِ آستہ؛

امزی خاطر اُو گُناهکارا ره دَ راه
راست هِدایت مُونه.

۹ اُو آدمای فروتن ره سُون عدالت-و-انصاف
راهنمایی مُونه

و راه-و-طریق خُو ره دَزوا تعلیم میدیه.
۱۰ پگِ راه های خُداوند رَحمت و حق آسته
بلدِه کسای که عهد و احکامِ ازُو
ره نِگاه مُونه.

۱۱ ای خُداوند، بخاطرِ نام خُو گُناه
مَره بَبخش،

چراکه گُناهِ مه کُنه یه!

۱۲ کی از خُداوند ترس دَره؟

خُداوند راهی ره دَزوا تعلیم میدیه
که اُو باید اختیار کُنه.

۱۳ جانِ امزُو آدم آسوده مُوشه،

و نسل شی وارثِ زمی مُوشه.

۱۴ رازِ خُداوندِ پیشِ کسایِ آسته که

از شی ترسِ دَره

و او عهدِ خُوره بَلدِه ازوا معلُومدارِ مُونِه.

۱۵ چیمایِ مه همیشه سُونِ خُداوندِ آسته،

چُونِ او پایایِ مَرِه از دامِ خلاصِ مُوکْنِه.

۱۶ سُونِ ازمه نظرِ کُو و دَ حقِ مه رَحیمِ بَش،

چُونِ بے کس و مُصِیبتِ زدهِ آسْتُم.

۱۷ پریشانیِ هایِ دِلِ مه کَلو شُدِه؛

مَرِه از سختیِ هایِ مه خلاصِ کُو.

۱۸ دَ مُصِیبتِ و رَنجِ مه نظرِ کُو

و تمامِ گُناهِ هایِ مَرِه بُبَخش.

۱۹ توخِ کُو که دُشمنایِ مه چِیقسِ کَلو یِه

و اونا قدِ نَفَرَتِ بے اندازه از مه بدِ مُوبرِه.

۲۰ جانِ مَرِه حِفْظِ کُو و مَرِه خلاصیِ بَدی؛

نیلِ که شرمِنده شُنْم،

چراکه ما دَزتُو پناهِ اُورَدیم.

۲۱ بیل کہ صداقت و راستی، از
 مه حفاظت کُنہ،
 چراکہ اُمید مه دَزْتُو یہ.
 ۲۲ خُدا یا، اِسْرائیل رِہ از پِگِ مُشْکِلات
 شی خِلاصی بَدی.

دُعای مَرِدِ عَادِلِ

زُبُورِ داوود.

۱ آی خُداوند، دَ داد مه بَرَس،

چراکہ ما دَ صداقت

رفتار کدیم

و بَدُونِ دُو-دِلِ شُدو دَ خُداوند تَوَكُّلِ کدیم.

۲ خُداوندا، مَرِه اِمْتِحانِ کده آزمایش کُو؛

فِکْر و دِلِ مَرِه پاک کُو،

۳ چراکہ رَحْمَتِ تُو دَ پِیشِ چِیم مه اَسْتِه

و ما دَ مُطابِقِ حَقِیْقَتِ تُو رفتار کدیم.

۴ ما قد آدمای بے اَرزِشِ شِشت-و-بِرْخاست

نَمُونُم

و قد مردُمِ رباکارِ یگجایِ نموشُم.

۵ ما از جماعتِ بدکارا نَفَرَتِ دَرُم

و قد شریرو نَمِیشِینُم.

۶ ما دِستایِ خُو ره دَ نشانیِ بے گُناهی

خُو موشویم

و دَ گِرِدِ قُربانگاہِ تُو دَوْرِ مُوخورُم؛

۷ تا آوازِ خُو ره بِلند کده شُکرگزاریِ کُنُم

و تمامِ کارایِ عَجیبِ تُو ره اِعلانِ کُنُم.

۸ آی خُداوند، ما خانِه ره که جای

بُود-و-باش تُو آسته دوستِ مِیدَنُم،

اُمُو جایِ ره که شِکوه-و-جِلال

تُو قرارِ دَره.

۹ جانِ مَره قد گُناهاکارا قتی نَگیر

و نَه امِ زِندگیِ مَره قد مردُمایِ خُونریز؛

۱۰ قد کسایِ که دَ دِستایِ ازوا نَقشِه

شریرانه آسته

و دِستِ راستِ ازوا پُر از رِشوت.

۱۱ دَهر حال، ما دَ صداقت رفتار مُونم؛
مَره خلاصی بَدی و دَ حق مه رحیم بَش.
۱۲ پای مه دَ جای آوار ایسته یه؛
ما دَ مینکلِ جماعتِ کُته، خُداوند
ره ستایش مُونم.

خُداوند نُور و نِجات مه آسته
از داوود.

۱ خُداوند نُور و نِجات مه
آسته، از کی بترسُم؟
خُداوند پناهگاهِ جان مه آسته، از
کی ترس دَشته بَشُم؟
۲ وختی بدکارا دَ بله مه مییه که
گوشت مَره بَخوره،
امو دُشمننا و مُخالِفای مه میلخشه
و موفته.

۳ اگه یگ لشکر دَ ضد مه خیمه بزنه،
دَ دل مه ترس پیدا نموشه؛

اگه جنگ ام دَ ضدِ مه دَرِ بَگیره،
باز ام ما مُطمئینِ اَسْتُم.

۴ ما یگ چیز ره از خُداوند طلب کدُم
که دَ پُشت شی میگردُم:
اَو ای اَسْتِه که دَ تمامِ روزای عُمَر خُو
دَ خانِه خُداوند زِندگی کُنم،
تا نُوربندی خُداوند ره توخ کُنم و دَ
خانِه شی تَفکُر کُنم.

۵ چُون دَ روزِ بلا-و-مُصیبیت،
اَو مَرِه دَ پناهگاهِ خُو تاشه مُونه؛
اَو مَرِه دَ زِیرِ خَیمِه خُو پُوٹ مُوکُنه
و دَ بِلِه قاده، دَ جای بِلند قرار میدیه.
۶ اوخته سر مه دَ بِلِه دُشمنای چاردور مه
بِلند موشه،

و ما قد چِیغِ خوشی دَ خَیمِه ازو
قُربانی ها تقدیم مُونم
و سُرودِ خانده بِلده خُداوند ساز میزنم.

۷ آی خُداوند، آواز مَرِه بَشَنو، ما

نالِه-و-فرباد مُونُم،

دَ حق مه رحیم بَش و دُعای مَرِه قَبُول کُو.

۸ دِل مه مُوگیه که رُوی ازتُو ره طلب کنُم.

آی خُداوند، ما رُوی تُو ره طلب مُونُم.

۹ رُوی خُو ره از مه تاشه نَکُو

و خِدمتگار خُو ره دَ غَیتِ غَضَب خُو

از حُضُور خُو هَی نَکُو.

تُو مَدَدگار مه بُودے؛

مَرِه رَد نَکُو و ایله نَکُو،

آی خُدای نِجات مه.

۱۰ حتی اگه آته و آبه مه مَرِه ایله کُنه،

ولے خُداوند مَرِه قَبُول مُونه.

۱۱ آی خُداوند، راه-و-طَرِیق خُو ره

دَزمه تَعَلِیم بَدی

و بَخاطِرِ دُشمنای مه، مَرِه دَ راهِ

اوار هِدایت کُو.

۱۲ مَرِه دَ خَاسَتِ مُخَالَفَايِ مِه تَسْلِيمِ نَكُو،
چراکه شاه‌دای دروغی دَ ضدِ مه باله شُدِه
و از دانِ ازوا ظلم-و-خُشُونَتِ بادِ مُوشِه.
۱۳ ما یَقِينِ دَرُمِ که خُوبی خُداوندِ رِه دَ
عالمِ زندهِ ها مینگرم.

۱۴ چیمِ دَ راهِ خُداوندِ بَش،
قوی بَش و بیلِ که دِلِ تُو باجراتِ بَشه؛
آرے، چیمِ دَ راهِ خُداوندِ بَش.

درخواستِ بِلدِه کومکِ و شُکرگزاری
زبُورِ داوود.

۱ آيِ خُداوندِ، دَ پيشِ ازتُو ما
نالِه-و-فريادِ مُونم؛

آيِ قاده-و-پناهگاهِ مه، دَ برابرِ

نالِه-و-فريادِ مه چپِ نَبش،

چُونِ اگه دَ برابرِ ناله-و-فريادِ مه چپِ بَشی،

ما امِ رِقْمِ کسایِ مُوشمِ که دَ گورِ مورِه.

۲ وختیکه دَ پيشِ تُو بِلدِه کومکِ فريادِ مُونم

و دستای خُو ره سُون مُقَدَّسَتَرین
 جای تُو باله مُوکنم،
 آوازِ عُدْر-و-زاری مَره بِشَنو.
 ۳ مَره قد آدمای شَریر و بَدکار محکوم نَکو،
 قد کسای که دَ ظاهِرِ قد همسایه گون خُو
 از صُلح-و-صفا توره مُوگیه،
 لیکن دَ دِل شی بدی آسته.
 ۴ اونا ره دَ مُطابِقِ اعمالِ ازوا
 و دَ مُطابِقِ اعمالِ شَیطانی شی جَزا بدی؛
 اونا ره دَ مُطابِقِ کارای دِستِ ازوا جَزا بدی
 و چیزی ره که حقدار شی آسته
 دَ بِلِه ازوا بَیرو.
 ۵ ازی که اونا دَ کارای خُداوند
 و دَ عملِ دِستِ ازو تَوَجُّه نَمونه،
 خُداوند اونا ره تباه مونه
 و دِیگه اونا ره آباد نَموکنه.

۶ حمد-و-ثنا دَ خُداوند،

چراکه او آوازِ عُذْر-و-زاری مَره شنیده.
۷ خُداوند قُوت و سِپَر مه آسته؛
دِل مه دَزُو تَوَكُل دَره و او دَز مه
کومک کده؛

امزی خاطر، دِل مه کَلو خوشحال آسته
و ما قد سَرُود خُو او ره شُکر-و-سِپاس
مُوکیم.

۸ خُداوند قُوتِ قَوْم خُو آسته
و قلعه نِجات بَلده پادشاهِ مَسَح شُدِه خُو.
۹ ای خُداوند، قَوْم خُو ره نِجات بَدی و
دَ میراث خُو بَرکت عطا کُو؛
چوپونِ ازوا بَش و تا اَبَد اونا ره
دَ بَغل خُو بَگیر.

دَ وَصَفِ خُداوند

زُبُورِ داوود

۱ آی مَوْجُوداتِ آسمانی^a، دَ
خُداوند نِسَبَتِ بَدید،

جلال و قُوتِ رِه دَ خُداوند نِسَبَتِ بَدید.

۲ جلالی رِه که لایقِ نامِ خُداوند آسته

دَ ز شی بَدید،

خُداوند رِه دَ مُطابِقِ شِکوهِ قُدوسیت

شی پرستش کُنید!

۳ آوازِ خُداوند دَ بِلِه آو ها آسته؛

خُدايِ پُر جلالِ گُرگُردِراغِ مُونِه،

حُضُورِ خُداوند دَ بِلِه آو های کَلو

و جُودِ دَرِه.

^a ۲۹:۱ دَ جای «مَوْجُوداتِ آسمانی» دَ زِبُونِ عِبْرانی

«باچه های خُدايو» نِوِشته يِه.

۴ آواز خُداوند پُرْقُدْرَت اَسْتَه؛

آوازِ خُداوند پُر از شِکوه-و-جِلال اَسْتَه.

۵ آوازِ خُداوند دِرِخْتونِ سَرَو رِه مَیْدَه مُونَه،

اَرِه، خُداوند دِرِخْتونِ سَرَو لِبْنان

رِه مَیْدَه مُونَه.

۶ اَو کوه های لِبْنان رِه رِقْمِ گوسله

و سِیْرِیون^a رِه مِثْلِ جُونَه گاوِ وَحْشِی

دَ قِرْتِک-و-خِیْزِک مِیْرَه.

۷ آوازِ خُداوند اَلَنگَه های اَتِش رِه

دَ وِجُودِ مِیْرَه.^b

۸ آوازِ خُداوند دَشْت رِه دَ لَرزَه مِیْرَه،

خُداوند دَشْتِ قَادِش رِه مِی لَرزَنَه.

۹ آوازِ خُداوند دِرِخْتونِ بَلُوط رِه دَ لَرزَه مِیْرَه^c

a ۲۹:۶ «سِیْرِیون» یا «کوهِ حِرْمون» بلندترین کوه دَ لِبْنان

اَسْتَه. b ۲۹:۷ «آوازِ خُداوند گُرْگُردِراغ و اَتِشْک رِه

دَ وِجُودِ مِیْرَه.» c ۲۹:۹ اِمکانِ دَرَه که دَ زِبُونِ عِبْرانی

اینی رِقْمِ ام معنیِ بَدیه: "آوازِ خُداوند دَرِدِ زَبِدُونِ اَهْوَا رِه

دَ شُورِ مِیْرَه."

و دِرختونِ جنگلِ ره لُچ مُونه.
دَ جایگاهِ شی پگ مُوگیه: ”جلال
دَ خُداوند!“

۱۰ خُداوند دَ بِلِه آوهای طوفانی
حُکمرانی کد،^a
خُداوند بَحیثِ پادشاهِ دَ بِلِه تَخْتِ شِشته،
تا اَبَدُالْاَبادِ حُکمرانی مُونه.
۱۱ خُداوند دَ قَوْمِ خُو قُوْتِ مُوبَخْشه
خُداوند قَوْمِ خُو ره قَدِ صُلح-و-سَلامتی
بَرکتِ نَصیبِ مُونه.

^a ۲۹:۱۰ دَ جای «حُکمرانی کد» دَ زبونِ عِبْرانی
«شِشته» نوشته یه.

دُعای شکرگزاری

زُبُورِ دَاوُود، سُرُودِ بَلَدِه وَ قَفِ خَانِه خُدا.

۱ آی خُداوند، تُو ره سِتایش مُونم،
چراکه تُو مَره از چُقُوری

باله بُر کدی

و نَه‌ایشتی که دُشمنای مه دَ بَلِه
مه خوشی کُنه.

۲ آی خُداوند، خُدای مه، دَ پیش تُو
نالِه-و-فرباد کُدم
و تُو مَره شفا دَدی.

۳ آی خُداوند، تُو جان مَره از عالمِ
مُرِدا بُرو اُوردی
و مَره از مینکلِ کسای که دَ گور
موره، زنده نِگاه کدی.

۴ بَلَدِه خُداوند سُرُودِ بَخَانِید، آی

مومنین شی؛

و نامِ مُقَدَّسِ ازو ره ستایش کُنید.
 ۵ چراکه غَضَبِ ازو یگ لحظه آسته،
 ولے لُطْفِ ازو یگ عُمَرُ.
 اِمکان دَره که یگ شاو پگ شی دَ
 چخرا تیر شُنه،
 لیکن صبا حگاه خوشحالی پس مییه.

۶ و ما دَ آسودگی خُو گُفتُم:
 ”ما هرگز تکان نَمُوخورُم.“
 ۷ آی خُداوند، دَ وَسِیلَه لُطْفِ خُو،
 کوهی ره که قُوت مه بُود
 اُسْتوار-و-مَحکَم کُدُدی،
 لیکن وَخْتِیکَه رُوی خُو ره از مه تاشه کدی،
 ما وَحْشَت زَدَه شُدُم.

۸ آی خُداوند، ما تُو ره کُوی مُونُم؛
 یا مَولا، دَ پِیشِ ازتُو عُدْر-و-زاری
 کده مُوگِیم:

۹ "دَ مَرگِ ازمه چی فایده آسته،

اگه ما دَ گور بورم؟

آیا خاک تُو ره ستایش مَوکنه؟

آیا خاک از وفاداری تُو توره مَوگیه؟

۱۰ خُداوند، بِشَنو و دَ حق مه رَجیم بَش.

آی خُداوند، مَدَدگار مه بَش."

۱۱ تُو ماتم مَره دَ رَقص-و-بازی تَبَدیل کدی؛

تُو پلاس ره از جان مه بُر کدی

و مَره قد خوشی پوشندی،

۱۲ تا تمام دِل-و-جان مه^a بَلدِه تُو سُرود

ستایش بِخانه و چپ نَشینه.

آی خُداوند، خُدای مه، ما تا اَبَد تُو

ره شُکر-و-سِپاس مَوگیم.

^a ۳۰:۱۲ دَ جای «دِل-و-جان مه» دَ زبونِ عبرانی «جلال

مه» نوشته یه.

دُعا بِلَدِه خِلاصِی از دِستِ دُشمنِا

بِلَدِه سَر دِستِه خانِنده ها . زَبُورِ داوُود .

۱ آي خُداوند ، ما دَزتُو پناه مِيرُم ،
هرگِز نِيلِ که شَرْمِنده شُنم ؛

بِخاطرِ عِدالتِ خُو مَرِه خِلاصِی بَدِي .

۲ گوشِ خُو رِه سُونِ ازمِه بِيگير

و مَرِه دَ زُو دِي خِلاصِی بَدِي .

بِلَدِه مِه قَا دِه مَحکمِ بَش

و قَلعِه مُسْتَحکمِ ، تا مَرِه نِجاتِ بَدِي .

۳ واقِعاً که تُو قَا دِه مِه و قَلعِه مِه اَسْتِي ،

پس بِخاطرِ نامِ خُو مَرِه هِدَايَتِ

و رَهبرِي کُو .

۴ مَرِه از دامي که بِلَدِه مِه ايشته

شُدِه ، خِلاصِ کُو ،

چراکه تُو پناهگاهِ مِه اَسْتِي .

۵ ما رُوحِ خُو رِه دَ دِستِ ازتُو مِيسپارُم ؛

آی خُداوند، خُدایِ حق، تُو مَرِه
بازخَرِیدِ کدی.

۶ ما از کسای که د بُت های بے آرزش

وابسته یِه، بد مُویرُم؛

ولے ما د خُداوند تَوکُلِ دَرُم.

۷ ما بخاطرِ رَحمتِ تُو خوشی و

خوشحالی مُونُم،

چراکه تُو سختی-و-مُصِیبتِ مَرِه دیدے،

و د فِکرِ پَریشانی های جان مه آستی؛

۸ تُو مَرِه د دِستِ دُشمو تسلیم نَکدے،

بلکہ پایای مَرِه د جای پِراخِ قرار ددی.

۹ آی خُداوند، د بِلَه مه رَحْمِ کُو،

چراکه ما بیچاره آسْتُم؛

چیمای مه از غَم-و-غُصّه خیره شُدے،

و جان و جِسْم مه پِژمُرددے.

۱۰ زندگی مه د غَم تیر شُد

و سال های عُمر مه د آه-و-نالاه؛
بخاطرِ گناهِ مه قوت مه از دست رفته
و استغونای مه پوسیده شده.

۱۱ ما د پیشِ تمامِ دشمنای خُو
ریشخند شدیم،

د پیشِ همسایه گون خُو از حد کَلو.
ما بلده آشنا های خُو مایه وَحشت شدیم؛
هر کسی که مره د بُرو مینگره، از
مه دُور دُوتا مونه.

۱۲ ما رِقِمِ مُرده اَلی از یادِ مُردم رفتیم
و مِثلِ کوزه میده جور شدیم.

۱۳ ما شُک شُکِ غدر کسا ره میشنوم

و ترس-و-وَحشت د هر طرف آسته؛
چون اونا یگجای د ضد مه نقشه میکشه
و د قصدِ گِرفتونِ جان مه توطیه مُوکنه.

۱۴ ولے ما دزتو توکلِ مُونم، آی خُداوند

و مُوگیم: ”تو خُدای مه آستی.“

۱۵ سرنوشتِ زندگی مه د دستِ ازتویه،
مره از چنگِ دشمنای مه
و کسای که مره آزار-و-آذیت مونه،
خلاص کو.

۱۶ بیل که روی تو د بِلِه خدمتگار
تو روشنی کنه؛

بخاطرِ رحمتِ خو مره نجات بیدی.

۱۷ آی خداوند، نیل که شرمینده شئم،
چراکه ما تو ره بلده کومک کوی مونم؛
بیل که شریرو شرمینده شنه

و د عالمِ مُردا رفته چپ شنه.

۱۸ بیل که لب های دروغگوی بند شنه،
که مغرورانه د ضدِ آدمای عادل
قد کبر و توهین توره موگیه.

۱۹ آه، چیقِس پَریمو آسته خوبی های تو
که تو بلده کسای نگاه کده که
از تو ترس دَره،

و تُو اونا ره دَ پیشِ چیمِ بنی آدم
 نصیبِ کسای مونی که دزتو پناه میگیره.
 ۲۰ تُو اونا ره دَ پناهِ حُضورِ خُو
 از توطیه های انسان تاشه مونی؛
 و اونا ره از کشمکشِ زیونای مردُم
 دَ خیمه خُو پناه میدی.

۲۱ حمد-و-ثنا دَ خداوند،
 که رحمتِ خُو ره بطورِ حیرت آور
 دَز مه نشو دَد
 دَ غیتی که ما مثلِ یگِ شارِ
 محاصره-شده بودُم.
 ۲۲ ما دَ وختِ وِرخطایی خُو گفتُم:
 ”ما از نظر تُو اُفتدیم!“
 لیکن تُو آوازِ عذر-و-زاری مَره شنیدی
 وختیکه ما دَ پیشِ تُو ناله-و-فریاد کدُم.

۲۳ ای تمامِ مومنینِ خداوند،

أَوْ رَه دُوسْت بَدَنِيد .
خُداوند از آدمای وفادار حِفَاظَت مُونَه ،
لیکن مردُمای کِبری-و-مغرُور رَه
کَلو جَزَا مِیدیه .

۲۴ آی پَگِ کَسای کِه چِیم دَ رَاه
خُداوند اَسْتید ،
قوی بَشید و دِل شُمو باجُرَات بَشَه .

إِعْتِرَافِ گُناه و طَلَبِ بَخْشِش
قَصِيدَه^a داوُود .

۱ نیک دَ بَخْتِ کسی کِه خطای
۳۲ شی بَخْشیدَه شُد
و گُناهِ شی پوشندَه .

۲ نیک دَ بَخْتِ کسی کِه خُداوند گُناه
ازو رَه دَ حِسَابِ شی نَمیره

^a ۳۲:۰ دَ جای «قَصِيدَه» دَ زِبُونِ عِبْرَانی «مَسْکِیل»

نُوشْتَه یَه کِه اِمکانِ دَرَه «شَعْر یا مُوسِیقِی مَاهِرَانَه» مَعْنی
بَدیه .

و دَ رُوحِ اَزُو حِيَلِه-و-مَکَرِ نَبَشَه.

۳ وختیکه ما دَ باره گناه خُو چپ شِشْتُم،

استغونای مه پوسیده شد

از آه-و-نالِه که تمامِ روز مُوکدُم.

۴ چُون دِست تُو شاو و روز دَ بَلِه

مه گِرَنگی مُوکد؛

تَری-و-تازگی مه دَ خُشکی تايستو

تبدیل شُدَد. سِلاه.

۵ اوخته ما گناه خُو ره دَ پيش تُو اقرار کدُم

و جُرم خُو ره تاشه نَکدُم؛

گفتُم: ”ما خطاهای خُو ره دَ پيش

خُداوند اِعتِراف مُونُم،

و تُو جُرم گناه مَرِه بخشیدی.

۶ پس بیل که هر بنده مومِن تُو

دَ حالیکه تُو مُيسِر اَستی، دَ پيش

تُو دُعا کُنِه؛

اوخته اگه آوهای کلو ام سیل کُنه،
دَزُو نَمِیرَسَه.

٧ تُو پناهگاهِ مه آستی؛

تُو مَرَه از سختی-و-مُشکِلات
نِگاه مُوکنی

و سُرود های نِجات ره دَ چارَدور
مه قرار میدی.

٨ خُداوند مُوگیه: ”ما تُو ره هِدایت مُونم،

و راه-و-طریقِی ره دَز تُو تعلیم میدم
که باید بوری؛

دَ حالیکه چیمای مه دَ بِلَه تُو آسته،
دَز تُو مشوره میدیم.

٩ رِقْمِ اَسپ یا قاطرِ اَلی نادو نَبَش،
که فقط دَ وَسِیلَه نُخته و لَغامِ رامِ مُوشه،
دَ غَیرِ اَزُو، نَزْدِیکِ تُو نَمِییه.“

١٠ رَنج-و-عذابِ آدمِ شَرِیرِ کَلو آسته،

لیکن رحمت د چار دَورِ کسی آسته
که د خُداوند تَوَکُلِ دَرِه.

۱۱ ای آدمای عادل، د حُضُورِ خُداوند
خوش بشید و خوشحالی کُنید؛
ای آدمای دِلِ راست، آواز خوشی
بُر کُنید.

د ستایش خُداوند، خالِقِ آسمو و زمی

۱ ای آدمای عادل، بلده خُداوند
آواز خوشی بُر کُنید،
چراکه ستایش خُداوند د آدمای
نیک میزبیه.

۲ خُداوند ره قد بربط ستایش کُنید
و قد بربطِ ده-تار بلده شی ساز بزیند.
۳ بلده ازو سرود نو بخانید؛
دُرست ساز بزیند، قد آواز بلند.
۴ چراکه کلام خُداوند راست آسته

و تمامِ کارای ازو دَ وفاداری انجام
دده مُوشه.

^۵ اُو عدالت و انصاف ره دوست دَره؛
تمامِ زمی پُر از رَحمتِ خُداوند آسته.

^۶ دَ وَسِيلَه کلامِ خُداوند آسمونا جور شُد
و تَوَسُطِ نَفْسِ دَانِ ازو تمامِ لشکرِ
آسمونا.^a

^۷ اُو آو های دریا ره دَ یِگ مَحَوِطَه جم مُونه
و آوهای غَوُج ره دَ خزانه ها ذَخیره مُونه.

^۸ بیل که تمامِ مَوْجُوداتِ زمی از
خُداوند بَتَرَسه،

پِگِ باشنده های دُنیا دَزُو اِحترام
دَشته بَشه،

^۹ چراکه اُو توره کُفت و دُنیا دَ وُجُود اَمَد؛

^a ۳۳:۶ مقصد از «لشکرِ آسمونا» آفتو، ماهتو و ستاره

ها آسته.

أَوْ حُكْمِ كَدِّ وَ زَمِيِّ أَسْتَوَارِ شُدِّ.

۱۰ خُداوند مَشَوْرَه مِلَّتِ هَا رَه نَاقِصِ مُونَه؛

وَ نَقِشَه هَايِ قَوْمِ هَا رَه بَاطِلِ.

۱۱ لِيَكِنَّ مَشَوْرَه خُداوند تا أَبَدِ

أَسْتَوَارِ أَسْتَه،

وَ نِيَّتِ هَايِ دِلِ شِي دَ تَمَامِ نَسْلِ هَا.

۱۲ نِيكَ دَ بَخْتِ مِلَّتِي كَه خُداوند،

خُدايِ ازوا أَسْتَه،

نِيكَ دَ بَخْتِ قَوْمِي كَه خُداوند اُونَا رَه

بَحِيثِ مِيرَاثِ خُو اِنْتِخَابِ كَدَه.

۱۳ خُداوند از اَسْمُو تُوخِ مُونَه

وَ تَمَامِ بَنِي آدَمِ رَه مِينِگَرَه؛

۱۴ اُو از جاي بُوَد-وَ-بَاشِ خُو

تَمَامِ بَاشِنْدَه هَايِ زَمِي رَه تُوخِ مُونَه،

۱۵ اُمُو كَه دِلِ هَايِ پِگِ ازوا رَه شَكْلِ دَدَه

وَ پِگِ اَعْمَالِ ازوا رَه پِي مُوْبِرَه.

۱۶ یگ پادشاه بخاطرِ کلو بُودون لشکر

خُو نجات پَیدا نَمونه

و یگ مُبارز ام بخاطرِ قُوتِ کَلوی

خُو خلاصی پَیدا نَموکنه؛

۱۷ اُمید کدو دَ اَسپِ جنگی بَلده پیروزی

بے فایده آسته،

چُون قد قُوتِ کَلون خُو اُو نَمیتنه که

کس ره نجات بَدیه؛

۱۸ یقیناً چیم خُداوند دَ بَله کسای آسته

که ازو ترس دَره،

دَ بَله کسای که اُمید شی دَ رَحمتِ ازو یه،

۱۹ تا جانِ ازوا ره از مرگِ خلاصی بَدیه

و اونا ره دَ غَیتِ قَحطی زنده نِگاه کُنه.

۲۰ جان مو چیم دَ راهِ خُداوند آسته؛

اُو مَدَدگار و سِپر مو آسته.

۲۱ امزی خاطرِ دلِ مو دَ حُضُورِ ازو

خوشی مونه،

و مو دَ نامِ مُقَدَّسِ اَزُو تَوَكُّلِ دَرِي .

۲۲ خُداوندا، بیل که رَحْمَتِ تُو دَ

بِلَه مو بَشَه،

اُمُو رَقَمِ که اُمیدِ مو دَزتُو یَه .

دَ وَصْفِ خُوبِی خُداوند

زُبُورِ داوُود . از وختی که اُو خود ره دَ حُضُورِ

اَبِیْمَلِکِ دیونه اَندخت و اَبِیْمَلِکِ اُو ره

از پِیش خُو هَی کد و اُو رفت .

۱ خُداوند ره دَ هر زمان

سِتایش مُونُم؛

۳۴

حمد-و-ثنای اَزُو همیشه دَ زِبُونِ مَه یَه .

۲ جان مَه دَ خُداوند اِفْتخارِ مُونَه؛

بیل که اَدْمایِ مُسکینِ بَشَنَوَه و

خوشی کُنَه .

۳ بزرگی خُداوند ره قد اَزْمَه اِعلانِ کُنید

و بَیید که نامِ اَزُو ره یِگجایِ سِتایش کنی .

۴ ما خُداوند ره طلب کدُم و او دُعای

مَره قَبُول کد

و مَره از تمامِ ترس های مه خلاص کد.

۵ اونا سُون ازو تoux کد و چیمای

ازوا روشو شُد

و رُوی های ازوا شرمنده نَشُد.

۶ امی مُسکین ناله-و-فریاد کد و خُداوند

آواز شی ره شنید

و او ره از تمامِ مُشکلات-و-سختی

شی نجات دَد.

۷ ملایکه خُداوند دَ گَرِد کسای خیمه میزنه

که از خُداوند ترس دَره،

و اونا ره خلاصی میدیه.

۸ آزمایش کُنید و بِنگرید که خُداوند

نیکو آسته؛

نیک دَ بَخْتِ کسی که دَزُو پناه موبره.

۹ ای مُقَدَّسین خُداوند، ازو بَتَرَسید،

چُونِ كَسَايِ كِه اَزُو تَرَسِ دَرِه دَ هِيچِ

چِيَزِ مُحْتَاچِ نَمُوشِه .

۱۰ حَتِي شِيَرَايِ غُرَانِ مُحْتَاچِ و

كُشْنِه مُوشِه ،

لِيكِنِ كَسَايِ كِه دَ طَلَبِ خُداوَنَدِ اَسْتِه ،

هِيچِ چِيَزِ خُوبِ كَمبُودِ نَدَرِه .

۱۱ اَيِ بِيچِ كِيچَا ، بِيِيدِ و دَزْمِه كُوشِ بِيِيدِ

تَا مَا دَزَشْمُو تَرَسِ خُدا رِه تَعْلِيْمِ بَدْم .

۱۲ كِي دَ مِيْنَكَلِ شْمُو اَرْزُوِي زِيْنَدَكِي دَرِه

و خُوشْدَارِ رُوَزَايِ كَلُوْنِ زِيْنَدَكِي اَسْتِه تَا

اَزِ خُوبِي بَرخُورْدَارِ شُنِه ؟

۱۳ اُو بَايْدِ زِيُونِ خُورِه اَزِ بَدِي نِيْگَاهِ كُنِه

و لَبَايِ خُورِه اَزِ كُفْتُوْنِ تُوْرِه پُرْفَرِيْبِ ؛

۱۴ اَزِ بَدِي دُورِي كُنِه و نِيكِي كُنِه ،

دَ طَلَبِ صُلْحِ بَشِه و پُشْتِ شِي بِيْگَرْدِه .

۱۵ چِيْمَايِ خُداوَنَدِ دَ بِلِه اَدْمَايِ عَادِلِ اَسْتِه

و گوشای شی سُون ناله-و-فریادِ ازوا.
۱۶ رُوی خُداوند دَ ضِدِ آدمای بَدکار آسته
تا یاد-و-بُودِ ازوا ره از رُوی زمی
ریشه کَن کُنه.

۱۷ وختیکه آدمای عادِل ناله-و-فریاد مونه،
خُداوند آوازِ ازوا ره میسنوه
و اونا ره از تمامِ مُشکِلات-و-سختی
های ازوا خلاص مونه.

۱۸ خُداوند نزدیکِ آدمای دِل‌میده یه
و کسای ره که روحاً ضربه خورده،
نجات میدیه.

۱۹ رَنج-و-مُصِیبتِ آدمِ عادِل کلو آسته،
لیکن خُداوند او ره از پگ شی
خلاصی میدیه.

۲۰ او پگِ استُغونای شی ره حِفْظ مونه
که حتی یکی ازوا ام میده نموشه.

۲۱ آدمِ شَرِیر ره شرارت نابد مونه

و کسای که از آدمِ عادِلِ بد بُره،
محکوم مُوشه.

۲۲ خُداوند جانِ خِدْمَتگَرای خُو ره

بازخَرید مُونه؛

و هیچ کُدمِ امزُو کسا که دَزُو پناه

میگیره، محکوم نَمُوشه.

طَلَبِ کومَکِ از خُداوندِ دَ خِلافِ دُشمنِ

زُبُورِ داوُود.

۱ آی خُداوند، قد کسای مُخالِفَتِ

کُو که قد ازمه مُخالِفَتِ مُونه

و قد کسای جنگِ کُو که قد ازمه

جنگِ مُوکنه.

۲ سِپَرِ کُتَه و سِپَرِ ریزه ره بِگیر

و دَ کومَکِ مه باله شُو.

۳ نِیزه و تَوَرِ خُو ره بُر کُو

و دَ دَمِ رُوی کسای که مَره دُمبال

مُونه ایسته شُو؛

دَ جان مه بُگی: ”نِجاتِ دِهِنْدِه
تُو ما اَسْتُم.“

۴ کسای که قصدِ گِرفتونِ جانِ مَرِه دَرِه،
بیل که شرمِنده و رَسوا شُنِه؛
کسای که دَ ضِد مه تَوطیه مُونِه،
بیل که پس بَگرده و خِجِل-و-سِرْخَم شُنِه.
۵ بیل که اونا رِقْمِ کاهِ دَ دَمِ بادِ بَشِه
و ملایِکِه خُداوندِ اونا ره هِی کُنِه.
۶ بیل که راهِ ازوا تَرِیک و لَخَشَنْدُکِ بَشِه
و ملایِکِه خُداوندِ اونا ره دُمبالِ کُنِه،
۷ چراکه اونا بَدُونِ دَلِیلِ دَ سِرِ راهِ مه دام
ره دَ مَنِه چاه تاشه کد؛
اونا بَدُونِ سَبَبِ بَلَدِه گِرفتونِ جان
مه چاه کُند.

۸ بیل که تباهی بے خبرِ دَ بِلِه ازوا بییه
و اونا دَ دامی که بَلَدِه ازمه تاشه
کده، گِرفِتارِ شُنِه؛

بیل که اونا دَ چنگِ تباهی اُفتده
نابُود شُنه.

۹ اوخته جان مه دَ حُضُورِ خُداوند
خوشی مونه

و بلده نجات از جانب ازو
خوشحال موشه.

۱۰ تمام استغونای مه مَوگیه:

”آی خُداوند، کی رقمِ ازتو آسته؟

تُو آدمِ مظلوم ره از دِستِ کسای خلاص

مونی که ازو کده زورتو یه،

و آدمِ مُسکین و بیچاره ره از دِستِ

کسای که او ره غارت مونه.”

۱۱ شاهدای کینه‌توز باله موشه

و از مه چیزای ره پُرسان مونه

که ما خبر ندرُم.

۱۲ اونا جوابِ نیکی مَره قد بدی میدیه

و جان مَرِه نَوَمِيد-و-دَرَمَنده مُونِه.
 ۱۳ لیکن وَخْتیکه اونا ناجور موشُد،
 ما پلاس موبوشیدُم؛
 ما جان خُو ره قد روزه گِرفتو رنج میدَدُم.
 و غیتیکه دُعای مه بے جواب پس میمَد،^a
 ۱۴ ما ماتَم کده مورَفْتُم،
 رقمی که مُوگفتی بِلده دوست یا برار
 خُو ماتَم مُوکُم؛
 و مِثِل کسی که بِلده آبه خُو سوگواری
 مُونِه، از شِدَّتِ غَم خَم مُوخورَدُم.
 ۱۵ لیکن وَخْتیکه ما اُفتَدُم،
 اونا خوشحالی کده دَ گِرد مه جم شُد،
 اُمُو آدمای بے پاس دَ بِله مه جم شُد
 کسای که بِلده مه ناشنَخته بُود، بِدُون
 دَمراسی مَرِه تَکه-و-پاره کد.

^a ۱۳:۳۵ دَ جای «بے جواب پس میمَد» دَ زبونِ عبرانی

«پس دَ بَغَل مه میمَد» نوشته یه.

۱۶ اونا مِثِلِ آدَمای بے وَقار که دَ مِهمانی
ها رِیشخندی مُوکنه،
دَ بِلِه مه دَندوخیی کد.

۱۷ یا مَولا، تا چپی وخت ای حالت
ره توخ مُونی؟
جان مَره از شَرِ ازوا خلاص کُ
و زندگی^a مَره از چنگِ شیرای غُران.
۱۸ اوخته ما تُو ره دَ مینکلِ جماعتِ
کُته شُکر-و-سِپاس مُونم
و دَ بَینِ مردُمِ کَلو حمد-و-ثنای
تُو ره مُوگیم.

۱۹ نَیل که دُشمنای خاین مه دَ بِلِه
مه خوشی کُنه

^a ۳۵:۱۷ دَ جای «زندگی» دَ زبونِ عبرانی «یگانه»

نوشته یه.

و کسای که بے دلیل از مه بد مُوبره،
 دَ بِلَه مه چِشَمک بِزَنه،
 ۲۰ چراکه اونا از صُلح-و-صفا توره نَمُوگیه،
 بَلِکِه دَ ضِدِ کسای که دَ زمی آرام آسته،
 توره های پُر از حِیلَه-و-مَکَر میسَنجَه.
 ۲۱ اونا دان خُو ره دَ ضِد مه کُنه
 واز کده مُوگیه:

”هَه هَه! چیمای مو دیده.“

۲۲ آی خُداوند، تُو کارِ ازوا ره دیدے،
 چُپ نَشی!

یا مَولا، از مه دُور نَبَش!

۲۳ وَرَخی و دَ دِفَاعِ مه باله شو،

آی خُداوند، خُدای مه، دَ داد مه بِرَس!

۲۴ آی خُداوند، خُدای مه، دَ مُطابِقِ عدالت

خُو مَره دَ حق مه بِرَسَن.

و نَیل که اونا دَ بِلَه مه خوشی کُنه.

۲۵ نَیل که اونا دَ دِلِ خُو بُگیه: ”اینه،

مو دَ آرزوی خُو رَسیدی!“

نیل که بُگیه: ”مو اُو ره قُورت کدی!“

۲۶ کسای که بخاطرِ بلا-و-مُصیبت

مه خوشی مُونه،

بیل که پگِ ازوا شرمنده و خجل شُنه؛

کسای که خود ره دَ بِلَه مه کُنه کُنه مُونه،

بیل که قد شَرم و رَسوایی پوشنده شُنه.

۲۷ کسای که دَ آرزوی عادِل حساب

شُدون مه آسته،

بیل که آوازِ خوشی بُر کُنه و

خوشحال بَشه،

و دایم بُگیه: ”خُداوند بزرگ آسته

که از سلامتی خِدمتگار خُو

خوشحال مُوشه.“

۲۸ اوخته زیون مه عدالت تُو ره بیان مُونه

و حمد-و-ثنای تُو ره تمامِ روز مُوگیه.

راه بدکارا و فیض-و-رحمتِ خُدا

بلده سردسته خاننده ها. زبورِ

داوود خدمتگارِ خداوند.

۱ خطای آدمِ شریر از مغزِ دلِ

ازو بے داد مونه؛

۳۶

ترسِ خُدا دَ پیشِ چیمای ازو نییه.

۲ چون او خود ره دَ نظر خُو

تعریف-و-توصیفِ مونه،

دَ اندازه که گناهِ شی بلده ازو معلوم

نموشه تا از شی بد بُره.

۳ تورای دانِ ازو شرارت و حيله-و-مکر

آسته؛

او کارِ عاقلانه و انجامِ دَدونِ کارِ

نیک ره ایله کده.

۴ او دَ جاگه خُو نقشه های بد میکشه؛

و راهی ره پیش گرفته که خُوب نییه.

او از شرارتِ بد نموبره.

۵ آی خُداوند، رَحمت تُو تا آسمونا مِیرسه
و وفاداری تُو تا آوُر ها.

۶ عدالت تُو رِقْمِ کوه های قِیل آسته
و قضاوَت تُو مِثلِ غُوجی های کُته.
آی خُداوند، تُو اِنسان و حِیوان ره
دَ پناهِ خُو نِگاه مونی.

۷ آی خُدا، رَحمت تُو چِیقَس با اَرزِش آسته.
بَنی آدم دَ زِبرِ سایه بال های تُو
پناه مِیگیره؛

۸ از نِعمتِ پَرِیمونِ خانِه تُو سیر موشه
و تُو از درِیای خوشی های خُو دَزوا
وُچیدَلجی مونی.

۹ چُون چِشمِه حِیات دَ پِیشِ از تُو یِه
و دَ وِسیلِه نُورِ از تُو مو نُورِ حِیات
ره مِینگری.

۱۰ رَحْمَتُ خُو رِه بَلَدِه كَسَاي كِه تُو

رِه مِيْنَخْشِه اِدَامِه بَدِي

و عِدَالْتِ خُو رِه بَلَدِه كَسَاي كِه

دِل رَاسْتِ اَسْتِه.

۱۱ نَيْل كِه پَاي اَدْمَاي كِبْرِي-و-مَغْرُور

مَرِه لَغِه كُنِه

يَا دِسْتِ اَدْمَاي شَرِيْر مَرِه هِي كُنِه.

۱۲ اَوْنِه، اَدْمَاي شَرِيْر-و-بَدْكَار اُفْتَدِه!

اَوْنَا تَاه اَنْدَخْتِه شُدِه و تَوَانَايِي بَالِه

شُدُو رِه نَدْرِه.

سَرِنُوشْتِ اَدْمَاي شَرِيْر و اَدْمَاي نِيْكَ

زُبُوْر دَاوُوْد.

۱ بَخَاطِرِ اَدْمَاي شَرِيْر خُوْد

رِه رَنْجُوْر نَكُو

۳۷

و حَسَدِ بَدْكَارَا رِه نَخُوْر،

۲ چِرَاكِه اَوْنَا دَ زُوْدِي رَقْمِ عَلْفِ

پِژْمُرْدِه مُوشِه

و مِثْلِ گیاهِ سَوز، خُشک.

۳ دَ خُداوند تَوَكَّل کُو و نِیکِ کُو؛
دَ سِرزمینِ خُو جای-د-جای شُو و
وفاداری ره نِگاه کُو.

۴ اوخته از حُضُورِ خُداوند لِذَت مُوبری،
و او آرزو های دِل تُو ره دَزتُو مِیدیه.
۵ راه-و-طَرِیقِ خُو ره دَ خُداوند تَسلیم کده
دَزُو تَوَكَّل کُو و او دِست دَ کار مُوشه.
۶ او عدالت تُو ره مِثْلِ روشنی صُبْح
بَرَمَلا مُونه

و حق بُودون تُو ره رِقْمِ آفَتُو چاشت اَلِی.

۷ دَ حُضُورِ خُداوند چُپ-و-آرام بَش
و قد صَبِر-و-حَوِصِلَه اِنْتِظار شی
ره بَکَش.

بِخاطرِ کسی که دَ راه-و-طَرِیقِ خُو
کامیاب اَسْتَه،

و نقشه های شیربانه خور عملی
مونه، رنجور نشو.

^۸ از قار دوری گو و غضب ره ایله بدی.
خود ره رنجور نکو،
چراکه سون شرارت موبره.

^۹ چون مردمای بدکار نابود موشه،
لیکن کسای که د امید خداوند آسته،
وارث زمی موشه.

^{۱۰} بعد از یگ زمان کوتاه، آدم شیریر
دیگه وجود نمیدشته بشه؛
و هرچیس که او ره بیالی، پیدا نموشه.

^{۱۱} مگم آدمای حلیم وارث زمی موشه،
و از پریمونی صلح-و-سلامتی
لذت موبره.

^{۱۲} آدم شیریر د ضدِ آدمِ عادلِ توطیه مونه
و د بله شی دندوخیی موکُنه؛
^{۱۳} لیکن خداوند د بله آدم شیریر خنده مونه،

چُون اُو مینگره که روزِ بازخاستِ
ازو مییه.

۱۴ آدمای شَریر شمشیر ره میکشه
و گموره خَم میدیه،
تا مردُمای غریب و مُحْتَاج ره تاه پورته کُنه
و آدمای ره که دَ راهِ راست مورِه،
دَ قتلِ بِرَسَنه.

۱۵ لیکن شمشیرای ازوا دَ دِلِ خودون
شی دَر مییه
و کمون های ازوا میده مُوشه.

۱۶ دارایی کمِ یگِ آدمِ عادِلِ بهتر آسته
از مال-و-دولتِ پگِ شَریرو.
۱۷ چُون بازوی آدمای شَریر میده مُوشه،
لیکن خُداوند پُشتیوانِ آدمای عادِلِ آسته.

۱۸ خُداوند از روزای آدمای عادِلِ
باخبر آسته

و میراثِ ازوا اَبَدی آسته .
۱۹ اونا دَ زمانِ بلا-و-مُصِیبت
شرمنده نَمُوشه؛

و دَ روزای قحطی خوراکِ پَریمو دَره،
۲۰ لیکن آدماي شریر نابود موشه،
و دُشمنای خُداوند رقمِ نُوربندی علفچرها
زودگذر آسته که از بین موره،
اونا مِثلِ دُودِ اَلّی گم موشه.

۲۱ آدمِ شریر قرض میگیره و پس نمیدیه،
لیکن آدمِ عادِلِ سَخی آسته و
بَخشِش کده موره،

۲۲ کسای که از خُداوند بَرکت پیدا
مونه، وارثِ زمی موشه،
ولے کسای ره که خُداوند نالت مونه،
اونا نابود موشه.

۲۳ اگه خُداوند از راه-و-طریقِ یگ

آدم خوش بَشه،

قَدَم های ازو ره مُستَحکم-و-اُستوار مُونه؛

۲۴ هرچیقَس که او بوفته، سرنگون نَمُوشه،

چراکه خُداوند دِستِ ازو ره میگیره.

۲۵ ما جوان بُوَدُم و آلی پیر اَسْتُم

و ما هرگز ندیدیم که آدمِ عَادِل

پُرْمُشت شُدِه بَشه

و اولادای شی نان گدایی کده بَشه.

۲۶ او همیشه سخاوتمند اَسْتِه و

قرض میدیه؛

و اولادای ازو مایه بَرکت اَسْتِه.

۲۷ از بدی دُور شو و نیکی کُو؛

اوخته تا اَبَد باقی مومنی،

۲۸ چراکه خُداوند اِنصاف ره دوست دَره

و مومنین خُو ره ایله نَمیدیه.

أونا تا اَبَدِ محفُوظِ اَسْتَه،
ليكنِ نسلِ اَدَمِاى شَريرِ قَطعِ موشه.
۲۹ اَدَمِاى عاَدِلِ وارِثِ زمى موشه
و تا اَبَدِ دَز شى زِنْدَگى مونه.

۳۰ دانِ اَدَمِ عاَدِلِ حِكْمَتِ رَه بَيانِ مونه
و زَبونِ ازُو دَ اِنصافِ توره موكيه.
۳۱ شَرِيعَتِ خُداى اَدَمِ عاَدِلِ دَ دِلِ شى اَسْتَه؛
امزى خاطرِ پايایِ ازُو نَميلَخَشَه.
۳۲ اَدَمِ شَريرِ دَ گَيْتِه اَدَمِ عاَدِلِ اَسْتَه
و قَصِدِ كُشتونِ شى رَه دَرَه،
۳۳ ليكنِ خُداوندِ او رَه دَ دِستِ اَدَمِ
شَريرِ ايله نَمونه
و غَيْتِيكَه دَ محاکِمَه اُورده شُد، ام
نَميله كه محكُومِ شُنَه.
۳۴ دَ خُداوندِ اُميدِ كُو و راه-و-طَرِيقِ
ازُو رَه نِگَاهِ كُو

و أَوْ تُوْره وَاْرثِ زَمْی جُوْر كَدَه
سَرْبَلَنْد مُوْنَه؛
اُوْخْتَه تُوْ نَابُوْدی آدْمَی شَرِیْر رَه مِیْنِگْرِی .

۳۵ مَا یِگِ آدَمِ شَرِیْر وِ ظَالِمِ رَه دِیْدُمُ؛
كِه رَقْمِ دِرْخْتِ سَوُزِ خُوْدِ رَه بَرْتُوْ وِ
بَلَنْد كَدَه مُوْرَفْتِ،

۳۶ لِیْكَیْنِ أُوْ اَز بَیْنِ رَفْتِ وِ دِیْگَه
وَجُوْدِ نَدَشْتِ .

هَرْچِیْقَسِ كِه أُوْ رَه پَالِیْدُمُ، أُوْ پَیْدَا نَشُدُ .

۳۷ آدْمَی بَے عَیْبِ رَه تُوْخِ كُوْ وِ آدْمَی

رَاسْتِكَارِ رَه بِنِگْرِ،

چُوْنِ عَاقُبْتِ اَز وَا صُلْحِ-و-سَلَامَتِی اَسْتَه .

۳۸ لِیْكَیْنِ آدْمَی خَطَاكَارِ پِگِ شِی

نَابُوْدِ مُوْشَه

وِ عَاقُبْتِ آدْمَی شَرِیْرِ نَابُوْدِی اَسْتَه .

۳۹ نِجَاتِ آدَمَی عَادِلِ از طَرَفِ

خُداوند مِیِیهِ؛

أَوْ دَ غَیْتِ مُشْکِلَاتِ-و-سَخْتِی بَلَدِهِ

ازوا قلعهِ مُسْتَحْکَمِ آسْتَه.

۴۰ خُداوند دَزُوا کَوْمَکِ مُونَه و اُونَا

رِه خِلاصِی مِیْدِیهِ؛

اُونَا رِه از چَنگِ مَرْدُمَی شَرِیرِ خِلاصِ

مُونَه و اُونَا رِه نِجَاتِ مِیْدِیهِ،

چِرَاکِه اُونَا دَ خُداوند پِناهِ مَوْبِرَه.

دُعَایِ آدَمِ رَنْجِ دِیْدَه

زَبُورِ دَاوُودِ، بَلَدِهِ جَلْبِ تَوَجُّهِ خُدا.

۱ اَیِ خُداوند، دَ غَیْتِ قَارِ خُو

مَرَه سِرْزَنَشِ نَکُو

۳۸

و دَ وَخْتِ غَضَبِ خُو مَرَه اِصْلَاحِ نَکُو.

۲ چِرَاکِه تِیرایِ تُو دَ جَانِ مَه دَرَامَدَه

و دِستِ تُو دَ بِلَهِ مَه تَاهِ شُدَه.

۳ بخاطرِ قار-و-غَضَبِ تُو صِحْتَمَنْدِ

دَ جِسْمِ مِه نِیْسْتِه؛

نِه ام سِلاَمْتِی دَ اسْتُغُونایِ مِه بخاطرِ

گُناه هایِ مِه .

۴ چُون گُناه هایِ مِه از سرِ پَریده

و رِقْمِ بارِ گِرَنگِ از زورِ مِه کده

گِرَنگَتَر شُدِه .

۵ بخاطرِ لَوڈَگیِ مِه

زَخْمایِ مَرِه چِرگِ و رِیمِ گِرِفته .

۶ ما خَمِ خورْدیمِ و بیخیِ دُوَقْدَ شُدیمِ؛

تَمامِ رُوزِ ماتَمِ کده مِیگِرْدُمِ،

۷ چِرَاکِه کَمَرِ مِه پُرِ از دَرْدِ-و-سوزِشِ شُدِه

و صِحْتَمَنْدِیِ دَ جِسْمِ مِه نِیْسْتِه .

۸ تَوانِ دَزْمِه نَمَنْدِه و ما بیخیِ جَوَجُو شُدیمِ؛

ما بخاطرِ ناآرامیِ دِلِ خُو ناله-و-فِغانِ

مُونُمِ .

۹ یا مَولا، تمامِ آرزو های مه دَ پیش
نظر تُو آسته؛

آه-و-نالِه مه از تُو تاشه نییه.

۱۰ دل مه میتپه، قوت مه از مه رفته؛
و حتی روشنی چیمای مه ام دز مه نمنده.

۱۱ دوستا و حتی رفیقای مه از خاطر زخم

های مه خود ره گوشه میگیره

و همسایه گون مه دور ایسته موشه.

۱۲ کسای که قصدِ گرفتونِ جان مره

دره، دام میله،

کسای که دَ تلاشِ ضررِ رسندو دز مه یه،

دَ باره نابودی مه توره موگیه

و تمامِ روز دَ فکرِ خیانتِ کدو آسته.

۱۳ لیکن ما رقمِ آدمِ گر نمیشنوم،

و رقمِ آدمِ گنگه توره نموگیم.

۱۴ آره، ما مثلِ کسی شدیم که نمیشنوه

و دَ زیون شی کدم جواب نییه.

۱۵ لیکن ای خداوند، ما چیم د
راه از تو آستم،
و تو، ای خداوند، خدای مه، دعای
مره قبول مونی.
۱۶ چون ما قد خو گفتم: "نشنه که اونا
د بله مه خوشی کنه،
و غیتیکه پای مه میلخسه خود ره د
بله مه کته کته کنه."

۱۷ چون نزدیک آسته که بفتم
و درد-و-رنج مه همیشه قد مه آسته.
۱۸ ما گناه خو ره اقرار مونم
و بخاطر خطای خو غمگی آستم.
۱۹ دشمنای مه قوی و زور تو آسته
و کسای که بدون دلیل از مه بد
موبره کلو یه.

۲۰ امو کسا که د عوض نیکی مه
بدی مونه،

اونا دَ خِلافِ مه آسته، فقط بخاطری
که پُشتِ نیکی میگردُم.

۲۱ خُداوندا، مَره ایله نَکُو!
ای خُدایِ مه، از مه دُور نَبَش!
۲۲ بَلدِه کومک مه عَجَله کُو،
یا مَولا، که نِجات دِهِنده مه آستی.

زندگیِ اِنسان پُر از رنج و زودگذر آسته
بَلدِه یَدوتون سردِسته خانِنده ها. زبُورِ داوود.

۱ ما قد خُو گُفتم: ”فِکر خُو ره
سُون راه-و-رفتار خُو میگیرم
تا قد زبون خُو گناه نَکنم؛
ما دان خُو ره قد لَغام اِداره مُونم
تا وختیکه آدمایِ شَریر دَ نزدیک
مه بَشه.“

۲ ما چپ و آرام بوَدُم،
و توره خُوب ام نَموگُفتم،

ولے دَرْد-و-رَنجِ مہ کَلو شُد
 ۳ و دِل مہ دَ سِینہ مہ دَر گِرِفت .
 وختیکہ چورت مِیزدُم، آتِش اَلنگہ مُوکد؛
 اوختہ دَ زِبو اَمَدہ کُفْتُم:
 ۴ ”خداوندا، آخِرِ زِنْدگی مَرہ بَلدہ
 مہ معلومدار کُو
 و تعدادِ روزای عُمَر مَرہ؛
 بیل کہ بَدَنُم کہ زِنْدگی مہ چِیقِس
 زُودگُذر اَستہ .
 ۵ تُو روزای زِنْدگی مَرہ یگ قَرِیش
 جور کدے و بس،
 و عُمَر مہ دَ نَظَر تُو هِیچ اَستہ .
 واقِعاً کہ عُمَرِ ہر اِنسان کَلوتر از یگ
 نَفَس کَشیدو نِبیہ . سِلاہ .
 ۶ یقیناً اِنسان سایہ اَستہ کہ دَرگُذرہ،
 اُونا بے فایدہ تَپ-و-تَلاش مُونہ؛
 اُونا مال-و-دارایی جَم مُونہ و نَمیدنہ
 کہ کی صَاحِب شی موشہ .

۷ و آلی، آی خُداوند، ما چیم دَ راهِ

چیزخیل بَشُم؟

اُمید مه دَزتُو یه.

۸ مَره از چنگِ پگِ خطاهای مه خلاص کُو

و مَره ریشخندِ آدمای لَوڈه جور نَکُو.

۹ ما گَنگه شُدیم و دان خُو ره واز نَمیتنم،

چُون تُو ای کار ره کدے.

۱۰ بلا-و-مُصِیبت خُو ره از مه دُور کُو؛

ما از ضربه های دِست تُو از بَین مورم.

۱۱ تُو انسان ره بخاطرِ گناهِ شی قد

جَزا ها سرزنش مونی

و چیزای دوست-دَشتنی شی ره مِثلِ

کویه آلی مُوخوری.

یقیناً که عُمَرِ هر انسان کَلوتر از یگ

نَفَس کشیدو نییه. سِلاه.

۱۲ خُداوندا، دُعای مَره بَشَنو

و دَ ناله-و-فریاد مه گوش بَدی.

آو دِیدِه مَرِه نَادِیدِه نَگیر،
 چُون ما دَ پیش تُو رِقْمِ یِگِ مِهمو اَسْتُم
 و رِقْمِ یِگِ مُسافِرِ، مِثْلِ بابِه کَلونای خُو.
 ۱۳ نِگاهِ خَشْمِ اَلُودِ خُو رِه از مِه دُور کُو
 تاکِه ما بَسْمِ لَبِخَنَدِ بَزْنُم،
 پیش ازی کِه از دُنیا بَورُم و وِجُودِ
 نَدَشْتِه بَشْمِ.

خُداوند دَ دادِ خِدْمَتِگار خُو مِیرِسه
 بَلدِه سَرِدِستِه خانِنْدِه ها. زَبُورِ داوُود.

۴۰^۱ ما قَد صَبْر-و-خَوَصِلَه چِیم
 دَ رَاهِ خُداوند شِشْتُم
 و اُو دَزْمِه مایِل شُدِه ناله-و-فِرِبادِ
 مَرِه شَنِید.

۲^۲ اُو مَرِه از چاهِ نابُودی بُر کد
 و از مَنِه گِل-و-لِی کَشید
 و پایای مَرِه دَ بِلِه قاده ایشْتِه
 قَدَمِ های مَرِه مُسْتَحکَم کد.

۳ اُو سَرُوْدِ نَو دَ دَان مِه اَنَدخت،
سَرُوْدِ سِتايِشِ خُدایِ مَو رِه.
غَدَرِ کَسایِ اِی چِیزا رِه دِیدِه ترسِ مُوخوره
و تَوکُلِ خُو رِه دَ خُداوندِ مُونِه.

۴ نِیکِ دَ بَخْتِ آدَمیِ کِه دَ خُداوندِ تَوکُلِ دَرِه
و سُونِ آدَمایِ کِبریِ-و-مغرُورِ نَموره،
سُونِ کَسایِ کِه ازِ دروغِ پِیرویِ
کده گمراهِ موشِه.

۵ اِی خُداوندِ، خُدایِ مِه، کارایِ عَجیبِ
کِه تُو کدِے غَدَرِ کَلوِ آستِه،
امچَنانِ فِکرایِ کِه بِلدِه ازموِ دَری؛
هیچِ کسِ قَدِ ازتُوِ برابرِیِ نَمیتنِه.
اگِه ما بِخایِمِ کِه کارایِ تُو رِه بَیانِ
کده دَ بارِه ازواِ نَقْلِ کُنمِ،
اونا ازِ حِسابِ بُرِ آستِه.

۶ تُو دَ قُربانِیِ و هَدیهِ دِلچسپیِ نَدَری

و از مه قُربانی سوختنی و قُربانی
گناه طلب نکدی،

بلکه گوشای مره واز کدی.
۷ اوخته گفتُم: ”اینه، ما حاضر آسْتُم.
دَ طومارِ نُوشته های مُقدَّس دَ بارِه
مه نُوشته شده:

۸ خوشی مه دَ انجام دَدونِ خاست-و-اراده
ازتو یه، آی خدای مه؛
شریعت تُو دَ دل مه نُوشته یه.”

۹ ما خوشخبری عدالت ره
دَ مینکلِ جماعتِ کُته اعلان کدیم؛
اینه، ما لب های خُو ره بند نکدیم،
تُو میدنی، آی خُداوند.
۱۰ ما عدالت تُو ره دَ دل خُو تاشه نکدیم،
بلکه از وفاداری و نجات تُو توره گفتیم
و رحمت و راستی تُو ره از جماعتِ
کُته پوشیده نگاه نکدیم.

۱۱ آی خُداوند، رَحمت خُو ره از

مه دَرِیغ نَکُو؛

بیل که مُحَبَّت و وفاداری تُو دایم

از مه حِفاظت کُنه،

۱۲ چراکه بلاهای بے حساب گِرد مَره گِرِفته؛

گُناهای مه مَره دَ چنگ خُو گِرِفته

و ما دِیده نَمِیتنم،

گُناه های مه از مویای سر مه کده کلو یه،

دِل مه از حال رفته.

۱۳ آی خُداوند، از رُوی لُطف خُو

مَره خلاصی بَدی؛

خُداوندا، دَ کومک مه عَجَله کُو.

۱۴ کسای که قَصْدِ گِرِفتونِ جان مَره

دَره تا اُو ره نابود کُنه،

بیل که پگِ ازوا شرمنده و سرخَم شُنه؛

کسای که مِیل دَره دَزمه ضررِ بَرَسنه،

بیل که عَقَبِ نَشِینی کده رَسوا شُنه.

۱۵ کسای که دَ بِلَه مه هَه هَه مونه

بیل که از شرمندگی دَ گور دَر بییه.^a
۱۶ لیکن کسای که دَ طلبِ ازتویه،
پگ شی دَ حُضُور تُو خوشی کُنه
و خوشحال بَشه؛
کسای که نجات تُو ره دوست دَره،
دایم بُگیه: ”خداوند بزرگ آسته!“

۱۷ لیکن ما غریب و مُحْتَاج اَسْتُم،
یا مَولا، دَ فِکَر مه بَش.
تُو مَدَدگار و نجات دِهِنده مه اَسْتی؛
دیر نَکُو، آی خُدای مه.

^a ۴۰:۱۵ دَ جای «دَ گور دَر بییه» دَ زیونِ عبرانی
«وَحْشَت زَدَه شُنَه» نوشته یه.

دُعای آدمِ ناجور

بلدِه سردِستِه خانِنده ها . زبُورِ داوُود .

۱ نیک د بختِ کسی که د فکرِ
آدمای غریب آسته؛

د روزِ بلا-و-مُصِیبتِ خُداوند اُو ره
نجاتِ میدیه .

۲ خُداوند ازو مُحافِظتِ مُوکنه و اُو
ره زنده نِگاهِ مُونه؛

اُو د زمی بَرکتِ یافته کُوی مُوشه
و خُدا اُو ره د آرزوی دُشمنای شی
تسلیمِ نَمونه .

۳ خُداوند اُو ره د جاگهِ ناجوری
شی قُوتِ میدیه

و اُو ره از ناجوری شی شفای
کاملِ میدیه .

۴ ما گُفتُم: ”خُداوندا، د حقِ مه رحیمِ بَش؛

و جان مَره شفا بَدی، چراکه ما دَ
ضِد تُو گُناه کدیم.

۵ دُشمنای مه از رُوی کینه دَ باره
مه مُوگیه:

”او چی غَیت مُومره و نام شی
گُل مُوشه؟“

۶ وختیکه دَ پُرسیدون مه مییه، تورای
پُوج-و-بے فایده مُوگیه

و دَ دِل خُو شرارت ره جم مُونه؛

غَیتیکه بُرو مورِه، او ره نقل مُونه.

۷ تمام کسای که از مه بد مُوبره، یگجای
شده دَ ضِد مه شُک شُک مُوکنه؛

و دَ ضِد مه توطیه مُونه.

۸ اونا مُوگیه: ”یگ بلای بد دَ

بله ازو آمده؛

دَ جای که خاو کده دیگه هرگز

باله نَموشه.“

۹ حتی دوستِ جانبرابر مه که دَ بِلَه
شی اِعْتِمَادِ دَشْتُم
و نان-و-نَمَکِ مَرَه مُوْخورد،
اَسْتِینِ خُورَه دَ ضِدِ مه بَر زِد. ^a

۱۰ لِيَكِنْ تُو، اَي خُداوند، دَ حَق
مه رَحِيمِ بَش
و مَرَه رُست کُو تا جَزای ازوا ره بَدِيْم.
۱۱ امزی ما مِيْدَنَم که تُو از مه
خوش-و-راضی اَسْتی،
چُون نَمیلی که دُشْمون مه دَ بِلَه
مه پِيروز شُنَه.

۱۲ تُو بِخاطِرِ صِدَاقَت-و-راستی مه
پُشتِيوان مه بُوْدِے

^a ۴۱:۹ دَ زِيونِ عِبْرانی مُوْگیه: "بوری خُورَه دَ ضِدِ مه
باله کد."

و همیشه مره دَ حُضُورِ خُو برقرار
نگاه مونی.

۱۳ حمد-و-ثنا دَ خُداوند، خُدایِ اسرائیل،
از اَزَل تا اَبَدُالاباد. آمین و آمین.

بَخْشِ دَوْم

أُمید کدو دَ خُدا دَ غَیْتِ پَریشانی
بَلدِه سَرِدِستِه خَانِنْدِه ها. قَصِیدِه بَنی قورَح.

۱ اُمُو رَقْمِ کِه اَهُو دَ جوی های
اَو شَوَقِ کَلو دَرِه،

اُمُو رَقْمِ، اَی خُدا، جان مه دَ شِدَّت
دَ شَوَقِ اَزتُو یِه.

۲ جان مه تُشْنِه خُدا اَسْتِه، تُشْنِه
خُدایِ زِنْدِه؛

چی وخت مِیْتَنم بَیْمِ و دَ حُضُورِ
خُدا حَاضِرِ شُنم؟

۳ آویدده های مه شاو و روز خوراک
مه آسته،

چراکه تمام روز مردُم دَزمه مُوگیه:
”خُدای تُو کُجا یه؟“

۴ جان مه شکنجه مُوشه،^a

وختیکه اینی چیزا ره دَ یاد خو میرُم:

که چی رقم قد جماعت مورفتم
و اونا ره دَ خانه خُدا راهنمایی مُوکدم،
قد آواز خوشی و شکرگزاری

دَ پیش روی جمعیتی که عید میگریفت.

۵ آی جان مه، چرا رنجور-و-افسُرده آستی؟

چرا دَ وجود مه پریشان آستی؟

دَ خُدا امید کُو،

چون ما بسم او ره حمد-و-ثنا مُوگیم،

امو ره که نجات از حُصُورِ ازو مییه

و خُدای مه آسته.

^a ۴۲:۴ دَ زیونِ عبرانی «جان خو ره میریزنم» نوشته یه.

٦ جان مه دَ و جُود مه رنجُور-و-افسُرده يه؛
امزی خاطر از سرزمين اُردُن
و قلّه های حِرمون، از کوهِ مِصعار
ما تُو ره ياد مُونم.

٧ يگ چُقُوری ديگه چُقُوری ره کُوی مُونه،
دَ وسيله صدای شرشَره های آو تُو؛
تمامِ جلیپه ها و سيل های مُصیبت تُو
از بله مه تير شده.

٨ دَ غَيتِ روز، خُداوند رَحمت خُو
ره عطا مُونه

و دَ وختِ شاو، سُرُودِ ازو قد مه آسته،
دَ عِنوانِ دُعا دَ پيشِ خُدايِ زِندگی مه.

٩ دَ خُدا که قاده-و-پناهگاهِ مه آسته مُوگم:
”چرا مَره پُرُمشت کدے؟
چرا ما بخاطرِ ظلمِ دُشمو
ماتم کده بگرُدُم؟“

١٠ وختیکه دُشمنای مه مَره طعنه میديه،

استغونای مه جو جو موشه،
چون تمام روز دزمه موهه:
”خدای تو کجا آسته؟“

۱۱ ای جان مه، چرا رنجور-و-افسرده
آستی؟

چرا د وجود مه پریشان آستی؟
د خدا امید کو،
چون ما بسم او ره حمد-و-ثنا موهیم،
امو ره که نجات دهنده جان مه و
خدای مه آسته.

۱۲ ای خدا، د داد مه برس
و از حق مه د برابر قوم
بے خدا دفاع کو؛

مره از چنگ مردمای مکار و
بے انصاف خلاص کو.
۲ چون تو خدا آستی، پناهگاه مه.

چرا مره از حضور خو راندی؟

چرا بخاطرِ ظلمِ دشمنو ماتم کده بگردم؟
نور و حقیقت خوره ری کو تا^۳
مره هدایت کنه،

بیل که اونا مره دکوه مقدس تو و د
جای بود-و-باش تو بیره.

اوخته ما دقربانگاه خدا مورم،^۴
دپیش خدای که منبع خوشی و
خوشحالی مه آسته.

ای خدا، خدای مه،

ما توره قد بریط ستایش مونم.

ای جان مه، چرا رنجور-و-افسرده آستی؟^۵

چرا د وجود مه پریشان آستی؟

د خدا امید کو،

چون ما بسم او ره حمد-و-ثنا موگیم،

اموره که نجات دهنده جان مه و

خدای مه آسته.

درخاست بلده کومک بعد از شگست
بلده سردسته خاننده ها. قصیده بنی قورح.

۱ آی خُدا، مو قد گوشای
خوشنیدے؛

بابه گلونای مو دَز مو نقل کده
که تُو دَ دَورونِ ازوا چیز کار کدی،
دَ زمانِ قدیم.

۲ تُو قد دِستِ خود خُو مِلَّتِ ها ره بُر کدی
و بابه گلونای مو ره دَ سرزمینِ ازوا
جای-د-جای کدی؛

تُو قومِ ها ره دَ مُصِیبتِ گِرِفْتارِ کدی،
لیکنِ بابه گلونای مو ره تَرَقیِ دَدی.
۳ اونا دَ وَسِیله شمشیرِ خُو ای سرزمینِ
ره نَگِرِفْت،

و نه ام بازوی خودِ ازوا اونا ره پیروز کد،
بلکه دِستِ راست و بازو و نُورِ حُضُورِ
ازتُو اونا ره پیروز کد؛

چراکہ تُو ازوا راضی بُودی .
۴ آی خُدا، تنها تُو پادشاہِ مہ اُستی؛
حُکم کُو کہ پیروزی ہا نصیبِ
اُولادِہِ یعقوب شُنہ .

۵ دَ کومکِ ازتُو مو دُشمنای خُو رہ وادار
مُونی کہ عَقَبِ نَشینِی کُنہ
و دَ وسیلِہِ نامِ ازتُو مو مُخالِفای خُو
رہ پایمالِ مُوکنِی .

۶ ما دَ کمونِ خُو توکلِ نَمونُم،
و شمشیرِ مہ امِ مَرہ نِجاتِ دَدہ نَمیتنہ؛
۷ بَلکہِ تُو مو رہ از دِستِ مُخالِفای
مو نِجاتِ دَدے

و کسای رہ کہ از مو بَدِ مُو بُرد
شرمندہ-و-سرخمِ کدے .

۸ تمامِ روزِ مو دَ بَلہِ خُدا اِفْتخارِ مُونی؛
و مو نامِ تُو رہ تا اَبَدِ سِتایش
مُونی . سِلاہ .

۹ مگم آلی تُو مو ره دُور پورته کدے
 و مو ره رَسوا کدے
 و قد لشکر های مو دَ جنگ نموری.
 ۱۰ تُو مو ره وادار کدی که دَ دُشمو
 پُشت گشتندہ دُوتا کُنی
 و مُخالفای مو بلده خُو وُلجه گِرفت.
 ۱۱ تُو مو ره رقمِ گوسپندوی جور کدی
 که بلده کُشتار^a آسته،
 تُو مو ره دَ مینکلِ مِلَّت ها
 تیت-پرک کدی.
 ۱۲ تُو قوم خُو ره دَ هیچ سَودا کدی
 و از سَودای ازوا کُدم فایده نکدی.
 ۱۳ تُو مو ره دَ پیشِ همسایه گون مو
 خار-و-حقیر کدے،

^a ۴۴:۱۱ دَ جای «کُشتار» دَ زبونِ عبرانی «خوراک»

نوشته یه.

مایه ریشخندی و پوزخندِ کسای که
دَ گرد-و-بر مو آسته.

۱۴ تو مو ره دَ مینکلِ مِلَّتِ ها یگ
مِثالِ جورِ کدے؛

مردُمِ قومِ ها سرِ خُو ره شورِ دده دَ
بَلِه مو خنده مونه.

۱۵ تمامِ روزِ رسواییِ مه دَ پیشِ
نظرِ مه آسته

و رُویِ مه قدِ شرمِ پوشنده شُده،

۱۶ بخاطرِ آوازِ کسای که طعنه میدیه
و دَو میزنه،

بخاطرِ دُشمو و اِنْتِقَامِ گیرنده.

۱۷ پگِ امزیا دَ بَلِه مو آمده،

ولے مو تُو ره پُرْمُشتِ نکدے

و دَ عهدِ تُو خیانتِ نکدے.

۱۸ دلِ هایِ مو پسِ تاو نخورده

و پایایِ مو از راه-و-طریقِ ازتو کج نرفته.

۱۹ ولے تُو مو رہ جو جو کدہ
دَ جای شغال ها ایله کدی
و قد سایه مرگ پوشندی.

۲۰ اگه مو نامِ خدای خُو ره پُرمُشت مُوکدی
یا دِستای خُو ره بِلده دُعا سُون خدای
بیگنه باله مُوکدی،

۲۱ آیا خدای ای ره پی نَمو بُرد؟

چُون اُو از رازهای دِل باخبر آسته.

۲۲ بخاطرِ ازتُو مو تمامِ روز کُشته مُوشی
و رقمِ گوسپندوی حسابِ مُوشی که
بِلده کُشتار آسته.

۲۳ یا مولا، باله شو! چرا خود ره

دَ خاو زَدے؟

وَرخی و مو ره تا اَبَد دُور پورته نَکُو!

۲۴ چرا رُوی خُو ره تاشه مونی

و مُصِیبت و مظلومیّت مو ره

نادیده میگیری؟

۲۵ چُونِ جانِ مو دَ خاکِ برابرِ شُدِه
 و جِسْم^a مو نَقْشِ زَمی شُدِه.
 ۲۶ باله شُو و دَ کومَکِ مو بیه؛
 بخاطرِ رَحْمَتِ خُو مو ره نِجاتِ بَدی.

سُرودِ توی شاهانه

بَلَدِه سَرْدِستِه خَانِدِه ها. دَ صَوْتِ «گَلِ سوسَن»
 خاندِه شُنِه. قَصِیدِه بَنی قورَح. سُرودِ عاشِقانِه.

۱ دِلِ مه دَ وَسِیلِه کلامِ نُورِبند
 دَ تَپِشِ آمَدِه؛

ما شَعْرِ خُو ره دَ وَصْفِ پادشاهِ مُوگِیم؛
 زِیونِ مه مِثْلِ قَلَمِ یِگِ نَوِیسِنِدِه
 لایقِ آمادِه یِه.

۲ تُو دَ مِینِکَلِ بَنی آدَمِ نُورِبندتَرینِ اَسْتی

^a ۲۵:۴۴ دَ جای «جِسْم» دَ زِیونِ عِبرانی «کوره» نِوِشته

و از لبای تُو فِیض موباره؛
امزی خاطر، خُدا تُو ره بلده همیشه
برکت دده.

۳ آی مردِ قوی، شمشیر خُو ره د
کمر خُو بسته کُو

که شان و شوکت تُو آسته.
۴ قد شوکت-و-جلال خُو پیروزمندانه
پیش بورُو،

د بِلِه راستی، فروتنی و عدالت سوار شو؛
دستِ راست تُو بلده تُو کارای
باهیبت یاد بدیه.

۵ تیرهای تُو تیز آسته؛
مِلَّتْ ها د تئی پای تُو موفته؛
تیر ها د دِلِ دُشمنای پادشاه در مییه.

۶ آی مَسَح شُدِه خُدا، تَخْت تُو تا
أبدُالآباد برقرار مومنه؛

تِیَاقِ پادشاهی تُو تِیَاقِ عَدالتِ-و-اِنصافِ
اَسْتَه.

٧ تُو عَدالتِ رَه دُوستِ دَری و از

شِراتِ بَد مُوبری؛

امزی خاطر خُدا، خُدای تُو، تُو رَه

قَد رُوغونِ خوشی

کَلوتر از رِفِیقای تُو مَسَحِ کَدَه.

٨ کالاهای تُو پِگِ شِی دَ و سِیلِه مَر و عود

و سَلِیخه خوشبُوی شُدَه.^a

از قِصرِ های که تَوسُطِ عَاج^b

نَقشِ-و-نِگارِ شُدَه، آوازِ مُوسِیقِی^c

تُو رَه خوشِ مُونَه.

^a ٤٥:٨ «مَر و عود و سَلِیخه» مَوادِ خوشبُوی اَسْتَه که از

شِی عَطَرِ جُورِ مَوشَه. ^b ٤٥:٨ «عَاج» یِگِ مَوادِ اَسْتَه

که از دَندونِ حَیوانا، خُصُوصاً از دَندونای فِیلِ دَ دِستِ

مِییه. ^c ٤٥:٨ دَ جَایِ «مُوسِیقِی» دَ زِبونِ عِبرانی «تار

ها» نِوشْتَه یَه.

دُخْتَرُونَ پادشایو دَ مینکلِ خاتُونوی
باشَرَف-و-باعِزَّت تُو آسته؛
دَ دِستِ راستِ تُو، مَلِکِه قَدِ طِلّایِ
اوفیری مُزینِ شُدِه ایسته یِه.

۱۰ آیِ دُختر، بِشَنو و بِنگر و خُوب
گوشِ بَگیر:
قَوْمِ خُو ره و خانِه آتِه خُو ره پُرْمُشتِ کُو،
۱۱ تا پادشاهِ گِرِفْتارِ نُوربندی تُو شَنه.
ازی که اُو بادارِ تُو آسته، خودِ ره دَ
برابرِ شیِ خَمِ کُو.
۱۲ مَرْدُمِ صُور^a قَدِ سَوغاتِ خُو مییه،
و آدمایِ ثُرَوْتَمَندِ قَوْمِ رِضامندی
ازتو ره طلبِ مونه.

^a ۴۵:۱۲ دَ جایِ «مَرْدُمِ صُور» دَ زیونِ عبرانی «دُخترِ
صُور» نوشته یِه.

۱۳ دُخترِ پادشاه کاملاً باشکوه-و-نُوریند
دَ مَنه اُتاقِ خُو آسته

و کالای شی قد طِلاً دِستِ دوزی شُده.

۱۴ قد کالای دِستِ دوزی شُده شی، اُو
ره دَ پیشِ پادشاه میره،

شاه-بالا های شی که دُخترِ خانه آسته

و از پُشتِ ازو مییه، ام دَ پیشِ

پادشاه اُورده مُوشه؛

۱۵ اونا قد خوشی و خوشحالی اُورده مُوشه

و دَ قصرِ پادشاه دَر مییه.

۱۶ آی پادشاه، باچه های تُو دَ جای

بابه-کلونای تُو تکیه مُونه؛

تُو اونا ره دَ سراسرِ زمی حُکمرانا

جور مُونی.

۱۷ ما نام تُو ره دَ تمامِ نسلِ ها

مشهُور مُونم؛

پس قوم ها تا ابدالاباد توره
تعریف-و-توصیف مونه.

خدا پناهگاهِ مو آسته

بلده سردسته خاننده ها. از باچه های
قورح. د صوت علاموت. سرود.

خدا پناهگاه و قوت مو آسته،
مَدَدگاری که د

مُشکلات-و-سختی ها همیشه
حاضر موشه.

پس مو ترس نمو خوری، حتی اگه

زمی د لرزه بییه

و کوه ها د مینکل دریاها تکان بخوره،

حتی اگه آوها غرش کده قف بر کنه

و کوه ها از طغیان شی شور

بخوره. سیلاه.

۴ یگ دریاچه آسته که جوی‌های شی

دَ شارِ خُدا خوشی میره،

دَ جای بُود-و-باشِ مُقَدَّسِ حَضْرَتِ اَعْلٰی.

۵ خُدا دَ مَنه ازو آسته، پس او

تکان نَمُوخوره؛

خُدا دَ غَیْتِ روزواز شُدو دَ کومکِ

ازو مییه.

۶ مِلَّتِ ها دَ شورشِ مییه و مَمْلَکَتِ

ها سرنگون موشه؛

خُدا آواز خُوره بُر مونه و زمی

رقمِ مومِ او موشه.

۷ خُداوندِ لشکرها قد ازمویه،

خُدایِ یَعْقُوبِ پناهگاهِ مو آسته. سیلاه.

۸ بَییدِ کارایِ خُداوندِ ره توخ کُنید،

بِنِگَرِیدِ که او چی خرابی ها ره دَ

بِلِه زمی اُورده.

۹ او جنگِ ها ره دَ سراسرِ زمی بَندِ مونه؛

کمون ها ره میده کده نيزه ها ره
 ٹوٹہ-و-پرچہ مونه
 و گاڈی های جنگی ره د آتیش در میدیه.
 ۱۰ او مَوگِيه: ”بس کُنيد و بَدَنيد
 که ما خدا اَسْتَم:
 مُتعال د مينکلِ مِلَّت ها
 و مُتعال د سراسرِ زمي!“
 ۱۱ خُداوندِ لشکرها قد ازمو يه،
 خُداي يعقوب پناهگاهِ مو اَسْتَه. سِلاه.

خُدا پادشاهِ تمامِ زمي اَسْتَه
 بلده سردسته خاندنه ها. زبُورِ خانوارِ قورح.
 ۱ اي تمامِ قوم ها، چک-چک کُنيد؛
 د حُضُورِ خُدا قد آواز

۲۷

خوشي چيغ بزنيد.
 ۲ چراکه خُداوندِ مُتعال پُرهيبت اَسْتَه،
 پادشاهِ بزرگ د بله تمامِ زمي.
 ۳ او قوم ها ره تابع ازمو کد

و مِلَّتْ هَا رَه تَي پاي مو پورته كد .
۴ اُو ميراث مو ره بَلدِه مو اِنْتِخاب كده ،
كه اِفْتِخارِ يَعْقُوبِ اَسْتِه ؛ اُو يَعْقُوبِ^a
ره دوست دَرِه . سِلاه .

۵ خُدا دَ مِينَكَلِ چِيغ-و-شورِ خوشي
باله رفت ،
اَرِه ، خُداوند دَ آوازِ شِيپُورِ باله رفت .
۶ سُرُودِ بَخانِيدِ ، بَلدِه خُدا سُرُودِ بَخانِيدِ ،
سُرُودِ بَخانِيدِ ، بَلدِه پادشاهِ مو
سُرُودِ بَخانِيدِ !
۷ ازي كه خُدا پادشاهِ تمامِ زمي اَسْتِه ،
قَصِيدِه بَخانِيدِ .
۸ خُدا دَ بِلِه مِلَّتْ هَا پادشاهي مُونِه ؛
خُدا دَ بِلِه تَخْتِ مُقَدَّسِ خُو شِشْتِه .

^a ۴۷:۴ «يعقوب» دَ اينجی «قومِ اسرائيل» معنی میدیه .

۹ کتّه کلونای قوم ها قد قوم خُداي
اِبْرَاهِيمِ يَگْجاي شُدِه،
چراکه حُکمرانای زمی^a دَ خُدا تَعْلُقِ دَرِه؛
أو بے اندازه مُتعالِ آستِه.

دَ وَصْفِ خُدا و شارِ پُرشِکوه
سُرود. زبُورِ خانوارِ قورح.

۱ خُداوند بزرگ آستِه و باید
کَلو سِتایش شَنه،

دَ شارِ خُداي مو، دَ کوهِ مُقَدَّسِ شِي.

۲ دَ جای قِیل و نُوربند، که خوشی

تمامِ زمی آستِه،

دَ کوهِ صَهيون، دَ بلندی های صافون،

دَ شارِ پادشاهِ بزرگ.

۳ دَ مَنه قصر های ازو

^a ۴۷:۹ دَ جای «حُکمرانای زمی» دَ زبونِ عِبْرانی

«سِپَرهای زمی» نوشته یِه.

خُدا دَ عنوانِ پناهگاهِ مُستَحکم
معروفِ آسته.

۴ اونه، پادشایو یگدست شُد
و یگجای پیش آمد؛

۵ لیکن وختیکه شار ره دید، حیرو مند،
اونا وحشت زده شُد و دوتا کد.

۶ اونا ره لَرزه گرفت

و دَرِدِ شَدید، مثلِ خاتونی که میزبه.

۷ آی خُدا، تُو کشتی های بندرِ ترشیش ره
دَ وسیله بادِ شرقی میده کدی.

۸ امُو رقم که مو شنیده بودی،

امُو رقم قد چیم خُو دَ شارِ خُداوندِ

لشکرها دیدی،

دَ شارِ خُدای خُو:

خُدا او ره تا اَبَد برقرار نِگاه مونه. سیلاه.

۹ آی خُدا، مو دَ مَنه خانه تُو

دَ بَارِه رَحْمَتِ تُو فِکْرِ مُونِی .
۱۰ اَی خُدا، رَقْمِ نَامِ تُو سِتایشِ تُو
دَ سِرَاسِرِ زَمِی تِیتِ مُوشِه؛
دِستِ رَاسِتِ تُو پُر از عَدالَتِ اَسْتِه .
۱۱ بیلِ کِه کوهِ صَهیونِ خوشی کَنه
و شارایِ یهُوداِ خوشحالِ بَشِه
بِخاطِرِ قِضاوَتِ هایِ تُو .

۱۲ دَ گِرِدِ صَهیونِ بَگِرِیدِ و دَ چارِدُورِ
شیِ قَدَمِ بَزَنیدِ
بُرْجِ هایِ شیِ رِه حِسابِ کُنیدِ .
۱۳ سَنَگَرِ هایِ بِلَهِ دیوالِ شیِ رِه دَ
دِلِ خُو نِگَاهِ کَنیدِ
و قِصرِ هایِ شیِ رِه از نِظَرِ خُو تیرِ کُنیدِ ،
تا بِتَنیدِ دَ نِسلِ آیندِه نَقْلِ کُنیدِ
۱۴ و بُوگیدِ کِه اینمِی خُدا اَسْتِه ، خُداِی
مُو تا اَبَدُالابادِ .

اُو تا دَمِ مَرگِ مو، مو رِه هِدایَتِ مُونِه .

تَوَكَّلْ دَ مَالِ-و-دَوْلَتِ أَحْمَقِي يَه

بلده سردسته خاننده ها. از بنی قورح. زبور.

۱ آي تمام قوم ها، اي ره بشنويد،
۲۶۹ آي پگ باشنده هاي دنيا،

اي ره گوش بگيريد؛

۲ عام و خاص، دولتَمندا و غريبا،

پگ شمو گوش بگيريد:

۳ دان مه توره هاي حكيمنه موكيه؛

فكرای دل مه پُر از فاميدگي آسته.

۴ گوش خُو ره سُون يگ مثل ميگيرم؛

و توره پوشيده خُو ره قد آوازِ بربط

تشریح مُونم.

۵ چرا دَ روزای بلا-و-مُصِيبِتِ بترسَم،

دَ غَيْتِيكِه شرارتِ خيانتكارا دَور

مره ميگيره،

۶ اُونای كه دَ مال-و-دَوْلَتِ خُو تَوَكَّلْ دَرَه

و از کلونی دارایی خُو لاف میزنه.
 ۷ یقیناً، هیچ کس نمیتنه جانِ برار خُو
 ره بازخِرد کُنه،
 و نه ام میتنه بلده ازو دَ خدا
 یگ فِدیهِ بدیه؛
 ۸ چراکه فِدیهِ جانِ قِیمتِ آسته
 و هرگز قِیمتِ شی پوره نموشه
 ۹ تا انسان بلده ابد زنده بُمَنه
 و قبر ره ننگره.

۱۰ چون مو مینگری که آدمای
 حکیم-و-دانا مومره
 و امو رقمِ آدمای بے عقل و بے شعور
 ام نابود موشه
 و مال-و-دولت خُو ره بلده دیگر
 ایله میدیه.

۱۱ اونا دَ دل خُو فکر مونه که خانه های
 ازوا تا ابد باقی مومنه

و نسل آندر نسل جای بُود-و-باش
 ازوا برقرار آسته؛
 اونا حتی زمینای خوره د نام خو مونه،
 ۱۲ لیکن انسان د شان-و-شوکت خو
 باقی نمومنه،
 بلکه رقم حیوانا مومره.
 ۱۳ اینی سرنوشت کسای آسته که د
 خود خو توکل کده،
 و عاقبت کسای که توره های ازوا
 ره تایید مونه. سلاه.
 ۱۴ رقم گوسپندو اونا بلده عالم مُرده
 ها تعیین شده،
 مرگ، چوپونی ازوا ره مونه.
 صباحگاه آدمای راستکار د بله ازوا
 حکمرانی مونه
 و شکل های ازوا د قبر از بین موره
 که دور از خانه های ازوا یه.

۱۵ لیکن خدا جان مره از عالم مُرده
ها بازخِرد مُونه،
چون او مره دَ حُضُورِ خُو قَبُول
مُونه. سِلاه.

۱۶ وختیکه یگو آدم دَولتمند مُوشه
و شان-و-شوکت خانِه شی کلو شُدِه
موره ترس نَخور،
۱۷ چون وختیکه او بُمَرِه چیزی ره
قد خُو بُرده نَمیتنه
و شان-و-شوکت شی از پُشتِ ازُو
دَ گور دَر نَمییه.

۱۸ اگرچه او دَ دَورونِ زِندگی خُو، خود
ره خوشبخت میدنه،
و مردُم بخاطرِ روزگارِ خُوب شی او ره
تعریف-و-توصیف مُونه،
۱۹ لیکن او قد جَمِ بابِه کلونای خُو
یگجای مُوشه

و دیگره هرگز روشنی ره نَمینگره.

۲۰. انسان نه د شان-و-شوکت خُو باقی
مُومنه و نه ام د عِلْم خُو،
اُو رقم حیوانا از بَین مورِه.

عبادتِ حقیقی

زبُورِ آساف.

۱. خُداوند، خُداى قَادِرِ مُطَلَق

توره مُوگِیه

و مردُمِ زَمِی ره

از جای بُر شُدونِ آفتو تا جای شِشتون

شى کُوی مُونه.

۲. از صَهیون که د نُورِ بَندی کَامِلِ آسته،

خُدا روشنی مِیدیه.

۳. خُداى مو مِییه و چُپ نَمِیشِینه؛

آتِش، پِیشِ رُوی ازو هر چیز ره

قُورت مُونه

و بادِ شَدِيدِ دَ گِرْداگِرْدِ شِی دَوْر
خورده موره.

۴ اُو اَسْمو ره از باله کوی مُونه و
زمی ره ام،
تا قوم خُو ره قضاوت کُنه.

۵ اُو مُوگیه: ”مومنین مره دَ پیش
مه جَم کُنید

کسای ره که دَ وسیله قُربانی قد
ازمه عهد بسته کد.

۶ اَسْمونا عدالتِ ازو ره اِعلان مُونه،
چُون قضاوت کُننده خُدا اَسته. سیلاه.

۷ اُو بَسْم مُوگیه: ”ای قوم مه، گوش
بگیرید و ما توره مُوگیم؛
ای اسرائیل، ما دَ ضِد تُو شاهِدی میدیم.
ما خُدا اَسْتُم، خُدای تُو.

۸ بخاطر قُربانی های تُو ما تُو ره

سرزنش نَمونم؛

قربانی های سوختنی تو هر روز د
حُضُورِ مه مییه.

۹ ما از خانه تو کدم نرگاو ره نمیگیرم
و نه ام از رَمِه تو کدم تکه ره،

۱۰ چون پگ حیوانای جنگل
و چارپایای که د هزاران کوه وجود
دره، از مه یه.

۱۱ تمام مرغکوی کوه ها ره مینخشم
و پگ زنده جانای بیابو از مه یه.
۱۲ اگه گشنه ام موشدم، تو ره نموگفتم،
چون دنیا و تمام چیزای که د منه شی
آسته، دز مه تعلق دره.

۱۳ آیا ما گوشتِ گاوو ره موخورم
یا خونِ تکه ها ره وچی مونم؟
۱۴ قربانی های شکرگزاری خو ره د
خدا تقدیم کو

و نذر های خو ره د قادرِ مُتعالِ بدی.

۱۵ اوخته دَ روزِ مُشکِلات-و-سختی
مَره کُوی کُوی
تاکه تُو ره خلاصی بَدیْم و تُو مَره
احترام کُنی.

۱۶ لیکن دَ آدمای شریر خُدا اینی
رقم مُوگیه:
”تُو چی حق دَری که دستُورای
مَره بیان کُنی

و عهد مَره دَ زیون خُو بیری؟

۱۷ چُون تُو از اصلاح شُدو بد مُوبری
و تورای مَره پسِ گوش مُونی.

۱۸ وختیکه دُز ره مینگری قد ازو
دوستی مُونی

و قد زناکارا شِشت-و-برخاست مُوکنی.

۱۹ تُو دان خُو ره بلده شرارت واز مُونی
و زیون تُو مَنشه حیلَه-و-مَکر آسته.

۲۰ تُو دَ هَر جَای شِشْتَه دَ صِدِّ بَرار

خُو توره مُوگی

و دَ بارِه باچِه آبه خُو غَیْبَت مُونی.

۲۱ امی کارا ره تُو کدی و ما چپ شِشْتُم؛

تُو فِکَر کدی که ما ام رِقَمِ از تُو آلی اَسْتُم،

لیکِن آلی تُو ره سرزَنش مُونُم

و خطاهای تُو ره دانه دانه دَ پِیش

رُوی تُو میلُم.

۲۲ ای کسای که مَرَه^a پُرْمُشت کدید،

ای ره بَدَنید؛

نَشْنَه که شُمُو ره پاره پاره کُنُم

و کس ام نَبَشَه که شُمُو ره خِلاص کُنَه.

۲۳ کسی که قُربانی شُکَرگُزاری

تَقْدِیم مُوکُنَه،

^a ۵۰:۲۲ دَ جَای «مَرَه» دَ زِیونِ عِبرانی «خُدا ره» نِوِشْتَه

اُو مَرِه اِحْتِرام مُونِه؛
 و کسِی که راه-و-طَرِيق خُو ره راست
 نِگاه کُنِه،
 ما نِجات خُو ره^a بَلَدِه اَزو نِشو مِیدِیم. ”

دُعا بَلَدِه بَخْشِشِ گُناه ها

بَلَدِه سَرْدِستِه خَانِدِه ها. زُبُورِ داوُود. از
 وختِیکه ناتانِ نَبی دَ پِيش داوُود رفت،
 بَخاطری که داوُود قد بَتَشَبَع خاو کُدَد.

۱ اَی خُدا دَ مُطابِقِ لُطف-و-مِهرِبانِی
 خُو دَزمِه رَحْم کُو!

دَ مُطابِقِ رَحْمَتِ بَے پِیانِ خُو گُناه

های مَرِه پاک کُو.

۲ مَرِه از خُطای مِه کَامِلاً شُشتوشوی بَدی

و مَرِه از گُناه مِه پاک کُو!

^a ۵۰:۲۳ دَ جای «خُو ره» دَ زِبُونِ عِبْرانِی «خُدا ره»

نوِشته یِه.

۳ چُون ما از خطاهای خُو باخبر اَسْتُم
و گُناهِ مه هر غَیت دَ پیشِ نظر مه اَسْتَه.
۴ ما دَ ضِدِ ازتُو، تنها دَ ضِدِ ازتُو گُناه کدیم
و چیزی ره که دَ نظرِ ازتُو بد اَسْتَه،
انجام دَدیم.

پس تُو دَ حُکم خُو بَرحق اَسْتی
و دَ قضاوتِ خُو بے عیب.
۵ واقعاً که ما گُناهکار تَوُلد شُدیم،
و گُناهکار بُودیم از غَیتیکه آبه مه
مَره دَ کُوره خُو پیدا کد.
۶ اینه، تُو راستی دِل ره میخاهی
و دَ باطنِ مه مَره حِکمت یاد میدی.
۷ پس مَره قد علفِ زوفا صاف کُو
تا پاک شُنم، †
مَره شُشتوشوی بیدی و ما از بَرَف
کده سفیدتر مَوشُم.

^۸ بیل که آوازِ خوشی و خوشحالی

ره بِشَنُوم؛

استغونای ره که میده کدے، بیل که

کلو خوشحالی کنه.

^۹ گناه های مَره دَ پیشِ رُوی خُو نَگیر

و پگِ خطاهای مَره پاک کُو.

^{۱۰} ای خُدا، دِلِ پاک دَ وِجُود مه خَلق کُو

و قد روحِ مُستَحکم باطنِ مَره تازه کُو.

^{۱۱} مَره از حُضُور خُو دُور پورته نَکُو

و روحِ اَلْقُدس خُو ره از مه نَگیر.

^{۱۲} خوشی نِجاتِ خُو ره دَز مه پس بَدی؛

مَره اُستوار نِگاه کُو و روحی بَدی

که اِطاعتِ کُنم.

^{۱۳} اوخته ما راه-و-طریق تُو ره بَلدِه

خطاکارا تعلیمِ مِیدُم

و گُناهکارا پس سُونِ از تُو دُور مُوخوره.

۱۴ آی خُدا، مَره از جُرْمِ خُونِ رِیختَنده
شُدِه خِلاصی بَدی،
آی خُداي نِجات مِه؛
تا زِیون مِه دَ بارِه عِدالت تُو دَ آوازِ
بَلند سُرودِ بِخانِه.

۱۵ یا مَولا، لَبای مَره واز کُو
تا دان مِه سِتایشِ از تُو ره بِيان کُنِه.

۱۶ تُو دَ قُربانی دِلچسپی نَدَری، اگِه
مِیدَشتی، مِیورَدُم؛

تُو دَ وَسِیلِه قُربانی سوختنی
خوش نَموشی.

۱۷ قُربانی قَابِلِ پَسَنَدِ خُدا، رُوحِ
شِکستِه یِه؛

آی خُدا، تُو دِلِ مِیدِه و توبِه-کار ره
خار-و-حَقیر حِساب نَمونی.

۱۸ بَخاطِرِ خوشی خُو دَ حَقِ صَهیون
إِحسان کُو؛

دیوال های اورشلیم ره آباد کُو.
۱۹ اوخته تُو از قُرْبانِی های مُناسِب
خوش مُوشی؛

از قُرْبانِی های که کاملاً سوختنده مُوشه،
اَره، از نَرگاو های که دَ بِلَه قُرْبانگَهِ
تُو تقدیم مُوشه.

قضاوت و فیضِ خُدا

بلده سردسته خاننده ها. قصیده داوود، بعد از
وختیکه دو آغِ اِدومی^a دَ پیشِ شاول رفت و دَزُو
خبر دده گفت که داوود دَ خانه اَخیملِک رفته.

۱) ای آدمِ زورثُو، چرا دَ بِلَه
۵۲ بدی-و-شرارتِ اِفتخارِ مُونی؟

رَسوایی از طرفِ خُدا بلده همیشه
دَ بِلَه تُو قرار میگیره.

۲) زبون تُو نقشه تخریبکاری میکشه

^a ۵۲:۰ «اِدوم» نام یگ منطقه بود.

و رَقْمِ تَيْغٍ تِيزِ اسْتَه، اَي حَيْلَهْ-گَر.
تُو بَدِي رَه اَز نِيكِي كَلوْتَرِ خُوشِ دَرِي^۳
و دَرُوغِ كُفْتُو رَه كَلوْتَرِ اَز رَاسْت
كُفْتُو. سِلاَه.

تُو پِگِ توره هَايِ نَابُوْدِ كُنِنْدَه رَه^۴
دوستِ دَرِي،
اَي زِيوِنِ مَكَار.

۵ امزِي خَاطِرِ خُدا تُو رَه بَلَدِه هَمِيْشَه
نَابُوْدِ مُونَه؛

اُو تُو رَه گِرِفْتَارِ مُونَه و اَز خِيْمَه تُو كِنْدَه
تُو رَه اَز زَمِيْنِ زِنْدَه هَا رِبْشَه-كَن
مُونَه. سِلاَه.

۶ مَرْدُمَايِ عَادِلِ اَي رَه دِيْدَه تَرَسِ مُوخُورَه
و دَبَلَهْ امزُو آدَمِ خَنْدَه كَدَه، مُوگِيَه:
۷ ”اَوْنَه، اُو امُو آدَمِ اسْتَه كَه خُدا رَه
پِنَاهِگَاَهِ خُو جُورِ نَكْد،

بَلَكِه دَ دَارَايِي كَلُونِ خُو تَوَكَّلِ كَد

و دَ وَسِيْلَهٗ شَرَارَتٍ - و - بَدِي خُو خُو
رِه زورْتُو جور كد.

٨ لِيكِن مَا رَقِمِ دَرخْتِ زَبْتُونِي اَسْتُمْ
كِه دَ خَانِهٖ خُدا سُوَز شُدِهٖ موره:
مَا دَ رَحْمَتِ خُدا تَوَكُّلِ دَرْمِ، تا اَبْدُالاباد.
٩ خُدايَا، بِخاطِرِ كاري كِه انجام دَدِے،
مَا تُو رِه تا اَبْدِ شُكْرِ - و - سِيپاس مُوگِيْمِ؛
مَا دَ حُضُوْرِ مومِنِيْنِ تُو
دَ نام تُو اُمِيْدِوارِ اَسْتُمْ، چراكِه نِيكِ اَسْتِه.

خيالاتِ مردُمای لَوڈِه

بَلَدِهٖ سَرْدِسْتِهٖ خَانِنْدِهٖ هَا . دَ صَوْتِ
مَحَلَّتِ .^a قَصِيْدِهٖ دَاوُوْدِ .

١ اَدْمَايِ لَوڈِهٖ - و - بِي شَعُوْرِ دَ
دِلِ خُو مُوگِيِه:

۵۳

^a ۵۳:۰ امکانِ دَرِهٖ كِه نامِ يَگُو اَلِهٖ مُوسِيْقِي بَشِهٖ .

”خُدا وِجُودِ نَدْرَه!“

اونا فاسِدِ اَسْتَه و مُرْتَكِبِ شَرَارَتِ

های پلیدِ موشه،

دَ مینکلِ ازوا هیچ کس کارِ نیک

انجام نَمیدیه.

۲ خُدا از عالمِ باله سُونِ بَنی آدمِ تُوخِ مُونه،

تا بِنگره که آیا کُدمِ آدمِ دانا وِجُودِ

دَره که دَ طَلَبِ خُدا بَشَه؟

۳ پگِ ازوا از راه بُرِ شُده و قتی

فاسِدِ گشته؛

دَ مینکلِ ازوا هیچ کس کارِ نیک انجام

نَمیدیه، حتی یگِ نفر ام نَه!

۴ آیا آدمای شَریر-و-بَدکار هیچ دانایی نَدْرَه

که قَوْمِ مَرَه رَقْمِ نانِ اَلّی مُوخوره و

خُدا ره یاد^a نَمُونه؟

^a ۵۳:۴ دَ جای «یاد» دَ زِیونِ عِبرانی «کوی» نوشته یه.

۵ پس دَ جای که هیچ ترس و جُود ندره،
اونا سخت و حَشْت زده مُوشه،
چون خُدا استغونای محاصِرِه کُننده
های تُو ره تیت پَرک مُونه.
تُو اونا ره شرمِنده مُونی، چراکه
خُدا اونا ره رانده.

۶ کَشکِه نجات بلده اِسرائیل از
صَهِیون^a بییه!

وختی خُدا خوشبختی قوم خُو ره
دُوباره بیره،
یعقُوب خوشی مُونه، اِسرائیل
خوشحال مُوشه.

^a ۵۳:۶ «صَهِیون» نامِ دِیگِه اورشَلیم اَسْتِه.

دُعا بِلِدِه حِفَاظَتِ از دِسْتِ دُشْمِنَا

بِلِدِه سِرْدِسْتِه خَانِنْدِه هَا . قَد آلِه مُوسِيقِي
تَارْدَار خَانْدِه شُنِه . قَصِيدِه دَاوُود از غَيْتِيكِه
مَرْدُم زِيْف دَ پِيْشِ شَائُولِ اَمْدِه كُفْت: ”آيَا
دَاوُود خُود رِه دَ مِينَكَلِ از مَو تَاشِه نَكْدِه؟“

۱ آي خُدا، دَ وَسِيْلِه نَامِ خُو

مَرِه نِجَاتِ بَدِي

۵۴

و دَ وَسِيْلِه قُدْرَتِ خُو دَ دَادِ مِه بَرَسِ .

۲ خُدَايَا، دُعَايِ مَرِه بَشْنُو،

و دَ تَوْرَايِ دَانِ مِه كُوشِ بَدِي؛

۳ چِرَاكِه بِيْگْنِه كُو دَ ضِدِ مِه بَالِه شُدِه

و مَرْدُمَايِ ظَالِمِ قَصِدِ كِرْفَتُونِ

جَانِ مَرِه دَرِه؛

اُونَا خُدا رِه حَاضِرِ نَمِينِگَرِه . سِيْلَاهِ .

۴ اَيْنِه، خُدا مَدَدْگَارِ مِه اَسْتِه؛

خُداوْنِدِ اَسْتُوَارِ كُنِنْدِه جَانِ مِه يِه .

۵ اُو بَدی دُشمنای مَره پس دَ بِلِه
خودونِ ازوا میره.
بخاطرِ وفاداری خُو اونا ره نابُود کُو.

۶ اوخته ما قُربانی داوطلبانه بِلده
تُو تقدیم مُونم
و نام تُو ره، آی خُداوند، ستایش مُونم،
چراکه اُو نیک آسته.

۷ چُون تُو مَره از هر مُشکِل-و-سختی
خلاص کدے

و چیمای مه پیروزی مَره دَ بِلِه
دُشمنای مه دیده.

دُعا و شِکایتِ آدمی که دَ حق شی خیانتِ شُدِه

بلدِه سردِستِه خانِنده ها . قد آله مُوسیقی

تاردارِ خانده شُنه . قَصیدِه داوود .

۱ ای خُدا، دَ دُعا ی مه گوشِ بَدی؛

۵۵

خود ره از عُدُر-و-زاری

مه تاشه نَکُو .

۲ دَزمه تَوَجُّه کُو و دُعا ی مَرِه قَبُول کُو؛

ما دَ فِکَر خُو بے قَرار اَسْتُم و پَریشان حال

۳ بخاطرِ آوازِ دُشمو

و بخاطرِ تَهْدیدِ آدمای شَریر؛

چراکه اونا دَ بِلِه مه بلا-و-مُصِیبت میرِه

و قد قار-و-غَضَب قد ازمه

دُشمنی مُوکنه .

۴ دِل مه دَ سِینِه مه پُشت-و-پالو مُوشِه

و خَوْفِ مَرگ دَ بِلِه مه حاکِم شُدِه .

۵ ترس و لَرزه دَ بِلِه مه اَمده

و وَحَشَتْ مَرَه كَامِلًا پُوشَنده .
 ۶ ما قد خود خُو كُفْتُمْ: ”كشكه رقم
 كوتر بال ميدشتم،
 تا دَ جاي دُور پرواز مُوكدُم و آرام مُوشدُم .
 ۷ آرے، دَ جاي دُور پرواز مُوكدُم
 و دَ بيابو جاي-د-جاي مُوشدُم . سِلاه .
 ۸ ما دَ عَجَله سُونِ يگ پناهگاه مورفتم،
 دُور از بادِ تيز و طوفان .”

۹ يا مولا، اونا ره گنگس-و-گيج كو
 و زبوناي ازوا ره مُخْتَلِف جور كو،
 چراكه ما دَ شار ظلم و جنجال مينگرم .
 ۱۰ اونا شاو و روز دَ بله ديوال هاي
 شار ميگرده

و دَ مَنه شي شرارت و ظلم آسته .
 ۱۱ تباهي دَ مينكل شي وجود دَره
 و خُشُونَت و تَقَلُّبِكارِي از كوچه
 شي دُور نَمُوشه .

۱۲ دُشمو مَره طعنه نَمیدیه،
اگه مِیدد، ما تَحْمَل مُوکدُم؛
مُخَالِف مه خود ره دَ بِلِه مه کُتِه کُتِه نَمُونِه،
اگه مُوکد، ما خود ره ازو تاشه مُوکدُم.
۱۳ بَلِکِه تُو اَسْتی که امی کارا ره مُونی،
ای مردِ هَمبرابر مه،

هَمدَم مه و رَفِیقِ نَزْدِیک مه،
۱۴ که هر دُوی مو قد یگدِیگِه خُو
رِفاقتِ شِیرِین دَشتی
و یگجای قد جَمعیّتِ مَرْدُم دَ خانِه
خُدا قَدَم مِیزدِی.

۱۵ بیل که مَرگ بے خبر دَ بِلِه دُشْمنا بییه
و اونا زنده دَ عالمِ مُرده ها بوره،
چراکه شَرارتِ دَ خانِه های ازوا و
دَ مینکلِ ازوا یِه.

۱۶ لیکن ما خُداوند-خُدا ره کُوی مُونُم
و او مَره نِجات مِیدیه.

۱۷ شام و صُبح و چاشت ما شِکوه
و ناله مُونُم
و او آواز مَره میِشَنوه.

۱۸ او جان مَره از جنگی که دَ ضد
مه دَر گِرِفته،

صحیح-و-سلامت بُر مُونه؛^a

چراکه غَدَر کسا دَ خِلاف مه آسته.

۱۹ خُدا که از اَزَل دَ تَخْت خُو شِشته،

دُعای مَره میِشَنوه و اونا ره خار-و-حقیر

مُونه،^b - سیلاه -

چراکه اونا تَغییر نَمونه و از خُدا

ترس نَدَره.

^a ۵۵:۱۸ دَ جای «بُر مُونه» دَ زِبونِ عِبْرانی «بازخرید

مُونه» نوشته یه. ^b ۵۵:۱۹ یگ معنای شی دَ زِبونِ

عِبْرانی اینی ام میِتنه بَشه: «مَره میِشَنوه و جوابِ ازوا

ره میِدیِه.»

۲۰ رفیقِ مه دِستِ خُو ره دَ بِلَه خَیرِخاهِ

خُو بِلند کده

و عهدِ خُو ره مَیده کده.

۲۱ زِبون شی نَرَمتر از مَسکه یِه،

لیکن دِل شی مَیلِ جنگِ دَره؛

تورای شی از روغو کده چَرَبتر آسته،

ولے خطرناکتر از شمشیرای لُچ.

۲۲ بارِ مُشکِلاتِ خُو ره دَ خُداوندِ بِسپار

و اُو تُو ره اُستوارِ نِگاهِ مُونه؛

اُو هرگزِ نَمیله که آدمِ عادِلِ تکانِ بُوخوره.

۲۳ لیکن تُو ای خُدا، مردُمایِ خُونریز

و خیانتکارِ ره دَ چاهِ بے آخِر

پورته مُونی؛

اونا نیمِ روزایِ عُمَرِ خُو ره ام

زندگیِ نَمونه،

لیکن ما دَزتُو تَوکُلِ مُونم.

تَوَكَّلْ دَ خُدا

بلده سردسته خاننده ها. دَ صَوْتِ «کوتر دَ بِلِه
درختِ بَلُوطِ دُور» خنده شنه. سَرُودِ داوود از
غیتیکه فَلَسطینیا اُو ره دَ جَتِ دِستگیر کد.

۱ ای خُدا، دَ حق مه رحیم بش،

چراکه انسان مَره

پایمال مونه.^a

تمام روز اونا قد مه جنگ کده دَ
بِلِه مه ظلم مونه.

۲ دُشمنای مه تمام روز سخت دَ
دُمبال مه آسته،

چون غدر کسا مغرورانه قد مه
جنگ مونه.

۳ وختیکه ترس بُخورم،

ما تَوَكَّلْ خُو ره دَزتُو مُونم.

^a ۵۶:۱ یا «سخت دَ دُمبال مه میگرده.»

۴ دَ خُدا تَوَكَّلْ مُوْنُم،

دَ خُداى كه كلام شى ره ستایش مُوكنُم؛
انسانِ فانى دَ خِلافِ مه چیز كار مِیتنه؟

۵ تمامِ روز اونا تورای مَره كَجِ مُوبره؛
تمامِ فِكرای ازوا دَ ضِدِ مه آسته
بلده بدی رَسندو.

۶ اونا توطیه مُونه، دَ كَمین مِیشینه
و قَدَمِ های مَره تى نظر خُو مِیگیره،
چون اونا قَصِدِ گِرفتونِ جانِ مَره دَره.
۷ با وِجُودِ اِیْقَسِ شَرارت، آیا اونا

خلاصی پِیدا مُونه؟
ای خُدا، قد قار-و-غَضَبِ خُو مِلَّتْ
ها^a ره سرنگون کُو.

^a ۵۶:۷ مقصدِ داوود مِلَّتْ های آسته، كه همسایه بنی

اسرائیل بُود.

۸ تُو حِسَابِ سرگردانی-و-دَرَبَدْرِ

مَرِه گِرِفْتِے؛

اَوْدِيْدِه هَاي مَرِه دَ مَشَك خُو ايشْتِے .

اَيَا امِي چِيْزَا دَ كِتَابِ تُو ثَبْتِ نِيْبِيَه؟

۹ رُوْزِي كِه تُو رِه بَلْدِه كَوْمَك كُوِي كْنُم،

اَوخْتِه دُشْمَنَاي مِه عَقَبِ نَشِيْنِي مُوْنِه .

مَا اِي رِه مِيْدَنُم كِه خُدا قَد اَزْمِه يَه .

۱۰ دَ خُدا كِه كَلَامِ شِي رِه سِتَايش مُوْنُم،

دَ خُداوَنْد كِه كَلَامِ شِي رِه سِتَايش مُوْنُم،

۱۱ دَ خُدا تَوَكَّلِ مُوْنُم وَ تَرَسِ نَمُوخُوْرُم .

اِنْسَانِ دَ خِلَافِ مِه چِيْزِ كَارِ مِيْتَنِه؟

۱۲ اَيِ خُدا، مَا نَذْرِ هَاي خُو رِه بَايْدِ

دَزْتُو اَدَا كْنُم؛

مَا قُرْبَانِي هَاي شُكْرْگُزَارِي رِه

دَزْتُو تَقْدِيْمِ مُوْنُم،

۱۳ چُونِ تُو جَانِ مَرِه اَزِ مَرِگِ خِلَاصِ كَدِے

وَ نَه ايشْتِے كِه پَايَايِ مِه بَلْخَشِه،

تا بَتْنَم دَ نُورِ زِنْدَگِی دَ حُضُورِ
خُدا راهِ بَورُم.

دُعا بَلَدِه کَومَک

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَانَدِه ها، دَ صَوْتِ «تَبَاهِ نَکُو»
خَانَدِه شُنِه. سَرُودِ دَاوُودِ از غَیْتِیکِه دَاوُودِ از
پِیشِ شَائُولِ دُوتا کَدِه دَ غَارِ دَرِ آمَدِ.

۱ دَ حَقِ مِه رَحِیمِ بَش، اَی خُدا،

دَ حَقِ مِه رَحِیمِ بَش،

۵۷

چَراکِه جَانِ مِه دَزْتُو پِنَاهِ مِیگِیرِه؛

اَرِه، ما دَ زَبِرِ بَالِ هَایِ تُو پِنَاهِ مِیگِیرُم

تا وَخْتِیکِه اَی بَلَا تِیرِ شُنِه.

۲ ما دَ پِیشِ خُدایِ مُتَعَالَ نَالِه-و-فَرِیادِ مُونُم،

دَ پِیشِ خُدایِ کِه مَقْصَدِ خُورِه دَ

بَارِه مِه پُورِه مُونِه.

۳ اُو از آسَمو کَومَکِ رِیِ مُونِه و

مَرِه نِجَاتِ مِیدِیِه؛

اُو کسای ره که سخت دَ دُمبال مه آسته،
شرمنده مُوکنه. سیلاه.
خُدا رَحمت و وفاداری خُو ره نِشو میدیه.
جان مه دَ مینکلِ شیرا گیر منده،
ما دَ مَنه آتِشِ سوزان خاو مُونم؛
ارے، دَ بَینِ آدمای که دَندونای ازوا
نیزه ها و تیرها آسته
و زبونای ازوا شمشیرِ تیز.

۵ ای خُدا، دَ عالمِ باله مُتعال شو
و بزرگی-و-جلال تُو دَ بله تمامِ زمی بشه!

۶ اونا دَ پیشِ پایای مه دام ایشت؛
و جان مه تی بارِ غمِ خَم شد.
اونا دَ سرِ راهِ مه چاه کند،
لیکن خودون شی دَ مَنه ازو اُفتد. سیلاه.

۷ دل مه مُستَحکم-و-اُستوار آسته، ای خُدا،

دِل مه مُسْتَحْكَم-و-أَسْتَوَار أَسْتَه.

ما سَرُود مِيخَانُم و ساز مِيزَنُم.

۸ آی جان^a مه، بیدار شو؛

آی چنگ و بَرَبط، بیدار شُنید.

ما روشنی صُبْح ره بیدار مُونُم.

۹ یا مَولا، ما دَ مینکلِ قَوْمِ هَا تُو ره

شُکر-و-سِپاس مُوگِیم

و دَ بَینِ مَرْدُمَا بَلَدِه تُو سَرُودِ

سِتایش مِیخَانُم،

۱۰ چراکه رَحْمَت تُو دَ اندازِه آسْمونَا

بُزُرگ آسْتَه

و وفاداری تُو دَ آوَرها مِیرَسَه.

۱۱ آی خُدا، دَ عَالَمِ بَالِه مُتَعَالَ شو

و بُزُرگی-و-جَلالِ تُو دَ بَلِه تَمَامِ زَمی بَشَه!

^a ۵۷:۸ دَ جای «جان مه» دَ زَبونِ عِبرانی «جَلالِ مه»

نوشته یه.

حُکمرانای شَریر

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَانِنْدِه ها، دَ صَوْتِ «تَبَاه
نَکُو» خَانْدِه شُنِه. سَرُوْدِ دَاوُوْد.

۱ ای حُکمرانا آیا واقِعاً عَادِلانِه

حُکْم مُونِید؟

۵۸

ای بَنی آدَم، آیا مُنْصِيفانِه قِضَاوَت مُونِید؟

۲ نَه! بَلْکِه شُمُو دَ دِلِ خُو نَقْشِه

های بَد مِیکَشِید

و دِستای شُمُو دَ رُوی زَمی قَد ظَلَم

سَر-و-کَار دَرِه.

۳ آدَمای شَریر از رَحْمِ آبِه خُو از رَاه بُر آسْتِه

و از کُورِه آبِه خُو گُمراه و دروغگوی.

۴ اُونَا زَهْر دَرِه رَقْمِ زَهْرِ مَار،

رَقْمِ زَهْرِ کَبْچِه ماری که گوش های

خُو رِه بَنَد کَدِه بَشِه،

۵ که آوازِ مَارگِیرا رِه نَشْنَوِه،

هرچیتس ام که اونا ماهرانه اوده بخانه!

۶ آی خدا، دندونای ازوا ره د دان

شی میده کو؛

خداوندا، استغونای آلاشه امزو شیرای

دَرِنده ره جو جو کو.

۷ بیل که اونا رقم آوی که لوو موشه،

نیست-و-نابود شنه

و رقم علف پایمال و پزمرده شنه. ^a

۸ بیل که اونا رقم گاوگ د منه مد

رفته گم شنه

و مثل نلغه سُرجی شده خاتو، رُوی

آفتو ره ننگره.

۹ پیش ازی که دیگ های ازوا آتیش

خار-و-خاشه ره احساس کنه،

^a ۵۸:۷ د بعضی نسخه ها اینی رقم نوشته یه: «وختیکه

تیر های خو ره ایله میدیه تیر ها بے اثر شنه.»

تَر و خُشکِ امزُو شَرِبرو دَ دَمِ
باد بُرده شُنه.

۱۰ آدمِ عادِلِ وختی مینگره که انتقام
گرفته شد، خوشی مونه؛
او پایای خوره دَ خونِ آدمای
شربیر موشویه.

۱۱ اوخته مردُم مَوگیه: ”یقیناً که آدمای
عادِلِ اجر میگیره؛
یقیناً یگ خدا آسته که دَ بِلَه دُنیا
قضاوت مونه.“

دُعا بَلَدِه حِفَاظَت و خِلاصِی

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَانِنْدِه هَا ، دَ صَوْتِ «تَبَاه نَكُو»
خَانْدِه شُنِه . سَرُوْدِ دَاوُوْدِ اَز غَيْتِيكِه شَائُولِ
نَفْرَا رِه رِي كُدَدِ تَا خَانِه دَاوُوْدِ
رِه زِيْرِ نَظَرِ بِيْگِيْرِه و اُو رِه بُوْكَشِه .

۱ آي خُدَايِ مِه ، مَرِه اَز دِسْتِ

دُشْمَنَايِ مِه خِلاصِی بِيْدِي

و اَز شَرِّ كَسَايِ كِه دَ ضِدِّ مِه بَالِه
مُوشِه ، حِفَاظَتِ كُو .

۲ مَرِه اَز دِسْتِ بَدِكَارَا خِلاصِی بِيْدِي

و اَز چَنَگِ مَرْدُمَايِ خُونَرِيْزِ نِجَاتِ بِيْدِي .

۳ تُوخِ كُو كِه چَطُوْر اُونَا دَ كَمِيْنِ

جَانِ مِه شِشْتِه!

اَدْمَايِ زُوْرْتُو دَ ضِدِّ مِه تَوَطِيَه كَدِه؛

دَ حَالِيكِه نِه كُدَمِ خَطَا اَز مِه سَرِ زَدِه و

نِه كُدَمِ گُناهِ ، آيِ خُدَاوَنْدِ .

۴ بَدُونِ که ما کُدَمِ شَرارتِ کده بَشُم، اونا
خیز کده خود ره آماده مونه.
باله شو و دَ دِیدون مه بیه و بِنِگر.
۵ تو، آی خُداوند، خُدای لشکرها،
خُدای اسرائیل،

باله شو و پِگِ مِلَّتِ ها ره جَزا بَدی؛
دَ بِلَه خِیانتکارای شَریرِ رَحِمِ نَکُو. سِلاه.
۶ اونا هر شام دُوباره مییه
و رِقَمِ سَگا اَلّی عَوِ عَوِ مونه
و دَ گِرِدِ شارِ قَدَمِ مِیزنه.
۷ اونه، اونا قد دان خُو غُرِ مِیزنه
و توره لَبای ازوا شمشیرِ اَلّی اَسْتَه،
چون اونا مَوگیه: “کی مِیشنوه؟”

۸ لیکن تو، آی خُداوند، دَ بِلَه
ازوا میخندی،
تو پِگِ مِلَّتِ ها ره رِیشخند مونی.
۹ آی قَوْتِ مه، ما چیم دَ راهِ ازتو مِیشینم،

چُون تُو، آی خُدا، قلعه بِلند مه آستی.
۱۰ خُدای که رَحمت شی د بِله مه آسته،

پیش رُوی مه مورِه؛

خُدا مَرِه میله که پیروزی خُو ره د بِله
دُشمنای خُو بِنِگرم.

۱۱ آی خُداوند که سپر مو آستی،

اونا ره نَکش،

نَشنه که قوم مه تُو ره پُرمُشت کُنه.
اونا ره قد قُدرت خُو آواره-و-دَرِبدر کُو
و تاه پورته کُو.

۱۲ بخاطرِ گُناه دان خُو و بخاطرِ توره

های لَبای خُو،

بیل که اونا د دام کِبر-و-غُرور

خُو گِرِفَتار شُنه.

بخاطرِ نالت و دروغ های که مُوگیه،

۱۳ اونا ره د غَیتِ قار-و-غَضَب

خُو نابُود کُو.

أونا ره نابود کُو تا دیگه وجود
ندشته بَشه.

اوخته تا آخرای زمی مردُم میدنه
که خُدا دَ اسرائیل^a حُکمرانی
مونه. سِلاه.

۱۴ اونا هر شام دُوباره مییه
و رقمِ سگا اَلّی غو غو مونه
و دَ گِردِ شارِ قَدَمِ میزنه.
۱۵ اونا بلده خوراک سرگردو میگرده
و اگه سیر نشنه اَلْجی مونه.^b

۱۶ لیکن ما دَ وَصِفِ قُدْرَتِ تُو
سُرود میخانم؛

^a ۵۹:۱۳ دَ جای «اسرائیل» دَ زبونِ عبرانی «یعقوب»

نوشته یه. ^b ۵۹:۱۵ معنای دیگه امزی جمله میتنه

اینی بَشه: اونا سیر نشده شاو ره تیر مونه.

ما دَ غَيْتِ صُبْحِ دَ بَارِه رَحْمَتِ تُو دَ
 آوازِ بِلندِ سُرُودِ مِيخَانُم؛
 چرَاکِه تُو قَلْعِه بِلندِ مِه اَسْتِي
 و پِنَاهِگَاهِ دَ رُوزِ سَخْتِي-و-مُشْکِلَاتِ مِه.
 ۱۷ اَي قُوْتِ مِه، مَاهِ بَلْدِه تُو سُرُودِ
 سِتَايشِ مِيخَانُم؛

خُدَايَا، تُو قَلْعِه بِلندِ مِه اَسْتِي
 و خُدَايِ كِه دَزْمِه رَحْمِ مُونِي.
 دُعَا بَلْدِه پِيروزي قَوْمِ بَعْدِ از شِكْسْتِ

بَلْدِه سَرْدِسْتِه خَانِنْدِه هَا. دَ صَوْتِ «سُوسَنِ
 شَاهِدِي» خَانْدِه شُنِه. قَصِيدِه دَاوُودِ. بَلْدِه
 تَعْلِيمِ. از غَيْتِيكِه دَاوُودِ قَدِ اَرَامِ نَهْرِيْنِ و اَرَامِ
 صُوبِه جَنَگِ كَدِ و يُوآبِ پَسِ اَمَدِ و دَوَازْدِه هَزَارِ
 نَفَرِ اِدُومِيَا رِه دَ دَرِّه نَمَكِ كُشْتِ.

۱ اَي خُدَا، تُو مُو رِه دُورِ پُورْتِه
 كَدِه تَيْتِ-پَرَكِ كَدِه،

اُوخْتِه تُو قَارِ بُوْدِي؛ لِيكِنِ اَلِي پَسِ

سُونِ اَزْمُو بِيِه.

۲ زمی ره د لَرزه اُورده، چک کدی؛
چگای شی ره جور کُو،
چراکه زمی تکان خورده ریی یه.
۳ قوم خُو ره گِرِفَتارِ اَوقاتِ تلخ کدی؛
دز مو شرابِ سرگردانی وُچیدَلجی کدی.

۴ تُو بَلدِه کسای که از تُو ترس دَرِه،
یگ بَیَرَقِ باله کدی
تا از تَیِرِ کَمو سُونِ ازو دُوتا کُنه. ^a سِلاه.
۵ دَ وِسیلِه دِستِ راستِ خُو مو ره خلاصی
بدی و دُعای مَرِه قَبُول کُو
تا کسای ره که تُو دوست دَری
نِجات پَیدا کُنه.

۶ خُدا از جای مُقَدَّسِ خُو گپ زده گُفت:

^a ۶۰:۴ یا «تُو بَلدِه کسای که از تُو ترس دَرِه یگ بَیَرَقِ
دَدی، تا او ره بَلدِه راستی باله کُنه.»

”قد خوشی شکیم ره تقسیم مُونم
 و دَرّه سُکوت ره اندازه میگیرم؛
 ۷ جِلعاد از مه یه و مَنْسی دَزمه تعلق دَره؛
 اِفرایم کوله آینی مه آسته
 و یهُودا تیاقِ پادشاهی مه.
 ۸ موآب تّی دِستی مه یه؛
 دَ اِدوم کوشره خُو ره پورته مُونم
 و دَ بِلّه فِلَسطین پیروزمندانّه چیغ میزنم.“

۹ کی آسته که مَره دَ شارِ دیوال-دار
 داخل کُنه؟

کی آسته که مَره سُون اِدوم
 راهنمایی کُنه؟

۱۰ آیا تُو نیستی ای خُدا، که مو ره
 دُور پورته کدے

و دیگه قد لشکرهای مو بُر شده نموری؟

۱۱ مو ره دَ مُقابلِ دُشمو کومک کُو،
 چراکه کومکِ اِنسان بے فایده آسته.

۱۲ قد خُدا مو پیروز موشی،
چون او آسته که دُشمنای مو ره
پایمال مونه.

دُعا بِلدِه حِفَاظَت

بِلدِه سَرِدِسْتِه خَانِنْدِه ها. قد آله مَوسِیقِی
تاردار خاندِه شنه. زبُورِ داوود.

۱ ای خُدا، ناله-و-فریاد مَرِه بِشَنَو
و دَ دُعا ی مه تَوَجُّه کُو!
۲ از آخِرای زمی تُو ره کُوی مُونم،
وختیکه دِل مه از حال موفته.
مَرِه دَ بِلِه قَادِه هِدایت کُو که از مه
کده بِلند آسته،
۳ چون تُو پناهگاهِ مه آستی،
یگ بُرج مُسْتَحکم دَ مُقَابِلِ دُشْمون مه.

۴ بیل که بِلدِه همیشه دَ خَیمِه تُو

جای-د-جای شَنم

و دَتی سایه بال های تُو پناه
بِگِیرُم. سِلاه.
۵ چُون تُو، آی خُدا، نذر های ره که
وعده کدُم شِنیدی
و میراثِ کسای ره که از نام تُو ترس
دَره، دَزمه عطا کدی.

۶ روزای عُمَرِ پادشاه ره کلو کُو،
و سال های زندگی شی ره نسل
اندر نسل اِدامه بدی.
۷ بیل که او تا اَبَد دَ حُضُورِ خُدا دَ
بِلَه تَخْتِ بَشِینه
و رَحمت و وفاداری خُو ره مُقَرَر کُو
تا ازو مُحافِظَت کُنه.

۸ پس ما همیشه بِلَدِه سِتایشِ نام
تُو سُرود میخانم
و نذر های خُو ره هر روز ادا مُونم.

نجات از طرفِ خدا

بلده سردسته خائنده ها . د
طریقه ی دوتون . زبور داوود .

۱ جان مه د آرامی تنها د
۶۲ انتظارِ خدا آسته؛

نجات مه از طرفِ ازو مییه .
۲ تنها او قاده-و-تکیه گاه و نجات
دهنده مه آسته،

قلعه بلند مه؛ ما هرگز تکان نموخورم .

۳ تا چی غیت د بله آدمی که رقم
دیوالِ خم شده یا کتاره لَرزَنک
آسته، هُجوم میرید،

تا پگ شمو او ره د قتل برسَنید؟

امو ره که رقمِ دیوالِ خم شده یا

کتاره لَرزَنک آسته؟

۴ یگانه نقشه ازوا امی آسته که او ره از
مقام بلند شی سرنگون کُنه؛
اونا از دروغ گفتو خوشی حاصل مونه؛
قد دان خو اونا برکت میدیه،
لیکن دِ دلِ خو نالت مونه. سِلاه.

۵ ای جان مه، دِ آرامی تنها دِ انتظارِ
خدا بش؛

چراکه امید مه از طرفِ ازو یه.

۶ تنها او قاده-و-تکیه‌گاه و نجات
دهنده مه آسته،

قلعه بلند مه؛ ما تکان نمُوخورم.

۷ نجات و عزت مه دِ خدا تعلق دَره؛

قاده قدرتمند و پناهگاه مه خدا آسته.

۸ ای قوم، هر وخت دَزُو توکل کنید؛

دلِ خوره دِ حُضُورِ ازو واز کنید؛

چراکه خدا پناهگاهِ مو آسته. سِلاه

۹ بنی آدم کَلوتر از یگ نَفَسِ نییه،
وَجُودِ اِنسانِ ها کَلوتر از یگ دروغ؛
پِلَه تَرارُو که اُونَا دَ بِلَه شی آسته،
باله مورِه؛

چُون جُمِلَه ازوا از باد کده ام
سُبُکتر آسته.

۱۰ دَ ظَلَم تَوَكَّل نَكْنِید
و دَ مالِ دُزی اُمید نَدَشته بَشِید؛
اگه دارایی شَمو کَلو شُد، دَزُو دِل
بسته نَكْنِید.

۱۱ خُدا یگ بار کُفته و دُو بار ما
اُو ره شِنِیدیم
که قُوت دَ خُدا تَعَلق دَرِه.
۱۲ اَی خُداوند، رَحمت ام دَزتُو تَعَلق دَرِه،
چُون تُو هر کس ره مُطابِقِ اعمال
شی اَجرا یا جَزا مِیدی.

جان مه تُشْنِه ازتو یه

زبُورِ داوود، از غَیْتِیکه او دَ دَشتِ یهُودیه بُود.

۱ ای خُدا، تُو خُدای مه اَسْتی،

قد تمامِ وِجُودِ خُو، تُو

ره طلبِ مُونم؛

جان مه تُشْنِه ازتو یه

و جِسمِ مه دَ شَوَقِ حُضُورِ تُو،

دَ یِگِ زَمینِ خُشکِ و بوره و بے آو.

۲ پس ما دَ جایگاهِ مُقَدَّسِ تُو سُون

تُو تُوخِ کَدَمِ

تا قُدْرَتِ و جِلالِ تُو ره بِنِگَرَم.

۳ ازی که رَحْمَتِ تُو از زِندگیِ بَهِتَرِ اَسْتِه،

لِبایِ مه تُو ره حَمْد-و-ثَنّا مُوگیه.

۴ پس تا غَیْتِیکه زِنْدِه اَسْتَمِ تُو ره

سِتایشِ مُونم

و دَ نامِ ازتو دِستایِ خُو ره باله

کده دُعا مُونم.

۵ جان مه سیر موشه مثل که مغز و

چربی خورده بشه

و دان مه قد لبای پُر از خوشی تُو

ره ستایش مونه

۶ وختیکه ما د جاگه خو تُو ره یاد مُونم،

و تا ناوختای شاو د باره از تُو فکر مُونم،

۷ چون تُو مددگار مه آستی

و ما د تی سایه پر-و-بال تُو د خوشی

سرود میخانم.

۸ جان مه دزتو تکیه کده

و دستِ راست تُو از مه حمایت مونه.

۹ کسای که قصدِ نابودِ کدونِ جان مَره دَره،

د غوجی های زمی تاه موره.

۱۰ اونا د دمِ شمشیر تسلیم موشه

و خوراکِ شغال ها موشه؛

۱۱ لیکن پادشاه د حضورِ خدا خوشی مونه؛

هر کسی که دَزُو قَسَم بُخوره،
اِفْتخار مُوکنه،
چُون دانِ دروغگویا بسته مُوشه.

دُعا بَلدِه حِفاظَت

بَلدِه سَرِدِستِه خانِنده ها. زُبورِ داوود.

۱ ای خُدا، وختیکه عُدْر-و-زاری
مُونم، آواز مَرِه بِشَنو
و زِندگی مَرِه از ترس-و-خَوفِ
دُشمو حِفْظ کُو.

۲ مَرِه از تَوطیه های آدمای شَریر
و از شور-و-غوغای بدکارا تاشه کُو،

۳ از کسای که زِبون خُو ره رَقْمِ
شمشیر تیز مُونه

و قد تیرِ تورای تلخ خُو نِشان میگیره
۴ تا از جایای کَمین خُو آدمِ بے گناه ره بَزَنه؛

اونا بے بلغه و بَدُونِ ترس تیر ره

سُونِ ازو ایله مُونه.

۵ اونا د مقصدِ شریرانہ خو محکم آستہ؛
 اونا د بارہ تاشہ کدونِ دام های
 خو گپ میزنہ
 و موگیہ: ”کی آستہ کہ امیا ره بنگره؟“
 ۶ اونا بلده بے انصافی نقشہ میکشه
 و موگیہ:
 ”نقشه محکم کشیدی!“

واقعاً که فکر و دلِ انسان غوج آستہ،
 کی میتنه پی بُره؟
 ۷ لیکن خدا تیر خو ره سونِ ازوا ایله مونه
 و بے بلغه اونا زخمی موشه.
 ۸ زبونِ ازوا د ضدِ خودونِ ازوا تاو موخوره
 و اونا ره نابود مونه؛
 هر کس که اونا ره بنگره سر خو ره
 د حالِ ازوا شور میدیه.
 ۹ اوخته هر انسان ترس موخوره
 و کارِ خدا ره اعلان مونه

و دَ بارِه عملی که او انجام دده
چورت میزنه.

۱۰ بیل که آدمِ عادِل دَ حُضُورِ خُداوند
خوشی کُنه

و دَزُو پناه بُبره
و پگِ آدمای دِل-راست اِفتخار کُنه.

ستایشِ خُداوند بخاطرِ حاصلات

بلدِه سردِسته خاننده ها. زُبُورِ داوُود. سرُود.

۱ آی خُدا، حمد-و-ثنا دَ صَهیون

چیم دَ راهِ ازتُو یِه

و نذر ها دَزتُو آدا مُوشه.

۲ آی خُدای که دُعا ره میشنوی،

تمامِ بَشَر دَ پیشِ ازتُو مییه.

۳ وختیکه گُناه های مو، مو ره زیر میگیره،

تُو بلدِه خطا های مو کِفاره مُهیا مُونی.

۴ نیک دَ بَخْتِ کسی که تُو او ره اِنتخاب

مُونی و نزدیک میری

تا دَ حَوْلِی هَای تُو جَای-د-جَای شُنَه.
مُو از خُوبِی هَای خانَه تُو سِیر مُوشِی،
از خُوبِی هَای جَای مُقَدَّس تُو.

٥ تُو دَ مُطابِقِ عَدالَتِ خُو قَد کارای
حَیرَت-آوَر جَوابِ دُعا هَای

مُو رَه مِیدی،

اَی خُدای نِجات مُو

کَه اُمیدِ تَمامِ گُوشَه هَای زَمی و
دُورَتَرینِ دَریا هَا اَسَتی.

٦ تُو کَمرِ خُو رَه قَد قُدْرَتِ بَستَه کَدَه

کُوه هَا رَه دَ وَسِیلَه قُوتِ خُو

جَای-د-جَای کَدی.

٧ تُو طُغیانِ دَریا هَا و غُرَشِ جَلپَه هَای

شِی رَه آراَم مُونی،

اَمچُنانِ شُورِشِ قُومِ هَا رَه.

٨ کَسای کَه دَ گُوشَه هَای زَمی زِندَگی

مُونَه از مُعجَزَه هَای تُو حَیرو مَندَه،

تُو باشنده های شَرَق و غَرَب^a ره
خوشحال مونی.

تُو دَ بِلِه زمی نظر مُوکنی^۹
و اُو ره سیرآو کده کَلو حاصلخیز
جور مونی.

دریای خُدا پُر از آو آسته؛
تُو غَلِه ره بِلِدِه اِنسان مُهیا مونی،
چون امی رقم زمی ره آماده کده.
تُو کِشتزار های شی ره آوداری مونی^{۱۰}
و بُغَنڈی های شی ره آوار مُوکنی؛
دَ وَسِیلِه بارش ها اُو ره نَرَم مونی
و حاصلات شی ره بَرکت میدی.
تُو قد نِعمت های خُو سال ره^{۱۱}
تاج مُوپوشنی؛

^a ۶۵:۸ دَ جای «شَرَق و غَرَب» دَ زبونِ عِبْرانی «بُر شُدون
صُبْح و شام» نوشته یه.

و راه های تُو از بَرکت لَبْرِیز آسته. ^a

۱۲ علفچر های بیابو ام از بَرکت

لَبْرِیز آسته ^b

و دامون-و-کمر تِپه ها پُر از خوشی آسته.

۱۳ تاله ها قد رمه ها پوشنده شُدِه

و دَره ها ره غَلّه-و-دانه گِرِفْتِه؛

اونا از خوشی چِیغ مِیَزَنه و سُرود میخانِه.

سُرودِ سِتایش و شُکرگُزاری

بَلدِه سَرِدِسْتِه خاِنْدِه ها. سُرود. زبُور.

۱ ای تمامِ زمی، بَلدِه خُدا آوازِ

خوشی بُر کُنید.

۶۶

۲ بَلدِه بُزُرگی-و-جلالِ نامِ ازو

سُرود بَخانید

^a ۶۵:۱۱ دَ جای «راه های تُو از بَرکت لَبْرِیز آسته» دَ

زِبونِ عِبْرانی «راه های تُو چربی مِیچَقْنِه» نوشته یِه.

^b ۶۵:۱۲ دَ جای «از بَرکت لَبْرِیز آسته» دَ زِبونِ عِبْرانی

«مِیچَقَه» نوشته یِه.

و حمد-و-ثنا گفته جلالِ ازو ره
توصیف کنید.

۳ دَ خُدا بُگَید: "چِقَس باهِیَبَت

اَسْتَه کارای تُو!

بِخاطِرِ قُدْرَتِ بُزْرگِ تُو

دُشمنای تُو دَ برابرِ ازتُو سرِ خَمِ مُونَه.

۴ تمامِ زَمیِ تُو ره پَرستِشِ مُونَه

و دَ سِتایشِ ازتُو سرُودِ میخانَه؛

اَره، دَ سِتایشِ نامِ ازتُو سرُودِ

میخانَه. "سِلاه.

۵ بَیید و کارای خُدا ره بِنِگَرِید؛

اُ و دَ و سِیلَه اِعمالِ خُو دَ مینِکَلِ بَنی

اَدَمِ باهِیَبَتِ اَسْتَه.

۶ اُو دریا ره دَ خُشکیِ تَبدیلِ کد

و بابه‌کلونای^a مو پیده از منّه
دریا تیر شد.

دَ اُونجی مو دَ حُضُورِ ازُو خوشی کدی.
۷ اُو دَ وَسِیلَه قُدْرَت خُو تا اَبَد
حُکمرانی مُونه

و چیمای شی مِلَّت ها ره زیرِ نظرِ دَره.
پس آدمای سرکش خود ره کتّه کتّه
نَکنه. سیلاه.

۸ آی پگِ قَوْم ها، خُدای مو ره
ستایش کُنید،

وختیکه اُو ره ستایش مُونید، بیلید که
آواز شُمو شَنِیده شُنه،

۹ چراکه اُو جان های مو ره دَ مینکل
زنده ها نگاه کده

و نه‌ایشته که پایای مو بلخشه.

^a ۶۶:۶ دَ جای «بابه‌کلونای مو» دَ زِبُونِ عِبْرانی «اونا»

نوشته یه.

۱۰ چون تُو آی خُدا، مو ره اِمْتِحان کدی؛
مو ره آزمایش کدی، امو رقم که
نُقره آزمایش موشه.

۱۱ مو ره دَ دام گِرِفْتار کدی
و بارهای گِرَنگ ره دَ پُشت مو ایشتی.
۱۲ مردُما ره دَ بِلَه مو سوار کدی
و مو از مَنه آو و آتِش تیر شُدی،
لیکن تُو مو ره دَ جای پَریمونی اُوردی.

۱۳ ما قد قُربانی های سوختنی دَ
خانه تُو مییم
و نذر های خُو ره دَزتُو ادا مُونم،
۱۴ نذر های ره که لَبای مه بِلده شی واز شُد
و دان مه دَ زمانِ مُشکِلات-و-سختی
وعده کد.

۱۵ ما قُربانی های سوختنی ره از حیوانای
چاگی بِلده تُو تقدیم مُونم
قد خوشبُوی قُربانی قوچ ها؛

ما نَرگاوِها و بُزها بَلدِه تُو تقدیم
مُوکُنم . سِلاه .

۱۶ آی پِگِ کسای که از خُدا ترس
دَرید، بَیید و بِشَنوید
تا چیزی ره نَقْل کُنم که خُدا بَلدِه
جان مه انجام دَدِه .

۱۷ ما قد دان خُو دَ پیشِ ازو
نالِه-و-فرباد کُدم
و او ره قد زیون خُو ستایش کُدم .
۱۸ اگه ما شرارتِ ره دَ دِل خُو
پروَرش مِیدَدَم،

خُداوند دُعای مَره گوش نَمیگِرِفَت .
۱۹ لیکن واقِعاً خُدا گوش گِرِفَتِه
و دَ آوازِ دُعای مه تَوَجُه کَدِه .

۲۰ حمد-و-ثنا دَ خُدا، که او دُعای
مَره رَد نکَد

و رَحْمَتِ خُورِه اَز مه دَرِبِغِ نَكْد.

دَعْوَتِ مِلَّتِ هَا بَلَدِه سِتَائِشِ خُداوند
بَلَدِه سَرْدِسْتِه خَانِنْدِه هَا. قَدْ آلِه مُوسِيقِي
تَارْدَارِ خَانْدِه شُنِه. زُبُور؛ سُرُود.

١ بیل که خُدا دَ حَقِ مو رَحِیمِ **٦٧**
بَشِه و مو رِه بَرَكْتِ بَدِیِه

و نُورِ رُویِ شِیِ دَ بَلِه مو رُوشَنیِ
کُنِه - سِلاَه -

٢ تا راه-و-طریقِ شِیِ^a دَ رُویِ زَمیِ
شِنَخْتِه شُنِه

و نِجَاتِ شِیِ دَ مِیْنِکَلِ پِگِ مِلَّتِ هَا.
٣ خُداِیا، بیلِ که قَوْمِ هَا تُو رِه سِتَائِشِ کُنِه،
پِگِ قَوْمِ هَا تُو رِه سِتَائِشِ کُنِه.

^a ٦٧:٢ دَمزیِ آیه دَ جاییِ «شی» دَ زَبونِ عِبْرانیِ «تُو»

نُوشْتِه یِه.

۴ بیل که مردما خوش بشه و سرود بخانه،
چراکه تو قوم ها ره منصفانه
قضاوت مونی
و مردما ره د زوی زمی هدایت
میدی. سِلاه.

۵ خُدایا، بیل که قوم ها تو ره ستایش کنه
پگ قوم ها تو ره ستایش کنه.

۶ زمی حاصل خُو ره دده.
آره، خُدا، خُدای مو، مو ره برکت دده.
۷ خُدا مو ره برکت دده
تا تمام گوشه های زمی ازو ترس
دشته بشه.

سرود پیروزی

بلده سردسته خاننده ها. زبور داوود. سرود.

۶۸ بیل که خدا باله شنه و دشمنای
شی تیت پرک شنه

و کسای که از شی بد موبره، از

حضور ازو دوتا کنه.

۲ امو رقم که دود گم-و-گل موشه،

امو رقم اونا ره گم-و-گل کو؛

و امو رقم که موم د پیش آتش او موشه،

بیل که آدمای شریب ام امو رقم د

حضور خدا نابود شنه.

۳ لیکن آدمای عادل خوش بشه

و د حضور خدا خوشحالی کنه،

حتی از خوشی د کالای خو جای نشنه.

۴ بلده خدا سرود بخانید، د ستایش نام

ازو سرود بخانید،

اُورِه که دَ بِلِه اُورِها سوار آسته، قد
آوازِ بلند ستایش کُنید؛^a
نامِ ازو خُداوند آسته، دَ حُضُورِ
ازو خوشی کُنید.

٥ آتِه یَتیما و دادرَسِ خاتونوی بیوه
خُدا آسته دَ جایگاهِ مُقدَّسِ خُو.
٦ خُدا بے کسا ره خانه میدیه که
جای-د-جای شُنه

و بندی ها ره آزاد کده دَ کامیابی میرسنه؛
لیکن آدمای سرکش دَ زمینِ
خُشک-و-سوزان جای-د-جای
مُوشه.

٧ آی خُدا، وختیکه تُو پیشِ رُوی
قَوْمِ خُو رفتی،

^a ٤:٦٨ دَ زیونِ عبرانی یگ معنای دیگه شی اینی رقم
آسته: «بلده امزو که دَ بیابو هئی مونه، سرک جور کُنید.»

غَيْتِيكَه دَ بِيَابو حَرَكَت كَدِي، سِلَاه
زَمِي لَرَزِيد و آسَمو دَ بَارِيدو شُد،
دَ حُضُورِ خُدا، خُداي كَوِه سِينَا،
دَ حُضُورِ خُدا، خُداي إِسْرَائِيل.
اَي خُدا، تُو بَارِشِ پَرِيمو بَارَندي
و مِيرَاثِ خُو رِه كِه خَار-و-زَار بُوَد،
تازِه-و-اُسْتوَار كَدِي؛

۱۰ جَمَاعَتِ تُو دَزُو جَاي-د-جَاي شُد.
اَي خُدا، تُو از خُوبِي هَاي خُو بَلَدِه مَرْدُم
مُحْتَاجِ هَر چِيْزِ تَهِيْه كَدِي.

۱۱ خُداوَنَد حُكْم كَد:

خَاتُونُوِي كِه خُوشخَبْرِي اُورْد يِگ
جَمْعِيَّتِ كُتِه بُوَد.

۱۲ پادشايونِ لَشْكِرْها گُريز كَدِه دُوتَا كَد؛
خَاتُونُوِي كِه دَ خَاَنِه مَنَدَد وُلْجِه
رِه تَقْسِيْمِ كَد؛

۱۳ اِگْرِچِه اُونَا دَ قُوتُونَا خَاو مُوَكَّد،

ولے رقمِ کوتری شد کہ بال های شی
قد نُقره پوشنده یه
و پر های شی قد طَلای سُرخ.
۱۴ وختیکه قادرِ مُطلق پادشایو ره د
اُونجی تیت پَرَک کد،
رقمی بُود که دَ کوهِ صَلْمون^a
بَرَف باریده بَشه.

۱۵ آی کوهِ قیل، آی کوهِ باشان؛
آی کوهی که قله های بلند دَری،
آی کوهِ باشان؛
۱۶ آی کوه های که قله های بلند دَرید،
چرا قد حسادت سُون کوهی توخ مُونید
که خُدا او ره بلده بُود-و-باش
خُو اِنْتخاب کده؟

^a ۶۸:۱۴ نام «کوهِ صَلْمون» دَ زبونِ عبرانی اِمکان دَره
«کوهِ سیاه» معنی بَدیده.

یقیناً خُداوند تا اَبَد دَ اُونجی

بُود-و-باش دَره.

۱۷ گاڏی های جنگی خُدا هزارها هزار

و لک ها لک ها آسته؛

خُداوند دَ مینکلِ ازوایه، که از کوهِ سینا

دَ جایگاهِ مُقَدَّسِ خُو اَمده.

۱۸ وختیکه تُو دَ جایِ بلند بُر شُدی،

اسیرا ره دَ اسیری بُردی

و از آدما هدیه ها گِرِفتی،

حتی از آدمای سرکش،

تا که تُو آی خُداوند-خُدا، دَ اُونجی

جای-دَ-جای شُنی.

۱۹ حمد-و-ثنا دَ خُداوند، اُو هر روز بار

های مو ره تَحْمُلِ مُونه؛

خُدا نِجاتِ دِهِنْدِه مو آسته. سِلاه

۲۰ خُدا ی مو، خُدا ی نِجاتِ دِهِنْدِه آسته

و راه های خلاصی از مرگ دَ خداوند،
خُدای مو تعلق دَره.

۲۱ یقیناً، خُدا سرِ دُشمنای خُو ره
گفته جَو جَو مونه،

تولغِه پُرْموی کسای ره که دَ راه های
پُرگناهِ خُو رفتار مونه.

۲۲ خداوند گفت: "ما اونا ره از
باشان پس میرم،

اونا ره حتی از غوجی های دریا پس میرم،

۲۳ تا که پایای تُو دَ بله خونِ ازوا قدم بزنه

و زبونِ سگای تُو حق خُو ره از

دُشمنای تُو بگیره."

۲۴ ای خُدا، حرکتِ قومِ تُو دیده شده،

حرکتِ قومِ خُدا، پادشاهِ مه، دَ

جایگاهِ مُقدّس:

۲۵ دَ پِیشِ رُوی، سَرُودخانا آسته، دَ

پُشتِ سر سازنده ها

و دَ مینکل، دُخترای که دیره میزنه.

۲۶ خُدا ره دَ جماعت های کُته

حمد-و-ثنا بُوگید،

خُداوند ره، آی شُمو کسای که از

چشمه اسرائیل آستید.

۲۷ اونه، بنیامین ریزه دَ اُونجی آسته

دَ پِیشِ رُوی ازوا

و دَ اُونجی کُته کَلونای یهُودا دَ جَم خُو

و کُته کَلونای زِبُولون و کُته کَلونای

نَفتالی دَ جَم خُو.

۲۸ آی خُدا، قُدرت خُو ره بَرَمَلا کُو،

آی خُدا، قُوت خُو ره که پِیشِ ازی

بخاطرِ ازمو دَ کار بُردی،

۲۹ از خانه خُو از اورشَلیم،

از جایی که پادشایو بلده تُو هدیه ها میره.

۳۰ حیوانِ وَحْشِی نِیْزَارِ رِه^a سِرْزَنْشِ کُو
و قَوْمِ هَای رِه کِه رِقْمِ گِلِه گَاوِو و
گوسله ها آسته.

خُدا کَسای رِه کِه بَلْدِه گِرِفْتونِ بَاج
شَوَق دَرِه، پَایْمَالِ مُونِه
و قَوْمِ هَای رِه کِه جَنگِ رِه خُوش
دَرِه، تِیتِ پَرکِ مُوکْنِه.

۳۱ قَاصِدَا از مِصرِ مِییه
و کُوشِ^b دَ زُودِی دِستایِ خُو رِه
سُونِ خُدا دِرَازِ مُونِه.

۳۲ آِی مَمَلکَتِ هَای دُنیا، بَلْدِه خُدا
سُرُودِ بَخَانِیدِ؛
بَلْدِه خُداوندِ سَازِ بَزَنِیدِ. سِلاهِ.

^a ۶۸:۳۰ «حیوانِ وَحْشِی نِیْزَارِ» اِمکانِ دَرِه کِه «مِصر»

بَشِه. ^b ۶۸:۳۱ یعنی اِتیوپیَا

۳۳ بَلَدِهٖ اَمْرُو كِه دَ بَلِهٖ اَسْمُونَا سَوَار اَسْتِهٖ،

دَ بَلِهٖ اَسْمُونَايِ قَدِيمِي .

اَوْنِهٖ، اُو اَوَازِ خُو رِه بُر مُونِهٖ، اَوَازِي

رِه كِه پُر قُدْرَتِ اَسْتِهٖ .

۳۴ قُدْرَتِ خُدَا رِه اِیْلَانِ كُنِيْدِ؛

شِكُوِه-و-جَلَالِ اَزُو دَ بَلِهٖ اِسْرَائِيْلِ اَسْتِهٖ

و قُدْرَتِ شِي دَ اَسْمُونَا .

۳۵ خُدَايَا، تُو دَ جَايْگَاهِ مُقَدَّسِ خُو

بَاهِيْبَتِ اَسْتِي؛

خُدَايِ اِسْرَائِيْلِ خُوْدِ شِي دَ قَوْمِ خُو

قُدْرَتِ و قُوْتِ مُوْبَخْشِهٖ .

حَمْد-و-ثَنَا دَ خُدَا!

نالہ و فریادِ بلدہ کومک

بلدہ سردستہ خانندہ ہا . دَ صَوْتِ
«سوسن ہا» خانندہ شُنہ . زبُورِ داوود .

۱ خُدایا، مَرہ نِجاتِ بَدی،
چراکہ آوہا تا گردون

۲ مہ رسیدہ .

۲ ما دَ مَدِّ غَوُجِ گور رفتیم،
پایای مہ یاری ایستہ شدو رہ ندرہ .
ما دَ آوہای چُقُورِ دَرِ اَمَدیم
و سیلِ آوِ دَ بِلہ مہ اَمَدہ .

۳ ما از نالہ-و-فریادِ کدو مندہ شُدیم؛

کٹوک مہ خُشک شدہ

و چیمای مہ دَ اِنْتِظارِ خُدایِ مہ

خیرہ شدہ .

۴ تعدادِ کسای کہ بے دَلیلِ از مہ بَدِ مُوبرہ،

از مُوی سر مہ کدہ کلوتر اَستہ .

اُمُو رِقْمِ کَلو کَسا قَصِدِ نَابُودِ کَدونِ مَرہ دَرہ،

دُشْمَنایِ مَه کِه دَ بَلَه مَه تَهْمَتِ
ناحِق مُونَه.

چیزی رِه کِه مَه دُزِی نَکَدُم،
مَجْبُورِ اَسْتُم کِه پَس بَدِیْم.

۵ اَی خُدا، تُو لَوڈَگی مَرَه مِیْدَنی
و گُناہایِ مَه از تُو تاشَه نِییه.

۶ اَی خُدا، خُداوندِ لَشکَرِ هَا،
کَسایِ کِه اُمِیدِ شِی دَزْتُویَه، نِیل کِه
بِخاطِرِ اَزْمَه شَرْمِنْدَه شُنَه؛

اَی خُدایِ اِسْرَائِیل،
کَسایِ کِه دَ طَلَبِ اَزْتُویَه، نِیل کِه
بِخاطِرِ اَزْمَه رَسوا شُنَه.

۷ چُون بِخاطِرِ اَزْتُویَه کِه مَه تَوَهین-و-تَحْقِیرِ
رِه تَحْمَلِ کَدِیم

و شَرْمِ چِهرَه مَرَه پِوشَنْدَه.

۸ مَه دَ نَظَرِ بَرارونِ خُو یِگِ بِیگَنَه شُدِیم
و دَ نَظَرِ باچَه هَایِ آبَه خُو یِگِ نَاشِناس.

۹ چُونِ غَيْرَتِي كِه دَ بَارِه خانِه تُو دَرُم دَ

وَجُودِ مِه شُعْلَه وَرِ اَسْتَه

و تَوْهِيْنِ كَسايِ كِه تُو رِه تَوْهِيْنِ مُونِه،

دَ بِلَه اَزْمِه قَرارِ گِرِفْتَه.

۱۰ وَخْتِيكِه مِه اَوْدِيْدَه رِيخْتَنْدَه جَانِ خُو رِه

قَد رُوْزِه گِرِفْتُو خَارِ كُدُم،

مَرْدُمِ دَزْمِه تَوْهِيْنِ كَد.

۱۱ غَيْتِيكِه پِلَاسِ رِه بِلْدِه خُو كالا جَوْرِ كُدُم،

دَ پِيْشِ اَزْوا يِگِ ضَرْبِ-اَلْمَثَلِ جَوْرِ شُدُم.

۱۲ كَسايِ كِه دَ دَانِ دَرگِه مِيْشِيْنِه دَ

بَارِه اَزْمِه تَوْرِه مُوگِيَه

و مِه بِلْدِه اَدْمايِ شَرابيِ بِيْتِ جَوْرِ شُدِيْم.

۱۳ لِيكِنِ اَيِ خُداوَنْد، مِه دَ وَخْتِ مُنَاسِبِ

دَ پِيْشِ تُو دُعا مُوْنُم؛

اَيِ خُدا، دَ مُطابِقِ رَحْمَتِ پَرِيْمونِ خُو

و دَ مُطابِقِ اِطْمِيْنانِي كِه دَ نِجَاتِ تُو

اَسْتَه، دُعايِ مَرِه قَبُولِ كُو.

۱۴ مَرِه از مَنِه مَدَّ نِجَاتِ بَدِي،
نِيلِ كِه غَرَقِ شُنْمِ.

مَرِه از چَنگِ كَسَايِ كِه از مِه بَدِ مُوْبِرِه
و از آوَهَايِ غَوُجِ خَلَاصِي بَدِي.
۱۵ نِيلِ كِه سِيَلِ آوَهَا مَرِه بِيُوشَنِه
يَا آوِ چُقُورِ مَرِه قُورْتِ كُنِه،
يَا چُقُورِي زَمِي دَانِ خُورِه دَ بِلِه
مِه بَسْتِه كُنِه.

۱۶ آيِ خُداوَنَدِ، دُعَايِ مَرِه قَبُولِ كُو،
چِرَاكِه مُحَبَّتِ تُو نِيكُو يِه؛
مُطَابِقِ رَحْمَتِ پَرِيْمُونِ خُورِه سُونِ
از مِه نَظَرِ كُو.

۱۷ رُويِ خُورِه از خِدْمَتِگَارِ خُو تَاشِه نَكُو،
چِرَاكِه مَا دَ سَخْتِي-و-مُشْكِلَاتِ اَسْتَمِ؛
دُعَايِ مَرِه دَ زُودِي قَبُولِ كُو.

۱۸ نَزْدِيكِ مِه اَمَدِه مَرِه نِجَاتِ بَدِي،
بِخَاطِرِ دُشْمَنَايِ مِه مَرِه آزَادِ كُو.

۱۹ تو از توهین-و-تحقیر مه خبر دری،

از شرمندگی و رسوایی مه ام؛
تمام دشمنای مه د پیش نظر تو آسته.

۲۰ توهین-و-تحقیر، دل مره میده کده
و ما نومید شدیم.

ما انتظارِ دلسوزی دشتُم، لیکن هیچ نشد
و منتظرِ کسای بُوَدُم که مره تسلی
بدیه، و له هیچ پیدا نکدُم.

۲۱ د جای خوراک، بلده مه زهر دد
و غیتیکه تشنه بُوَدُم، اونا دز مه
سرکه وچی دلجی کد.

۲۲ بیل که دسترخونِ ازوا، د پیش روی
ازوا یگ دام بشه
و غیتیکه د آرامش آسته، یگ تلک بشه.

۲۳ بیل که چیمای ازوا خیره شنه
تا دیده نتنه

و کمر های ازوا همیشه لرزو بشه.

۲۴ قار-و-خشم خوره د بله ازوا بریزن

و بیل که آتَشِ غَضَبِ تُو اُونَا رِه
گِرِفْتارِ خُو کُنِه.

۲۵ بیل که جای های بُود-و-باشِ ازوا

خَرابه جور شُنه

و دَ خیمه های ازوا هیچ کس

زندگی نَکُنِه.

۲۶ چُون کسی رِه که تُو زَدِے، اُونَا اُو

رِه آزار-و-اَذیتِ مُونِه

و دَ بارِه دَرِدِ کسی که تُو زخمی

کدِے، اُونَا توره مُوگیه.

۲۷ گُناهِ ازوا رِه دَ بِلِه گُناهِ ازوا سر دَ سر کُو؛

نیل که اُونَا دَ وَسِیلِه ازتُو عَادِلِ

حِسَابِ شُنه.

۲۸ بیل که نامِ ازوا از کِتَابِ زندگی

گُلِ شُنه؛

نیل که از جُمْلِه آدَمایِ عَادِلِ حِسَابِ شُنه.

۲۹ لیکِنِ ما مُصِیبتِ زَدِه و دَرْدَمَندِ اَسْتُم؛

خُدايا، بيل که نجات تُو از مه
حِفاظت کُنه.

۳۰ ما نامِ خُدا ره قد سرود ستایش مُونم،
و قد شکرگزاری بزرگی ازو ره بیان مُونم.

۳۱ ای کار، خُدا ره کَلوتر خوش مونه
نسبت دَ گاو و غونجی که شاخ و سُم دَره.

۳۲ بیل که آدمای مظلوم ای ره بِنگره
و خوشحال شنه؛

ای کسای که دَ طلبِ خُدا آستید، بیلید
که دل های شُمو تازه شنه.

۳۳ چُون خُداوند دُعای آدمای مُحْتَاج
ره قَبُول مونه

و قَوْمِ اسیر شُدِه خُو ره خار-و-حقیر
حِساب نَمونه.

۳۴ آسمو و زمی او ره ستایش کُنه،
دریا ها و هرچیزی که دَ مَنِه ازوا آسته ام.

۳۵ چُون خُدا صَهِیون رِه نِجات مِیدیه
و شارای یهُودا رِه دُوباره آباد مُونه؛
و قَوْمِ خُدا دَزُو جَی-د-جَی شُدِه
أو رِه تَصَرُفِ مُونه.

۳۶ نَسْلِ خِدْمَتگَرای شی أُو رِه دَ عِنوانِ
میراثِ دَ دِست میرِه
و کسای که نامِ ازُو رِه دوست دَرِه،
دَزُو جَی-د-جَی مُوشِه.

دُعا بِلدِه کومکِ دَ خِلافِ آزار-و-اَذیتِ کُننده ها
بِلدِه سَر دِستِه خاننده ها.
زُبُورِ داوود بِلدِه جَلبِ تَوَجُّه خُدا.

۱ خُدایا، بِلدِه نِجات مه عَجَلِه کُو!
۷۰
أی خُداوند، دَ کومکِ
مه دَ زُودی بیه.

۲ کسای که قَصِدِ گِرفَتونِ جان مَرِه دَرِه،
بیل که اونا شَر مِنده و سَرخَم شُنه؛
و کسای که مِیلِ دَرِه دَزمه ضَررِ بَر سَنه،

بیل که عَقَبِ نَشِیْنِی کده رَسوا شُنه.
کسای که دَ بِلَه مه هَه هَه مُونَه،
بیل که از شَرْمِنْدَگی پس دَور بُوخوره.

لیکن کسای که دَ طَلَبِ از تُو یَه،
بیل که پگِ ازوا دَ حُضُور تُو خوشحالی
کُنه و خوش بَشَه.
کسای که نِجات تُو ره دوست دَره،
بیل که دایم بُوگیه: ”خُدا بَزُرگ اَسْتَه!“

لیکن ما غَرِیب و مُحْتَاج اَسْتُم؛
خُدایا، عَجَلَه کُو و دَ پِیش مه بیه!
تُو مَدَدگَار و نِجات دِهِنْدِه مه اَسْتی؛
دیر نَکُو، آی خُداوند!

دُعای مَرَدِ پِیر

آی خُداوند، ما دَز تُو پناه اُورْدیم؛

هرگِز نیل که شَرْمِنْدِه شُنم.

۲ دَ وَسِيْلَهٗ عَدَالَتِ خُو مَرَهٗ خِلَاصِي

بِدِي وِ اَزَادِ كُو؛

گوشِ خُو رَهٗ سُونِ اَزْمَهٗ بِيْگِيْر وِ

مَرَهٗ نِيْجَاتِ بِيْدِي.

۳ قَادَهٗ وِ پِنَاهْگَاهِ مَهٗ بَش،

تَا هَمِيْشَهٗ دَز تُو پِنَاهِ بِيْرَم.

تُو بَلْدَهٗ نِيْجَاتِ مَهٗ حُكْمِ كَدِي،

چُوْنِ تُو كُوَهٗ وِ قَلْعَهٗ بِلَنْدِ مَهٗ اَسْتِي.

۴ اَيِ خُدَايِ مَهٗ، مَرَهٗ اَز دِسْتِ اَدْمَايِ

شَرِيْرِ خِلَاصِ كُو

وِ اَز چَنْگِ مَرْدُمَايِ بِيْ اِنْصَافِ وِ ظَالِمِ.

۵ چُوْنِ تُو، اَيِ خُدَاوَنْد-خُدَا، اُمِيْدِ مَهٗ اَسْتِي،

وِ مَا اَز جَوَانِيِ خُو تَوَكُّلِ خُو رَهٗ دَز تُو كَدِيْم.

۶ اَز غَيْتِيْكَهٗ مَا پِيْدا شُدِيْم، تَكِيَهْگَاهِ

مَهٗ تُو اَسْتِي؛

اَز كُوْرَهٗ اَبَهٗ مَهٗ تُو مَرَهٗ دَ دُنْيَا اُوْرْدِي.

حَمْد-وِ-ثَنَايِ مَهٗ دَايِمِ بَلْدَهٗ اَز تُو يَهٗ.

٧ بَلَدِهْ غَدْر كَسَا مَا يِگ مِثَال بَد شُدِيم،
لِيكِن تُو پِناهِگَاهِ مُسْتَحَكَم مِه اَسْتِي.
٨ دَان مِه اَز حَمْد-و-تِنَاي تُو پُر اَسْتِه
و اَز شِكُوِه-و-جَلَال تُو تَمَام رُوز.

٩ دَ وَخْتِ پِيرِي مَرِه دُور پورْتِه نَكُو؛
غَيْتِيكِه زور-و-قُوت مِه اَز بِيِن
رَفْت، مَرِه اِيلِه نَكُو.

١٠ چُون دُشْمِنَاي مِه دَ ضِد مِه توره مُوگِيه
و كَسَاي كِه دَ قَصْدِ گِرِفْتونِ جَان مِه يِه،
قَد يِگْدِيگِه خُو مَشُورِه مُونِه
١١ و مُوگِيه: ”خُدا اُو رِه اِيلِه كَدِه؛
دَ دُمْبَالِ اَزُو بُوْرِيْد و اُو رِه گِرِفْتار كُنِيْد،
چُون هِيچ كَس نِيِيِه كِه اُو رِه
خَلَاصِي بَدِيِه.“

١٢ آي خُدا، اَز مِه دُور نَشُو!
خُداي مِه، دَ كُومَك مِه عَجَلِه كُو!

۱۳ بیل کہ مُخَالِفِینِ جان مه شرمندہ

و نابُود شُنہ

و کسای کہ دَ تَلَاشِ ضَرَرِ رَسَنَدُو دَزمہ یہ

قد ذَلَّتْ و رَسَوایی پوشندہ شُنہ.

۱۴ لیکِنِ ما ہمیشہ اُمیدوار اَسْتُم

و تُو رَہ کَلوتر و کَلوتر سِتایش مُونُم.

۱۵ دان مه عدالت تُو رَہ بیان مُونہ

و نِجات تُو رَہ تمامِ روز،

اگرچہ حِسَابِ ازوا از فہم مه بُرو یہ.

۱۶ آی خُداوند-خُدا، ما اعمالِ پُرْقَدَرَت

تُو رَہ اِعلانِ کدہ مییم

و تنہا عدالتِ ازتُو رَہ بیان مُونُم.

۱۷ خُدایا، تُو مَرہ از جوانی مه تعلیم دَدے

و ما تا آلی رَہ اعمالِ عَجیبِ تُو

رَہ اِعلانِ مُونُم.

۱۸ پس آی خُدا، حتی دَ زمانِ پیری و

مُوی سفیدی مَرہ ایلہ نَکُو،

تا دَ بارِه قُدْرَت^a تُو دَ نَسْلِ نَو خِبرِ بَدِیم،
دَ بارِه تَوانایی تُو دَ پِگِ کَسای
که دَ آینده مییه.

۱۹ آی خُدا، عدالت تُو تا آسْمونا مِیرَسه،

تُو کارای بزرگ انجام دَدے!
خُدایا، کی رِقْمِ از تُو آلی آسته؟
۲۰ اگرچه تُو مَره دُچارِ مُشکِلاتِ و
بِلاهای کَلو کدی،

ولے تُو زندگی مَره دُوباره تازه مُونی؛
از غَوْجی های زمی دُوباره مَره
باله بُر مُونی.

۲۱ عِزَت-و-بُزرگی مَره کَلو مُونی
و بَسْمِ دَزمه نظر کده مَره تَسَلی میدی.

^a ۷۱:۱۸ دَ جای «قُدْرَت» دَ زِیونِ عِبرانی «بازو» نوشته

۲۲ اوختہ ما تُو رہ قد آوازِ چنگ
 شکر-و-سپاس مُونم،
 بخاطرِ وفاداری تُو، آی خُدای مه.
 ما قد صدای بربطِ بلده تُو سرودِ
 ستایش میخانم،
 آی مُقدّسِ اسرائیل.

۲۳ وختیکہ بلده تُو سرودِ ستایش میخانم،
 لبای مه آوازِ خوشی بُر مُونہ،
 جان مه ام، چراکہ اُو رہ بازخِردِ کدے.
 ۲۴ زیون مه تمامِ روز

عدالتِ ازتُو رہ بیان مُونہ؛
 چُون کسای کہ کوششِ مُوکدِ دَزمہ
 ضررِ برسَنہ،
 شرمندہ و رسوا شد.

دُعا بِلَدِه پادشاه

زُبُور دَ بارِه سُلیمان.

۱ آی خُدا، اِنصاف خُوره دَ
پادشاه عطا کُو،

و عدالت خُوره دَ باچه پادشاه.

۲ تا اُو قوم تُو ره قد عدالت قضاوت کُنه

و مردُمای غریب تُو ره قد اِنصاف.

۳ کوه ها بِلَدِه قوم فیض-و-سلامتی بیره

و تپه ها دَ وسیله عدالت مَنبع

صُلح-و-سلامتی بَشه.

۴ اُو دَ دادِ آدمای سِتَمَدیده قوم بَرسه

و بچکیچای آدمای مُحْتَاج ره نِجات بِدیه

و ظالما ره سرکوب کُنه.

۵ اونا از تُو ترس دَشته بَشه

تا زمانی که آفتو باقی آسته

و تا وختیکه ماهتو برقرار آسته،
د تمام نسل ها.

۶ پادشاه رقم بارشی بشه که د بله
سوزه درو شده موباره،
مثل قطره های بارو که زمی ره
سیرآو مونه.

۷ بیل که د زمان ازو آدمای عادل رُشد کُنه
و سلامتی-و-آبادی پریمو تا وختی بشه
که ماهتو برقرار آسته.

۸ او از دریا تا دریا حکمرانی کُنه
و از دریای فرات تا آخرای زمی.
۹ باشنده های بیابو د برابر ازو زانو بزنه
و دشمنای شی خاک ره بلیسه.
۱۰ پادشایون ترشیش و مملکت

های جزیره ها
بلده ازو باج بدیه؛

و پادشایونِ شِبا و سَبا بِلِدِه شی
هدیه ها تقدیم کُنه.

۱۱ تمامِ پادشایو دَ برابرِ ازو سر خَم کُنه
و پِگِ مِلَّتِ ها دَز شی خِدْمَتِ کُنه.

۱۲ چُونِ اُو آدمِ مُحتاجِ ره وختیکه
نالِه-و-فربادِ مُونِه، خلاصیِ مِیدیه
و امِ آدمِ غَرِیبِ و کسیِ ره که
مَدَدگَارِ نَدَرِه.

۱۳ اُو دَ آدمِ ناتو و مُحتاجِ دِلْسوزیِ مُونِه
و جانِ آدمایِ مُحتاجِ ره نِجاتِ مِیدیه.
۱۴ جانِ ازوا ره از ظَلَمِ و سِتَمِ خلاصِ مُونِه،
چراکه خُونِ ازوا دَ نَظَرِ ازو با آرزشِ آسْتِه.

۱۵ پادشاهِ زنده باد!

طِلائیِ شِبا دَزو تقدیمِ شُنه؛
مَرْدَمِ دایمِ بِلِدِه ازو دُعا کُنه

و تمامِ روزِ بِلِدِه ازو بَرکَتِ طَلَبِ کُنه.

۱۶ غَلَّه-و-دانه دَ زمی پَریمو شُنه،
و دَ بِلَه کوه ها مَوْج بَزَنه و ثمر شی
رقمِ لِبَنان بَشه؛

و مردُم دَ شارَا مِثَلِ علفِ زمی
آلی رُشد کُنه.

۱۷ نامِ ازُو تا اَبَد باقی بُمَنه
و شُهرت شی تا زمانیکه آفتو
برقرار آسته.

پگِ مِلَّتِ ها دَ وَسِیلَه ازُو بَرکت پَیدا کُنه
و اُونَا اُو ره نیکبخت بُگیه.

۱۸ حمد-و-ثنا دَ خُداوند-خُدا،

خُدايِ إِسرائِیل،
دَمزُو که تنها اُو کارای عَجِیب
انجام مِیدیه.

۱۹ حمد-و-ثنا دَ نامِ پُر جلالِ ازُو تا اَبَد اَلاباد!

تمامِ زمی پُر از بزرگی-و-جلالِ ازُو باد!
آمین! آمین!

۲۰ دُعاهای داوود باچه یسی ختم شد.

بخشِ سیوم

أُمیدِ آدمِ عادِل و عاقِبَتِ شَریرو

ز بُورِ آساف.

۱ واقِعاً خُدا دَ حَقِ إِسرائیل

نیکو آسته،

۷۳

دَ حَقِ کسای که پاک دِل آسته.

۲ لیکن ما، نزدیک بود که پایای مه بلخشه

و کم مندُد که قَدَم های مه از راه بُر شنه.

۳ چُون حَسَدِ آدَمای کِبری-و-مغرُور

ره خوردُم

وختیکه کامیابی-و-آسایشِ شَریرو

ره دیدُم.

۴ چراکه اونا تا دَمِ مَرگِ دَرَد-و-رَنجِ ندره؛

و جِسَمِ ازوا چاق-و-قوی آسته.

۵ اونا رِقَمِ مَرَدَمِ عامِ دَ مُشکِلاتِ نییه

و مِثْلِ دِیْگَرِو دَ بَلَا کِرِفْتارِ نَمُوشِه.

۶ امزی خاطر، مغروری گردوبندِ ازوا یِه

و ظلمِ رقمِ کالا اونا ره پوشنده.

۷ چیمای ازوا از چاغی بُرو بُر شده

و خیالاتِ دلِ ازوا حد-و-اندازه ندره.

۸ اونا ریشخندی مونه و توره های

شیرانه مَوگیه؛

اونا مغرورانه مردُم ره تهدید دَ ظلمِ مونه.

۹ اونا دان خُورِه دَ ضِدِ آسمو قرار میدیه

و زبونِ ازوا دَ رُویِ زمیِ ادعاهای

کَلو مونه.^a

۱۰ امزی خاطر مردُم سُونِ ازوا دَورِ مَوخوره

و توره های ازوا ره رقمِ آو های

کَلو وُچی مونه.^b

۱۱ و اونا مَوگیه: "خُدا چطور میتنه بُفامه؟

^a ۷۳:۹ دَ جای «ادعاهای کَلو مونه» دَ زبونِ عبرانی «راه

موره» نوشته یِه. ^b ۷۳:۱۰ دَ زبونِ عبرانی مَوگیه:

«آوهای کَلو دَزوا وُچی دَلجی مَوشِه.»

آیا حضرتِ اعلیٰ داناییِ درہ؟“
۱۲ آرے، آدمایِ شَریرِ امیِ رقمِ آستہ؛
ہمیشہ دَ آسایشِ آستہ و مال-و-دولتِ
ازوا کَلو شُدہ مورہ.

۱۳ واقعاً ما دِلِ خُو رہ بے فایده
پاکِ نِگاہِ کدیم
و دِستایِ خُو رہ دَ نشانیِ بے کُناہی
شُشتیم.

۱۴ تمامِ روزِ ما دُچارِ بلا-و-مُصِیبتِ آسْتُم
و ہر صُبحِ سرزَنشِ مُوشْم.
۱۵ اگہ مُوگُفْتُم کہ ”ما امیِ رقم
گُفتہ مورْم،“

واقعاً، ما دَ حقِ جماعتِ بچکیچای
تُو خیانتِ مُوکدُم.

۱۶ وختیِ ما چورتِ زدُم تا امی
تورہ رہ بُفامْم،
بلدہِ مہ کَلو مُشکِلِ تمامِ شُد،
۲۴۹

۱۷ تا ای که دَ جایگاهِ مُقَدَّسِ خُدا

داخلِ شُدْم؛

اوخته عاقبتِ شریرو ره پی بُرْدْم.

۱۸ راستی که اونا ره دَ جای لَخَشَنْدُک

قرار میدی؛

و اونا ره تاه پورته کده نابود مُوکنی.

۱۹ اونه، اونا دَ یگ لحظه نابود مُوشه

و دَ وسیله وَحْشَتِها کاملاً از بین موره!

۲۰ اونا مثلِ خاوِ یگ نفر آسته که بیدار

مُوشه و خاو ره پُرْمُشت مونه؛

آی خُداوند، غَیْتیکه باله مُوشی، خیالاتِ

ازوا ره خار-و-حَقیرِ حسابِ مُونی.

۲۱ وختیکه جان مه تلخ شُدْد

و دِل مه پاره پاره بُود،

۲۲ اوخته ما لَوْدَه بُوْدْم و فهم نَدَشْتْم

و دَ پیش تُو رقمِ یگ حیوان بُوْدْم.

۲۳ دَ هر حال، ما دایمِ قد ازتو آسْتْم

و تُو از دِسْتِ راسْتِ مِه مِیگِیری .
۲۴ تُو قَدْ مَشَوْرَه خُو مَرِه هِدَايْتِ مُونِی
و بَعْدِ اَزُو مَرِه صَاحِبِ عِزْتِ - و - اِحْتِرامِ
مُونِی .

۲۵ دَ آسْمُو غَیْرِ اَز تُو کِی رِه دَرُم؟
و دَ زَمِی غَیْرِ اَز تُو هِیچِ چِیزِ رِه نَمِیخَایْم .
۲۶ اِمکانِ دَرِه کِه جِسمِ و دِلِ مِه
از کَارِ بُوْفْتِه ،
ولِ خُدا تَکیه گَاهِ دِلِ مِه و اِنْتِخابِ
مِه اَسْتِه تا اَبَدِ .

۲۷ دَ حَقِیْقَتِ ، کَسایِ کِه اَز تُو دُورِ
اَسْتِه ، از بَیْنِ مَوْرِه ؛
و کَسایِ کِه دَز تُو بَیْ وَفَايِیِ مُونِه ،
اَوْنَا رِه نَابُودِ مُونِی .

۲۸ لَیْکِنِ بَلَدِه اَز مِه ، خُوبِ اَسْتِه کِه
دَ خُدا نَزْدِیْکِ بَشْمِ .

ما خُداوند - خُدا رِه پِناهِگَاهِ خُو جُورِ کَدِیْمِ
تا از پِگِ کَرایِ اَزُو نَقْلِ کُنْمِ .

دُعای قوم دَ وختِ بیرو شُدونِ خانِه خُدا
قَصِیدِه آساف.

۱ آی خُدا، چرا مو ره بِلدِه
همیشه دُور پورته کدے؟

چرا خَشَم تُو دَ بِلِه گوسپندوی علفچر
تُو اَلَنگِه کدِه؟

۲ دَ فِکِرِ جماعتِ خُو بَش که دَ زمانِ
قدیم اِنْتِخاب کدی؛

تُو اونا ره بازخِرید کدی تا طایفه
میراث تُو بَشه؛

دَ فِکِرِ کوهِ صَهیون بَش که دَز شی
جای-دَ-جای شُدی.

۳ قَدَم های خُو ره سُون خرابه های
دایمی باله کُو؛

دُشمو هر چیزِی ره که دَ جایگاهِ مُقَدَّس
تُو بُود، خَراب کدِه.

۴ دُشمنای تُو دَ مَنِه جای مُلاقاتِ تُو غُر زَد

و بَیْرَقای خُو ره دَ عِنوانِ نِشان
خُو باله کده.

۵ اونا رقمِ کسای بُود که تَوْرهای خُو ره
دَ بِلِه دِرختای جنگل باله مونه.

۶ اونا پگِ نَقش های تراش شُدِه شی ره
قد تیشه و تَوْر خُو تکه-و-پرچه کده.

۷ اونا جایگاهِ مُقَدَّس تُو ره قد آتِش دَر دَدِه؛
اونا جایگاهِ نام تُو ره بے حُرْمَت کده

دَ خاک برابر کده.

۸ اونا دَ دِل خُو کُفْتِه: "مو اونا ره
کاملاً تابع خُو مونی."

اونا پگِ جای های مُلَاقَاتِ خُدا ره دَ
سرزمین مو سوختننده.

۹ مو مُعْجِزَه های خُدايِ خُو ره نَمِیْنِگِری
و کُدَم نَبی ام دَ اِیْنِجی نِیْسْتِه

و کسی ام دَ مِیْنِکَل مو نِیْسْتِه که بُفامه تا
چی وخت ای حالت اِدامه پَیْدا مونه.

۱۰ آی خُدا، تا چپی وخت دُشمو تُو

ره ریشخند کُنه؟

آیا دُشمو بلده همیشه نام تُو ره

توهین کُنه؟

۱۱ چرا دِست خُو ره، دِستِ راست خُو

ره پس کش مونی؟

دِست خُو ره از بغل خُو بُر کده

اونا ره نابود کُو.

۱۲ مگم خُدا از قدیم پادشاهِ مه آسته؛

اُو دَ زمی نِجات ره دَ وجود میره.

۱۳ تُو دریا ره قد قدرت خُو دُو شق کدی

و سر های جانورای کِنه بحری ره

دَ آوها میده کدی.

۱۴ تُو سر های لویاتان^a ره جو جو کدی

^a ۷۴:۱۴ لویاتان یگ جاندارِ کِنه دریایی بُوده و لے دَ

اینجی امکان دَره یگ تشبیه بلده مَمَلکتِ مصر بَشه.

و اُورِه خوراکِ زنده‌جان‌های بیابو کدی.
۱۵ تُو چشمه‌ها و جوی‌ها ره از هر
سُو جاری کدی؛

تُو دریاچه‌های ره که همیشه جاری
بُود، خُشک کدی.

۱۶ روز دَزتُو تعلق دَرِه و شاو ام از تُو یِه؛
مَنبع نُور و آفتو ره تُو دَ آسمو قرار ددی.
۱۷ تُو تمامی حدوودِ زمی ره تعیین کدی
و تایستو و زمستو ره دَ و جُود اُوردی.

۱۸ آی خُداوند، دَ یاد خُو بَگیر که دُشمو
چی رقم نام تُو ره ریشخند مونه
و مردُمای جاهل چطور نام تُو ره
توهین مَکنه.

۱۹ جانِ کَوتر^a خُو ره دَ جانورای

وَحشی تسلیم نَکُو

و زندگی قومِ سِتَمِدِیدِه خُو ره بِلدِه

همیشه پُرْمُشت نَکُو.

۲۰ عهدِ خُو ره دَ نظرِ خُو بَگیر،

چُون جایای تَرِیکِ امزی سرزمی پُر از

رفت-و-آمدِ ظلمِ آسته.

۲۱ نیل که مردُمِ مَظْلُومِ شَرْمِنْدِه شُدِه از

حُضُورِ تُو پس بوره.

بیل که مردُمای غَرِیب و مُحتاج نام

تُو ره سِتایش کُنه.

۲۲ آی خُدا، باله شو و از حقِ خُو دِفاع کُو.

دَ یادِ خُو بَگیر که مردُمای جاہل چی رقم

تمامِ روزِ تُو ره رِیشخند مونه.

^a ۷۴:۱۹ امکانِ دَرِه که معنای «کوتر» دَ اینجی قومِ

إسرائیل بَشَه.

۲۳ چِیغِ زَدُونِ دُشْمَنایِ خُو ره
و غُر زَدُونِ مُخَالِفایِ خُو ره که همیشه
بلند موشه، پُرْمُشت نَکُو.

خُدا قِضاوَتِ کُنِنْدِه دُنیا آسْتِه
بَلْدِه سَرْدِسْتِه خَانْدِه ها، دَ صَوْتِ «تَباهِ نَکُو»
خَانْدِه شْنِه. زَبُورِ آسَاف. سَرُود.

۷۵
۱ مو تُو ره شُکر-و-سِپاس
مُوگی، آی خُدا، مو تُو ره
شُکر-و-سِپاس مُوگی،
چُون حُضُور^a تُو نَزْدِیکِ آسْتِه
و مَرْدُمِ از کَارایِ عَجِیبِ تُو نَقْلِ مُونِه.

۲ تُو مُوگی: ”زَمانی ره که ما مُقَرَّرِ مُونِم،
دَمَزُو زَمَانِ ما مُنْصِفاَنِه قِضاوَتِ مُونِم.

^a ۷۵:۱ دَ جَایِ «حُضُور» دَ زَبُونِ عِبْرانیِ «نام» نَوشْتِه

۳ وختیکه زمی و پگِ باشنده های

شی د لَرزه بییه،

ما پایه های شی ره مُستَحکم-و-برقرار

نگاه مُونم. " سِلاه

۴ ما د آدمای مغرور مَوگیم: "فخرفروشی

نَکَنید،"

و د شَریرو مَوگیم: "شاخ خُو ره

باله باله نَکَنید!

۵ شاخای خُو ره د بِلندی باله نَکَنید

و گردون خُو ره قیل گِرِفته توره نَگید،

۶ چراکه سربِلندی نَه از شَرَق مییه،

نَه از غَرَب و نَه از جَنُوب،

۷ بَلکِه خُدا قضاوَت کُننده آسته:

اویگ نفر ره سرنِگون مونه و دیگه

نفر ره سربِلند.

۸ چُون د دِسْتِ خُداوند پیلِه غَضَب آسته،

پُر از شرابِ قف کده و خُوب گُت شُدِه؛

أَوْ امْرُؤٍ شَرَابٍ شَبِوْهُ مَوْنَهُ وَ مَرْدُمَايَ

شَرِيْرِ زَمِي

پگ شی ره تا آخِرین قطره وُچی مونه. ”

۹ لِيَكِنَ مَا تَا اَبَدَ كَارَايَ خُدَاوَنَد

رِه اِعْلَانِ مَوْنَم

وَ دَ سِتَايشِ خُدَايَ يَعْقُوبِ سُرُودِ مِيخَانَم،

۱۰ چُون اُو پگِ شَاخَايَ شَرِيْرُو رِه

قَطْعِ مَوْنَه،

لِيَكِنَ شَاخَايَ اَدْمَايَ عَادِلِ بِلَنَدِ مَوْشَه.

قُدْرَتِ وَ بُزْرُگِي خُدَا

بَلَدَه سَرْدِسْتَه خَانِنْدَه هَا، قَد اَلِه مَوْسِيْقِي تَارْدَار

خَانْدَه شُنَه. زُبُورِ وَ سُرُودِ اَسَافِ.

۱ خُدَا دَ يَهُودَا شِنَخْتَه شُدَه يَه؛

نَامِ اَزُو دَ اِسْرَائِيْلِ بُزْرُگِ اَسْتَه.

۷۶

۲ خیمه ازو د شالیم^a آسته،
جای بود-و-باش شی د صهیون.
۳ د اونیجی او تیرهای آتشی ره میده کد،
سپر و شمشیر و دیگه سلاح های
جنگی ره. سِلاه.

۴ خُدایا، تُو پُر نُور آستی
و باشکوه-تر از کوه های که پُر
از شکار آسته.
۵ آدمای دلاور غارت شد
و د خاوِ مرگ رفت.
یکی امزو آدمای جنگی دست خُو
ره باله نَتَنِست.
۶ آی خُدای یعقوب، د وسیله هیبت تُو
آسپ ها و گاڈی های جنگی ازوا
بے حرکت شد.

^a ۷۶:۲ یعنی خانه خدا د اورشلیم آسته.

۷ راستی که تُو باهَبَّت اَسْتی .
 کِی مِیْتَنه دَ حُضُور تُو ایسْتَه شُنه
 وختیکه تُو قار مُوشی ؟
 ۸ تُو از آسْمو قضاوَت ره اِعلان کدی
 و زمی ترس خورده چُپ شُد ،
 ۹ دَ امزُو غَیْت که تُو ، اَی خُدا ، بِلدِه
 قضاوَت باله شُدی
 تا پِگِ سِتمِدیده های زمی ره نِجات
 بدی . سِلاه .

۱۰ واقِعاً قارِ اِنسانِ باعِثِ مُوشه که
 تُو سِتایش شُنی
 و کسای که بعد از قار خُو توبه کده باقی
 مُومنه ، اُونا ره از خود مُونی .

۱۱ بِلدِه خُداوند ، خُدای خُو نذر بَگیرید
 و نذر خُو ره ادا کُنید ؛
 اَی تمامِ کسای که دَ چارَدورِ ازُو اَسْتید ،

بلده ازو که باهیبت آسته، هدیه ها بیرید،
۱۲ بلده ازو که جان حکمرانا ره میگیره،
بلده ازو که پادشایون زمی از
شی میترسه.

دلداری د غیت پریشانی

بلده یِدوئون، سردسته خاندنه ها. زبور آساف.

۱ آواز مه سون خدا موره
د حالیکه ما ناله و فریاد مونم؛

آواز مه سون خدا موره
و او آواز مَره گوش میگیره.
۲ د روز مشکلات-و-سختی خو خداوند
ره طلب مونم؛

د غیت شاو دستای مه بلده دعا دراز
موشه و مندگی نمیگیره
و جان مه آرامش پیدا نمونه.

۳ ما خدا ره یاد کده ناله مونم؛
ما فکر موکنم و روح مه افسرده موشه.

۴ تو چیمای مَره بیدار نِگاه مونی؛
ما دَ اندازِه پَریشان اَسْتُم که توره
گفته نَمیتنُم.

۵ ما دَ بارِه روزای گُذشته فِکر مُونُم،
دَ بارِه سال های تیر شُدِه.

۶ دَ غَیتِ شاو سَرود خُورِه دَ یاد خُو میرُم
و دَ دِل خُو فِکر مُونُم و روحِ مه
تحقیق کده مُوگیه:

۷ ”آیا خُداوند بَلدِه همیشه مَره ایله میدیه
و دیگه هرگز دَزمه نظرِ لُطف نَمونه؟
۸ آیا رَحمت ازو بَلدِه همیشه بَند شُدِه؟
آیا وعده شی بَلدِه تمامِ نسل ها
بِے اثر شُدِه؟

۹ آیا خُدا فِیض خُورِه پُرْمُشت کده
و دَ حالتِ قار خُو دِلسوزی خُورِه
بَند کده؟“ سِلاه.

۱۰ اوخته گفتُم: ” غَم-و-غُصَّه مه

اینی آسته:

رفتارِ دِستِ راستِ حضرتِ اعلیٰ دَ

برابر مه تغییرِ کده.

۱۱ ما کارای خُداوند ره یادِ مُونُم؛

ما کارای عجیبِ تُو ره که از قدیم

آسته، دَ یادِ خُو میروم.

۱۲ ما دَ باره پگِ کارایِ عجیبِ تُو فکرِ مُونُم

و دَ باره اعمالِ تُو چورتِ میزنم.

۱۳ آی خُدا، راهِ هایِ تُو مُقدَّسِ آسته؛

کُدمِ از خُدایو رقمِ خُدایِ ازمو

بُزرگِ آسته؟

۱۴ تُو امو خُدا آستی که کارای

عجیبِ مونی؛

تُو قدرتِ خُو ره دَ مینکلِ قومِ ها

معلومدارِ کده.

۱۵ تُو قدِ بازویِ خُو قومِ خُو ره

بازخریدِ کدی،

اولاده یعقوب و یوسف ره. سِلاه.

۱۶ آوها تُو ره دید، ای خُدا،

آوها تُو ره دید و دَ طُغیان اَمَد

و غُوجی های دریا لرزید.

۱۷ آورها آو ریختند

و آسمونا گرگردراغ کد

و تیرهای اَتَشک تُو دَ هر سُو ریی شد.

۱۸ آوازِ گرگردراغ تُو دَ آسمونا پیچ خورد

و اَتَشک دُنیا ره روشو کد؛

زمی لرزید و تکان خورد.

۱۹ راهِ تُو از طریقِ دریا بُود

و مَسیرِ تُو از مینکلِ آوهای کلو

و جای پای تُو دیده نمُوشد.

۲۰ تُو قوم خُو ره رقمِ یگ گله

راهنمایی کدی

دَ وسیله دستِ موسی و هارون.

کارِ خُدا و رفتارِ قومِ اسرائیل
قَصِیدَه آساف.

۱ آی قوم مه، تعلیم مره بشنوبید؛
و د توره های دان مه
گوش بدید.

۲ ما دان خو ره بلده مثل گفتو واز مونم
و توره های پوشیده زمانای قدیم ره
یگ یگ بیان مونم؛

۳ چیزای ره که مو شنیدے و فامیدے
و آته گون مو دز مو نقل کده.

۴ مو اونا ره از اولاده ازوا تاشه نمونی،
بلکه کارای قابل ستایش خداوند ره
د نسل های آینده نقل مونی،
قدرت و کارای عجیب ازو ره که
او انجام دده.

۵ او یگ شاهدی د یعقوب قرار دد،

یعنی یگ شریعت بلده اسرائیل تعیین کد
و د بابه کلونای مو امر کد
که امو چیزا ره د بچکیچای خو
تعلیم بدیه؛

۶ تاکه نسل های آینده امو چیزا ره بدنه،
بچکیچای که د آینده تولد موشه،
و اونا ام باله شده امو چیزا ره د
بچکیچای خو نقل کنه؛

۷ تا اونا د خدا توکل کنه
و کارای خدا ره از یاد نبره،
بلکه احکام ازو ره نگاه کنه
۸ و رقم بابه کلونای خو نبشه،
رقم نسلی که سرکش و یاغی بود،
نسلی که دل مستحکم ندشت
و روح شی د خدا وفادار نبود.

۹ بنی افرایم، هرچند قد کمون مسلح بود،
د روز جنگ پس دور خورده دوتا کد.

۱۰ اونا عهدِ خُدا ره نگاه نکد
و رفتار کدو دَ مُطابِقِ شریعتِ
ازو ره رد کد.

۱۱ اونا کارای ازو ره پُرمُشت کد،
کارای عجیبی ره که او دَزوا نِشو دَدَد.
۱۲ او دَ پیشِ چِیمِ بابه کَلونای ازوا کارای
عجیب انجام دَدَد،

دَ سرزمینِ مِصر، دَ منطقه صوعن.
۱۳ او دریا ره دُو شَق کده اونا ره از
مینکل شی تیر کد

و آوها ره رقمِ تِپه آلی دَ دُو طرف
ایستلجی کد.

۱۴ دَ غَیتِ روز اونا ره قد آور راهنمایی کد
و تمامِ شاو قد روشنی آتِش.

۱۵ او دَ بیابو قاده ها ره شکاف کد
و بلده ازوا او پَریمو دَدَد، رقمی که از
غُوجی کُنه زمی او بدیه.

۱۶ او از دِلِ سنگ چشمه ها ره دَ وجود اُورد

و آو ره رقمِ دریاچه ها جاری کد.

۱۷ لیکن اونا دَ ضِدِ ازو دیگه ام گناه کد
و دَ خِلَافِ قَادِرِ مُتَعَالِ دَ بیابو شورش کد.
۱۸ اونا خُدا ره دَ دِلِ های خُو آزمایش کد،
چراکه اونا دَ مُطَابِقِ خَاهِشِ نَفْسِ خُو
خوراک طلب کد.

۱۹ اوخته اونا دَ ضِدِ خُدا گپ زده گُفت:
”آیا خُدا مِیْتَنه دَ بیابو دِستَرخو آوار کُنه؟“
۲۰ اونه، اُو قاده ره زِد و آو فواره کده
دَ شِدَّتِ جاری شُد،

لیکن آیا اُو مِیْتَنه نان ام بَدیه
یا گوشت ره بَلَدِه قَوْمِ خُو تَهیه کنه؟“

۲۱ پس وختیکه خُداوند ای ره شَنِید،
غَدَر قار شُد؛

یگ آتَش دَ ضِدِ یَعْقُوبِ دَرِ گِرِفَتِ
و خَشَمِ ازو دَ ضِدِ بَنیِ إِسْرَائِیلِ اَلَنگه کد.

۲۲ چُون اُونَا دَ خُدا اِيْمَانِ نَدَشْت
و دَ قُدْرَتِ نِجَاتِ اِزُو تَوَكَّلِ نَكْد.
۲۳ وَلِے خُداوِنْد دَ اَوْر هَايِ بَالِه اَمْر كَد
و دَرِگِه هَايِ اَسْمُو رِه وَاز كَد؛
۲۴ اُو بَلْدِه اِزُوا «مَنْ» بَارِنْد تا بُخوره،
اَرِے، اُو بَلْدِه اِزُوا غَلَّه-و-دَانِه
اَسْمَانِي دَد. †

۲۵ اَدْمَا اِز نَانِ مَلَايِكِه هَا^a خُورْد؛
اُو بَلْدِه اِزُوا خُورَاكِ پَرِيْمُو رِي كَد.
۲۶ اُو بَادِ شَرْقِي دَ اَسْمُونَا رِي كَد
و قَد قُوْتِ خُو بَادِ جَنُوبِي رِه بَالِه كَد.
۲۷ اُو رَقْمِ گَرْد-و-خَاك دَ بِلِه اِزُوا
گُوشْتِ بَارِنْد،

اَرِے، رَقْمِ رِيگِ دَرِيَا مُرْغَكُوِي بَالِدَارِ رِه.

^a ۷۸:۲۵ دَ جَايِ «مَلَايِكِه هَا» دَ زِيُونِ عِبْرَانِي «زُورْتُوها»

نُوشْتِه يِه.

† ۷۸:۲۴ خُرُوجِ ۱۶:۳۱.

۲۸ اُمُو چِیزا رِه دَ مَنِه خِیمه گاهِ ازوا بارَند
و دَ چارَدَوِرِ جای های بُود-و-باشِ ازوا.

۲۹ اُونَا خورد و خُوب سیر شُد،

چُون چِیزی رِه که نَفَسِ ازوا خاهِش
کُدَد، خُداوند بَلدِه ازوا دَد.

۳۰ لیکِن پِیش ازی که اُونَا خاهِشِ

نَفَسِ خُو رِه پُوره کنه

و دَ حالیکه خوراک هنوز دَ دانِ ازوا بُود،

۳۱ قار خُدا دَ ضِدِ ازوا باله اَمَد

و اُو قَوِیْتَرِین اَدمای ازوا رِه کُشت

و جوانایِ اِسرائیلِ رِه دَ زمی زَد.

۳۲ باو جُودِ پِگِ امزی کارا، اُونَا دَ

گُناه های خُو اِدامه دَد

و دَ کارایِ عَجیبِ اَزُو ایمان نَوُرد.

۳۳ امزی خاطر، اُو روزایِ عُمَرِ ازوا

رِه عَبَثِ تیر کد

و سال های ازوا رِه دَ ترس-و-وَحْشَت.

۳۴ هر وختیکه خُداوند اونا ره مُوکشت،

اونا دَ طلبِ ازو بُر مُوشد

و توبه کده قد شوق-و-علاقه خُدا

ره طلب مُوکد.

۳۵ اونا دَ یاد خُو میورد که خُدا

قاده-و-پناهگاهِ ازوا یه

و خُدای مُتعالِ نجات دهنده ازوا.

۳۶ لیکن دَ حقیقت اونا قد دان خُو

چاپلوسی ازو ره مُوکد

و قد زیون خُو دَزو دروغ مُوگفت.

۳۷ دل های ازوا دَ خُدا راست نبُود

و اونا دَ عهدِ ازو وفا نکد.

۳۸ ولے خُدا که رحیم آسته،

گناه های ازوا ره پوشند و اونا

ره نابُود نکد.

او بارها قار خُو ره تاه شند

و تمامِ غَضَبِ خُو ره باله نُورد.

۳۹ دَ یادِ ازو بُود که اونا انسانِ فانی آسته،

مِثْلِ بَادِ كِه موره و دِیگه پس نَمییه.

۴۰ اونا چِیقَسِ كَلو دَ بیا بو دَ ضِدِ

ازو شورش كد

و او ره دَ امزُو دَشْتِ غَمگی كد!

۴۱ اونا بار بار خُدا ره آزمایش كد،

و اُمُو مُقَدَّسِ اسرَائیلِ ره سِرِ شور اُورد.

۴۲ اونا قُوتِ ازو ره دَ یاد خُو نَدَشْتِ

و نَه ام روزی ره كه اونا ره از چنگِ

دُشْمُو خِلاصی دَد؛

۴۳ كه چی رِقْمِ مُعْجِزَه های خُو ره

دَ مِصرِ نِشو دَد،

كارای عَجِیبِ خُو ره دَ مَنْطِقَه صَوْعَن.

۴۴ او دریا های ازوا ره دَ خُونِ تَبْدِیلِ كد،

دَ اندازِه كه اونا نَتَنِسْتِ از دریاچه

های خُو آو وُچی كُنه.

۴۵ او لَشْكِرِ اوخَلی ره دَ مِینَكَلِ ازوا رِبی

كد كه اونا ره بَرِبَادِ كد

و قُوقْرِیا ره رِبی كد كه اونا ره تَبَاهِ كد.

۴۶ اُو کِشْتِ ازوا ره دَ مور تسلیمِ کد
و حاصلِ زَحْمَتِ ازوا ره دَ مَلَخِ دَد.
۴۷ تاکِ های انگُورِ ازوا ره دَ وَسِیْلَه

زاله خراب کد

و دِرختای انجیرِ ازوا ره تَوَسُطِ سَرْمَاه.
۴۸ اُو کَلَّه های ازوا ره دَ زَالَه تسلیمِ کد،
چارپایای ازوا ره دَ آتَشْکِ.

۴۹ اُو آتِشِ قار خُو ره دَ بِلَه ازوا رِبِی کد،
عَضَبِ و خَشْمِ و مُصِیْبِتِ ره،
دَ وَسِیْلَه ملایکه های تَبَاهِ کُنِنْدَه.

۵۰ اُو بَلْدَه قار خُو یِگِ راه ره جُور کد
و جانِ ازوا ره از مَرگِ نِگَاهِ نَکد،
بَلْکِه زِنْدَگِیِ ازوا ره دَ مَرَضِ وُیَا
تَسْلِیْمِ کد.

۵۱ اُو پِگِ اوْلُبَارِیِ های مِصْرِ ره زَد،

اَوَّلِينَ ثَمَرَ قُوْتِ مِصْرِيَا رِه دَ خِيْمِه

های حام.^a

۵۲ لیکن قوم خُو رِه رقمِ گوسپندو

اَلّی کوچِ دلجی کد

و رقمِ یگِ رِمِه دَ بیابو هِدایت کد.

۵۳ اونا رِه دَ اَمْنِیتِ رهبری کد تاکه

ترس نَخوره؛

لیکن دریا دُشمنای ازوا رِه پوشند.

۵۴ اوخته خُداوند اونا رِه دَ محوطه

مُقَدَّسِ خُو اُورد،

دَ کوهی که قد دِستِ راستِ خُو

تَصْرُفِ کُدد.

۵۵ اُو مِلَّتِ ها رِه از پیشِ رُوی ازوا هَی کد

و میراثِ رِه بَلدِه ازوا قد رِیسپو تقسیم کد

^a ۷۸:۵۱ ازی که حام باچه نوح، بابه کلونِ مِصرِیا بُود،

سرزمینِ مِصرِ دَ نامِ «سرزمینِ حام» ام یاد موشد.

و طایفه های اسرائیل ره دَ خیمه های
ازوا جای-د-جای کد.

۵۶ لیکن اونا خُدای مُتعال ره آزمایش

کده دَ ضِدِ ازو شورِش کد

و فرمان های شی ره نگاه نکد؛

۵۷ بلکه از راه بُر شُد و رقمِ بابِه کَلونای

خُو خیانت کد

و رقمِ کمونِ کَجِ بے اِعتبار شُد.

۵۸ اونا قد جای های عِبادت^a خُو قارِ

ازو ره باله اُورد؛

و قد بُت های خُو غَیرتِ ازو ره شور دَد.

۵۹ وختیکه خُدا ای ره شنید، اُو

غَضَبناک شُد

و اسرائیل ره کاملاً رَد کد.

^a ۷۸:۵۸ دَ بعضی ترجمه ها «جای های بلند» نوشته یه

که مقصد شی «جای های عِبادت» آسته و مردُم دَمزُو

جای ها خُدا یون خُو ره عِبادت مُوکد.

۶۰ اُو جایگاهِ خُو ره که دَ شیلو^a

بُود، ایله کد،

اُمُو خیمه ره که دَ مینکلِ اِنسان

ها ایستلجی کدَد.

۶۱ اُو صندوقِ عهد^b خُو ره دَ اسیری دَد

و نشانی بزرگی-و-جلالِ خُو ره دَ

دستِ دشمنو تسلیم کد.

۶۲ اُو قومِ خُو ره دَ دمِ شمشیر دَد

و دَ بله میراثِ خُو غَضَبناک شد.

۶۳ جوانای ازوا ره آتشِ قُورت کد

و بلده دُخترونِ ازوا سرودِ توی

خانده نشُد.

۶۴ پیشوایونِ ازوا دَ دمِ شمشیر اُفتَد

و خاتونوی بیوه ازوا سوگواری نکد.

a ۷۸:۶۰ شیلو یگ جای دَ سرزمینِ کِنعان بُود که

بَنی اِسرائیل خیمه مُقَدَّس ره دَ اُونجی ایستلجی کد.

b ۷۸:۶۱ دَ جای «صندوقِ عهد» دَ زبونِ عبرانی «قُوت»

نوشته یه.

۶۵ اوخته خُداوند باله شد

رقمِ کسی که از خاو بیدار موشه
و رقمِ مبارزی که از تاثیرِ شراب
چیغ میزنه.

۶۶ او دُشمنای خُو ره وادار دَ عَقَب
نَشینی کد

و اونا ره دَ رَسوایی اَبَدی گِرِفَتار کد.

۶۷ او اولادِه یوسُف^a ره رَد کد

و طایفه اِفرایم ره اِنْتِخاب نکد،

۶۸ لیکن طایفه یهُودا ره اِنْتِخاب کد،

کوه صَهیون ره که دوست دَشت.

۶۹ او جایگاهِ مُقَدَّس خُو ره رقمِ

آسمونای بلند آباد کد

و رقمِ زمی که بُنیاد شی ره اَبَدی اِیشته.

^a ۷۸:۶۷ دَ جای «اولادِه یوسُف» دَ زبونِ عِبْرانی «خیمه

یوسُف» نوشته یه.

۷۰ او خِدْمَتِگَارِ خُو دَاوُود رِه اِنْتِخَابِ کَد
 و او رِه از قوتونِ گوسپندو گِرِفت؛
 ۷۱ از پَسِ مِيشِ هَايِ شِيرْتُو، او رِه اُورْد
 تا قَوْمِ شِي يَعْقُوبِ رِه چوپونِي کُنِه،
 مِيرَاثِ اِزُو اسْرَائِيلِ رِه.
 ۷۲ و دَاوُود اُونَا رِه قَد دِلِ رَاسْتِ چوپونِي کَد
 و قَد دِستَايِ لَایِقِ رَهْبَرِي کَد.

دُعَايِ قَوْمِ بَلَدِه رَحْم-و-دِلْسُوْزِي
 خُدا دَ بِلِه اَوْرُشَلِيمِ
 زَبُورِ آسَافِ.

۷۹ ۱ اَيِ خُدا، مِلَّتِ هَا دَ مِيرَاثِ
 تُو دَاخِلِ شُدِه؛
 اُونَا خَانِه مُقَدَّسِ تُو رِه بَسِ حُرْمَتِ کَدِه
 و اَوْرُشَلِيمِ رِه دَ خَرَابِه تَبْدِيلِ کَدِه.
 ۲ اُونَا جِنَازِه هَايِ خِدْمَتِگَارَايِ تُو رِه دَ عِنْوَانِ
 خَوْرَاکِ بَلَدِه مُرْغَکُوِي هَوَا دَدِه
 و گوشتِ وِفَادَارَايِ تُو رِه دَ جَانَوْرَايِ زَمِي.

۳ اونا خُونِ ازوا ره رقمِ آو دَ گرداگردِ

اورشَلیم ریختند

و کس نَبُود که اونا ره دَفن کنه.

۴ مو دَ پیشِ همسایه‌گون خُو رسوا شُدی

و بلده کسای که دَ چاردور مو آسته،

مایه ریشخندی و مسخره‌گی.

۵ تا چی وخت آی خُداوند؟ آیا تا اَبَد

خود ره قار میگیری؟

تا چی غیت غیَرَت تُو رقمِ آتش

مو ره دَر میدیه؟

۶ غَضَبِ خُو ره دَ بِلَه مِلَّتِ ها بریزن

که تُو ره نَمینخسه

و دَ بِلَه مَمَلکَتِ های که نام تُو

ره یاد نُمونه؛

۷ چُون اونا یعقوب^a ره قُورت کده

^a ۷۹:۷ یعنی بنی اسرائیل ره.

و جای بُود-و-باشِ ازو ره بیرو کده.
گناه های بابه کلونای مو ره دَ ضِدِ
ازمو یادآوری نَکُو؛

بیل که رَحمت تُو دَ زودی شاملِ
حال مو شُنه،

چراکه مو کَلو ذلیل شُدے.

۹ آی خُدای نِجات مو،

بخاطرِ جلالِ نام خُو مو ره کومک کُو؛

بخاطرِ نام خُو مو ره خلاصی بدی

و بلده گناه های مو کِفاره مُهیا کُو.

۱۰ چرا مِلَّتْ ها بُگیه: ”خُدای ازوا

کُجا یه؟”

بیل که دَ پیشِ چیمای مو دَ مینکلِ

مِلَّتْ ها معلومدار شُنه

که تُو اِنْتِقَامِ خُونِ ریختنده شُدِه

خِدمتگرای خُو ره میگیری.

۱۱ بیل که آه-و-نالِه اسیرا دَ حُضُورِ

تُو پَرَسَه؛

دَ وَسِيلِهِ قُوتِ بُزْرِكِ بازُوی خُو
کسای ره که دَ مَرگِ محکُومِ شُدِه،
خلاصیِ بَدی.

۱۲ آی خُداوند، بَلدِه تَوهینِی که
همسایه گونِ مو دَزتُو کده،
هفت برابر شی ره دَ دامونِ ازوا پورته کُو.
۱۳ اوخته مو که قوم و گوسپندوی
علفچر تُو آستی،
تا اَبَد تُو ره شُکر-و-سِپاسِ مُوگی
و نسلِ اَندر نسلِ حمد-و-ثنای
تُو ره مُوگی.

دُعا بَلدِه پس اُوردونِ قومِ از اَسیری
بَلدِه سَردِسْتِه خانِنده ها. دَ صَوْتِ «سوسَن ها»
خانده شُنه. یگِ شاهِدی. زُبُورِ آساف.

۱ آی چوپونِ اسرائیل، بِشَنو،

تُو که طایفه یوسُف ره

رقمِ گله هِدایتِ مُونی،

تُو که دَ مینکلِ کِرُوبی ها^a دَ تختِ شِشتے،
رَحْم-و-روشنی کُو.

^۲ پیشِ رُوی طایفه های اِفرایم،
بِنیامین و مَنَسّی
قُدرتِ خُو ره دَ شورِ بیرو و بِلدِه
نِجاتِ مو بیه.

^۳ آی خُدا، مو ره پسِ بیرو؛
بیل که رُوی تُو دَ بِلِه مو روشنی کُنه
تا که مو نِجاتِ پیدا کنی.

^۴ آی خُداوند، خُدا ی لشکرها،
تا چی غَیتِ دَ برابرِ دُعا های قومِ خُو
خود ره قارِ میگیری؟

^۵ تُو نانِ آویدِه پُر دَزوا مُوخورنی

^a ۸۰:۱ «کِرُوبی ها» دُو ملایکِه آسته که دَ بِلِه صندُوقِ
عهدِ دَ دُو سرِ جای کِفاره قرار دَره. بِلدِه معلوماتِ کلوتر
دَ خُرُوجِ ۱۷-۱۸:۲۵ رُجوعِ کنید.

و آویدہ های بے اندازہ دزوا
 وُچیدَلجی مُونی .
 ۶ تُو مو رہ مَوْضوعِ جنگ-و-جنجالِ
 همسایہ گون مو جور کدے
 و دُشمنای مو دَ بَینِ خُو دَ بِلَہ مو
 خندہ-و-ربشخندی مُونہ .

۷ آی خُدای لشکرها، مو رہ پس بَیرو .
 بیل کہ زوی تُو دَ بِلَہ مو روشنی کُنہ
 تاکہ مو نجات پیدا کنی .

۸ تُو یگِ تاگِ انگور رہ از مصر
 بُر کدہ اُردی؛
 تُو مِلَّتِ ها رہ بُر کدی
 و اُمُو تاگِ رہ دَ جای ازوا شندی .
 ۹ تُو زمی رہ بِلدِہ ازو پاک کدی
 و اُو ریشہ دَوَندہ زمی رہ پُر کد .
 ۱۰ کوه ها قد سایہ شی پوشندہ شد

و دِرختای کِثِه سَرَو^a ره شاخه

های شی گِرِفت.

۱۱ شاخه های خُو ره تا دریای

مدِیترانه رَسند

و نَوده های خُو ره تا دریاچه فَرَات.

۱۲ پس چرا دیوال های چارَدَور شی

ره چَپِه کدی

تا هر راه‌گذر انگورای شی ره بِچینه؟

۱۳ خُوک های جنگلی اُو ره بیرو مُونه

و جاندارای بیابو دَ اُونجی مشغُولِ

خوردو آسته.

۱۴ آی خُدای لشکرها، پس سُون ازمو بیه!

از آسمو توخ کُو و بِنگر!

دَ بِلِه امزی تاگ نظرِ لُطف کُو،

^a ۸۰:۱۰ دَ جای «دِرختای کِثِه سَرَو» دَ زِبونِ عِبرانی

«دِرختای سَرَوِ خُدا» نوشته یه.

۱۵ دَ بِلِه امزی نهالی که دِسْتِ

راست تُو شند؛

اَر، دَ بِلِه امزی باچه که تُو بِلِدِه

خُو قوی جور کدی.

۱۶ اونا تاگ تُو ره دَ آتِش سوختنده

و قطع کده؛

کشکه اونا از هِیبتِ رُوی تُو نابود شنه.

۱۷ بیل که دِسْتِ تُو دَ بِلِه دِسْتِ قومی

بشه که دَزتُو نزدیک آسته،^a

دَ بِلِه دِسْتِ بَنی اِنسان^b که او ره

بِلِدِه خُو قوی جور کدی؛

۱۸ اوخته مو از تُو رُوی گردو نموشی.

زندگی مو ره تازه کُو، تا نام تُو

ره یاد کنی.

^a ۸۰:۱۷ دَ زِبونِ عِبرانی اینی رقم نوشته یه: بیل که

دِسْتِ تُو دَ بِلِه مَرِدِ دِسْتِ راست تُو بشه. ^b ۸۰:۱۷ دَ

جای «بَنی اِنسان» دَ زِبونِ عِبرانی «باچه اِنسان» نوشته

یه.

۱۹ آی خُداوند، خُدای لشکرها، مو

ره پس بَیرو؛

بیل که رُوی تُو دَ بِلِه مو روشنی کنه

تاکه مو نِجات پَیدا کنی.

سُرودِ عَید

بَلدِه سَرِدِستِه خَاندِه ها. قَد آلِه مَوسِیقِی

تاردار خَاندِه شُنه. زبُورِ آسَاف.

۱ بَلدِه خُدا که قُوت مو آستِه،

قَد خوشی سُرودِ بَخانِید.

بَلدِه خُدای یَعقُوب دَ آوازِ بِلندِ بَخانِید.

۲ سُرودِ بَخانِید،

آوازِ دَیره و بَرِبِطِ خوشِصَدا و چَنگ

ره بُر کُنِید

۳ دَ ماِه نَو شِیپُور ره دَ صَدا بَیَرید،

و دَ وختِیکه ماَهتو پُوره مَوشه،

دَ روزِ عَید مو،

۴ چَراکه ای یِگ قانُون آستِه دَ اِسرائِیل،

یگ حُکم از طرفِ خُدای یعقُوب.
۵ خُدا ای ره دَ عِنوانِ شاهِدی دَ یوسُف^a دَد،
وختیکه دَ ضِدِ سرزمینِ مِصر رفت.

ما یگ آوازِ ناآشنا شنیدُم که موگُفت:
۶ ”شانه تُو^b ره از زیرِ بارِ آزاد کدُم
و دِستای تُو از بُردونِ سَبَدِ خلاص شد.
۷ دَ غَیتِ سختی-و-مُشکِلات، تُو کوی
کدی و ما تُو ره خلاصی دَدُم؛
از جای تاشه از مینکلِ گُرگُردراغ
دُعای تُو ره قَبول کدُم.
دَ پیشِ آو هَای مِریبا تُو ره آزمایش
کدُم. سیلاه.

۸ آی قوم مه بَشَنو، ما تُو ره خبردار مُونم.

^a ۸۱:۵ مقصدِ «یوسُف» دَ اینجی تمامِ «قومِ اسرائیل»

آسته. ^b ۸۱:۶ دَ جای «تُو» دَ زبونِ عبرانی «أو»

نوشته یه. دَ خطِ دوّم امزی آیه عینِ چیز آسته.

ای اسرائیل، کشکِه دَ توره مه
گوش بدی.

۹ دَ بَین شُمو خُدای بیگنه نَبشه
و دَ پیشِ خُدای دیگه سَجده نَکَید.
۱۰ ما خُداوند-خُدای شُمو اَسْتُم
که شُمو ره از سرزمینِ مِصر بُرو اُورْدُم.
دان خُو ره کُته واز کُنید و ما او
ره پُر مُونُم.

۱۱ لیکن قوم مه از آید مه نَشُد؛
اسرائیل مره نَخاست.
۱۲ پس اونا ره دَ سنگدلی ازوا تسلیم کدُم
تا اونا از نقشه های خودون خُو
پیروی کُنه.

۱۳ کشکِه قوم مه دَ توره مه گوش میدد
و اسرائیل دَ مُطابقِ راه های مه
رفتار مُو کد.

۱۴ اوخته دَ زودی دُشمنای ازوا ره

سرکوب مُوکدُم

و دِست خُو ره دَ ضِدِ مُخَالِفای

ازوا باله مُوکدُم.

۱۵ کسای که از خُداوند بد مُوبره، اونا دَ

برابر خُداوند سر خَم مُوکد

و تا اَبَد اَمُو رقم باقی مُومند.

۱۶ لیکن بَلدِه اِسرائیل خُوبتَرین گندُم

ره مِیدَدُم که بُوخوره

و اونا ره قد عسل از قاده سیر مُوکدُم.

خُدا قضاوت کُننده قاضی ها آسته

زبُورِ آساف.

۱ خُدا دَ بَینِ جماعت خُو دَ

عالمِ باله ایسته یه؛

۸۲

۱ اَوْ دَ بَلِّهٖ قَاضِيًا^a قِضَاوَتِ مُوْنَهٗ وَ مُوْغِيَهٗ:
 ۲ ”تا چي وخت قد بے انصافی قضاوت کده
 از شریرو طرفداری مونیید؟ سیلاه.
 ۳ دَ دَادِ بِيچاره ها و يَتِيْمًا بَرَسِيْدِ
 وَ دَ حَقِّ اَدْمَايِ سِتْمَدِيْدِهٖ وَ مُحْتَاَجِ
 اِنصاف کُنِيْدِ.

۴ اَدْمَايِ بِيچاره و مُحْتَاَجِ رَهٗ نِجَاتِ بَدِيْدِ
 وَ اَوْنَا رَهٗ اَز دِسْتِ شَرِيْرُو خِلاَصِ کُنِيْدِ.

۵ قَاضِيًا هِيْجِ نَمِيْدَنَهٗ وَ هِيْجِ نَمُوْفَاْمَهٗ
 وَ دَ تَرِيْكِ رَاهِ مُورَهٗ؛
 اَمْزِي خَاطِرِ تَمَامِ بُنْيَادِ زَمِي دَ لَرَزَهٗ اَمْدَهٗ.
 ۶ مَا كُفْتُمْ: ”شُمُو خُدَايُو^b اَسْتِيْدِ
 وَ پَگِ شُمُو بَچْكِچَايِ قَاْدِرِ مُتَعَالِ.

^a ۸۲:۱ دَ زِيوْنِ عِبْرَانِي «اَيْلُوْهِيْمِ» نُوْشْتَهٗ يَهٗ كِهٖ «خُدَا» يَا
 «خُدَايُو» يَا «قَاضِيًا» مَعْنِي مِيْدِيَهٗ. ^b ۸۲:۶ «خُدَايُو»
 مِيْتَنَهٗ دَ اَيْنِجِي «قَاضِيِ هَا» مَعْنِي بَدِيَهٗ، چُونِ اَوْنَا اَز طَرَفِ
 خُدَا بَلْدَهٗ قِضَاوَتِ كَدُو تَعْيِيْنِ شُدُدِ.

۷ لیکن شُمو رقمِ آدمای فانی مُومرید
و رقمِ هر حُکمرانِ دیگه سرنگون مُوشید.

۸ آی خُدا، باله شو و زمی ره قضاوت کُو،
چون پگِ مِلّتِ ها دَزتُو تعلقِ دَره.

دُعا بلده شِکستِ دُشمنای قومِ اسرائیل
سُرود. زبُورِ آساف.

۱ خُدایا، چُپ نشی!

آی خُدا، خود ره قرار

نَگیر و آرام نشی!

۲ توخ کُو که دُشمنای تُو شور-و-غوغا

برپا کده،

و کسای که از تُو بد مُوبره، سر

خُو ره بلند کده.

۳ اونا دَ ضِدِ قومِ تُو نقشه های پُر از

حیله-و-مَکر میکشه

۸۳

و دَ خِلَافِ كَسَايَ كِه دَز تُو پِنَاه اُورده
قد یگدیگه خُو مشوره مُونه
۴ و مُوگیه: ”بیید که اونا ره نابود کنی
تا دیگه اونا یگ قوم نبشه،
و نامِ اسرائیل دیگه گِرِفته نشنه.“
۵ اونا یگدل شُده قد یگدیگه خُو
مشوره مُونه

و دَ ضِدِ ازتو عهد-و-پیمان مُوکنه:
۶ خیمه های مردُمِ اِدوم و اِسماعیلیا،
مردُمِ موآب و هاجریا،
۷ مردُمِ جِبَال و عَمّون و عمالیق و فَلَسطین
و باشنده های صُور.
۸ مردُمِ آشور ام قد ازوا یگجای شُده
و بَلده اولاده لوط یگ بازو جور
شُده. سِلاه.

۹ آی خُدا، قد ازوا امو کار ره کُو که
قد میدیان کدی؛

امو کار ره که دَ حَقِ سِيسِرا و يابِين

دَ دَرِه قِيشون کدی

۱۰ که اونا دَ مَنْطِقِه عين دور نابود شُد

و بَلدِه زمی پارو جور شُد.

۱۱ رهبرای ازوا ره رَقْمِ عَرَبِ و زَيْبِ جور کُو

و پِگِ حُکمرانای ازوا ره رَقْمِ

زَبِحِ و صَلْمونَعِ؛

۱۲ که مُوگُفت: ”بِيبِدِ که عَلْفِچَرِ

های خُدا ره

بَلدِه خودون خُو قَبْضِه کنی.“

۱۳ آی خُداي مه، اونا ره رَقْمِ خَاكِ

گَرْدَبَادِ جور کُو

و مِثْلِ کاهِ دَ دَمِ بادِ.

۱۴ رَقْمِي که آتِشِ جَنگِله ره دَرِ مِيبِدِيه

و اَلَنگِه آتِشِ کوه ها ره آتِشِ مِيبِگَرْدَنِه،

۱۵ امو رَقْمِ قَدِ تَنْدَبَادِ خُو اونا ره دُمبالِ کُو

و قَدِ طوفانِ خُو اونا ره دَ وَحْشَتِ بِنْدَزِ.

۱۶ رُوی های ازوا ره پُر از شَرَم کُو
تا که اونا نام تُو ره طلب کُنه، آی خُداوند.
۱۷ بیل که اونا تا اَبَد شرمینده و

وَحْشَت زَدَه بَشَه

و دَ رَسوایی نابُود شُنه.

۱۸ بیل که اونا بَدَنه که تنها تُو
که نام تُو «خُداوند» آسته،
دَ بِلَه تمامِ زمی مُتعال آستی.

شُوق بَلَدِه زیارتِ خانِه خُدا

بَلَدِه سَر دِسْتِه خانِنده ها، قد آلِه مُوسِیقِی تاردار
خانده شُنه. زُبُورِ اُولادِه قورَح.

۱ آی خُداوندِ لشکرها،

چِیقَس دِلپسند آسته جای

بُود-و-باش تُو!

۲ جان مه دِق شُدِه، بَلکِه مِیْتِپِه بَلَدِه

خُولی های خُداوند.

۸۴

دِلِ مِه وِ جِسْمِ مِه بَلَدِه خُدایِ زِنْدِه

فِرِیادِ خُوشیِ مُونِه.

۳ حتّیٰ گُنْجِشْکِ بَلَدِه خُویْگِ خانِه پِیْدا کَدِه

دَ بَغْلِ قُرْبانْگاهِ هایِ تُو،

وِ غُجّیِ بَلَدِه خُو وِوَرِ جُورِ کَدِه

تا چُوچِه هایِ خُورِه دَ اُونْجیِ بیلِه،

ای خُداوندِ لَشْکَرها،

پادشاهِ مِه وِ خُدایِ مِه.

۴ نِیکِ دَ بَخْتِ کَسایِ کِه دَ خانِه تُو

بُود-و-باشِ دَرِه؛

اونا همیشه تُو ره حَمْد-و-ثَنّا مُوگیه. سِلاه

۵ نِیکِ دَ بَخْتِ مَرْدُمایِ کِه قُوتِ

شی از تُو یِه

وِ دِلِ ازوا بَلَدِه راه هایِ خانِه از تُو مِیْتِپِه.

۶ وختیکِه اونا از دَرِه «بَکا»^a تیرِ مُوشِه،

^a ۸۴:۶ امکانِ دَرِه کِه «بَکا» چخرا معنیِ بَدیه، یعنی

«دَرِه چخرا.» امچنان دَمزُو دَرِه دِرختا بُود کِه دَ نامِ «بَکا»

یادِ مُوشِد.

چشمه ها ازونجی جاری مُوشه
و بارش ام نُورِها ره پُر مُونه.
۷ اونا از قُوت دَ قُوت پیش موره
و هر کُدم شی دَ صَهیون دَ حُضُورِ
خُدا حاضرِ مُوشه.

۸ آی خُداوند، خُدای لشکرها،
دُعای مَره بِشَنو!
آی خُدای یعقُوب، گوش بِگیر. سِلاه
۹ آی خُدا، آی سِپرِمو، توخ کُو،
سُون رُوی مَسَح شُدِه خُو نظر کُو.

۱۰ چُون تیر کدونِ یگ روز دَ حَولی
های تُو بهتَر آسته
از هزار روز دَ هر جای دِیگه.
درگهوانی خانِه خُدای خُو ره کَلوتر
خوش دَرَم،

نَسَبَتَ دَ زَنَدِگِی کَدُو دَ خَیْمَه

های شرارت،

۱۱ چراکه خُداوند-خُدا آفَتُو و سِپَر مو آسْتَه؛

أُو فِیض و عِزَت-و-اِحْتِرام مِیْدِیَه.

أُو هِیچ چِیزِ خُوب رَه دِریغ نَمُونَه

از کسای که دَ راستی-و-بِعیبی

رفتار مُونَه.

۱۲ آی خُداوندِ لَشکَرها،

نِیک دَ بَخْتِ کِسی که دَزتُو تَوکُل دَرَه.

دُعا بَلَدِه خُوشبَخْتِ قُوم

بَلَدِه سَردِستِه خَانَدِه ها. زُبُورِ أَوْلادِه قُورَح.

۱ خُداوندَا، تُو دَ بَلِه سَرزَمِین

۸۵ خُو نَظَرِ لُطْفِ کَدِی،

و خُوشبَخْتِ یَعقُوب^a رَه پَس أُوردِی.

۲ تُو خَطَاهاِی قُوم خُو رَه بَخشِیدِی

^a ۸۵:۱ «یَعقُوب» یعنی «قُومِ إِسْرَائِیل».

و پگِ گناه های ازوا ره پوشندی . سِلاه .
تُو از تمامِ غَضَبِ خُو دِستِ باله کدی
و شِدَّتِ قارِ خُو ره تاه شنندی .

۴ آی خُدای نِجاتِ مو ،
مو ره دُوباره آباد کُو و غَضَبِ خُو
ره از مو دُور کُو .

۵ آیا تا اَبَدِ خود ره قد ازمو قار میگیری ؟
آیا غَضَبِ خُو ره نسلِ اَندر نسل
اِدامه میدی ؟

۶ آیا زندگیِ مو ره دُوباره تازه نَمونی
تا قومِ تُو دَ حُضُورِ تُو خوشی کُنه ؟
۷ آی خُداوند ، رَحمتِ خُو ره دَزِ مو نِشو بَدی
و نِجاتِ خُو ره دَزِ مو عطا کُو .

۸ چیزی ره که خُداوند-خُدا مُوگیه ،
ما میشنوم ،

چُونِ أَوْ دَ قَوْمِ خُو، دَ مومنینِ خُو
صُلح-و-سلامتی ره اِعلانِ مونه،
تا اونا پس سُونِ جهالتِ نَرَوَه.
۹ یقیناً، نِجاتِ ازو بَلدِه کسای که از
شی ترسِ دَرِه نَزْدِیکِ اَسْتِه،
تا بَزُرگی-و-جَلالِ ازو دَ سرزمینِ مو
جای-د-جای شُنِه.

۱۰ رَحمتِ و وفاداریِ قَدِ یگدیگه خُو
مُلاقاتِ مونه؛
عدالتِ و سلامتیِ قَدِ یگدیگه خُو
رُویِ ماخیِ مونه.
۱۱ وفاداریِ از زمیِ موروپه
و عدالتِ از آسموِ توخِ مونه.
۱۲ اَرِه، خُداوندِ چِیزایِ خُوبِ موبِخِشه
و سرزمینِ موِ حاصِلِ خُو ره مِیدیه.
۱۳ عدالتِ پِیشِ پِیشِ خُداوندِ موره
و یگِ راهِ بَلدِه قَدَمِ هایِ ازو آماده مونه.

دُعا بَلَدِه نِجات

دُعاي داوود.

۱ آی خُداوند، گوش بگیری و
دُعاي مَرِه قَبول کُو،

چراکه ما مُحتاج و بیچاره اَسْتُم؛
۲ جان مَرِه نِگاه کُو، چراکه ما دَزْتُو
وفادار اَسْتُم؛

آی خُداي مه، خِدمتگار خُو ره که دَزْتُو
تَوکُل کده، نِجات بدي.

۳ یا مَولا، دَ حق مه رَحيم بَش،
چراکه تمامِ روز دَ پيشِ ازتُو
نالِه-و-فرياد مُونم.

۴ جانِ خِدمتگار خُو ره پُر از خوشي کُو،
چُون یا مَولا، جان خُو ره دَ راهِ
ازتُو هِدایت مُونم.

۵ یا مَولا، تُو نیکو و بخشاینده اَسْتی

و کَلو رَحِيم دَ حَقِ كَسَاي كِه تُو
رِه كُوي مُونِه.

۶ خُداوندا، دَ دُعَاي مِه گوش بَدِي
و آوازِ عُدْر-و-زاري مَرِه بِشَنو.

۷ دَ رُوِزِ سَخْتِي-و-مُشْكِلَات خُو تُو
رِه كُوي مُونِم،

چراكِه تُو دُعَاي مَرِه قَبُول مُونِي.

۸ آي خُداوند، دَ مِينَكَلِ خُدايو رَقْم
ازتُو آلِي و جُود نَدْرِه

و كَارِي ام رَقْمِ كَاراي ازتُو نِيِيِه.

۹ يَا مَوْلَا، پَگِ مِلَّتِ هَاي رِه كِه خَلَق كَدِي،

دَ حُضُورِ تُو آمَدِه سَجَدِه مُونِه،

و دَ نَامِ تُو حَمْد-و-ثَنَا مُوگِيِه،

۱۰ چراكِه تُو بُزْرِكِ اَسْتِي و كَاراي

عَجِيْبِ اَنجَامِ مِيْدِي؛

تَنهَا تُو خُدا اَسْتِي.

۱۱ آی خُداوند، راه-و-طریق خُو ره
دَزمه تعلیمِ بدی؛
تا دَ مُطابِقِ حَقِیْقَتِ تُو رفتار کُنم.
دَزمه دِلِ خَالِصِ بدی تا از نام تُو
ترس دَشته بَشُم.

۱۲ آی خُداوند، خُدای مه، تُو ره قد تمامِ
دِلِ خُو شُکر-و-سِپاس مُوگُم
و تا اَبَدِ دَ نام تُو حمد-و-ثنا مُوگِیم،
۱۳ چراکه رَحْمَتِ تُو دَ حَقِ ازمه بَزُرگ آسته،
تُو جان مَره از غَوْجی های عالمِ مُرده
ها خلاصی دَدی.

۱۴ آی خُدا، آدمای کِبری-و-مغرور دَ
ضِدِ مه باله شده؛
یگ دَلِ آدمای ظالِمِ قَصْدِ گِرِفْتونِ
جان مَره دَره
و تُو ره دَ تَی نظر خُو نَمیره.

۱۵ مگم آی خُداوند، تُو خُدای رَحیم
و پُرْفِیض اَسْتی،

دیر خَشَم-و-قار و پُر از مُحَبَّت و وفاداری.
۱۶ سُون از مه نظر کُو و دَ حَق مه رَحیم بَش؛
از قُوَت خُو دَ خِدْمَتگَار خُو عطا کُو
و باچِه کَنیز خُو رِه نِجَات بَدی.

۱۷ یِگ نِشانی از رُوی لُطْف دَزمه نِشو بَدی
تا کَسای که از مه بَد مُوبَره، اُو رِه
دیده شَرْمِنده شُنه،

چراکه تُو آی خُداوند، دَزمه کُومَک
کدی و مَره تَسَلی دَدی.

اَرزِشِ تَابَعِیَّتِ اَوْرُشَلِیْم

زَبُور و سُرُودِ اَوْلادِ قُورَح.

۱ بُنیادِ شَارِ اَوْرُشَلِیْم دَ کُوه

مُقَدَّس اَسْتِه:

۸۷

۲ خُداوند درگه های صَهیون رِه

دوست مِیْدَنه،

۶ خُداوند وختیکه قوم ها ره ثَبِتِ کِتَابِ
مُونه، اینی رقم نوشته مُونه:
”ای دَ اُونجی تَوْلُد شُدِه. “ سیلاه.

۷ سَرُودخانا و کسای که بازی مُونه
یگر رقم مُوگه:
”پگِ چشمه های مه دَ مَنِه از تُو یِه.“

دُعا بَلدِه کومک

سُرُود و زُبُورِ اَوْلادِه قورح. بَلدِه سَرِدِستِه
خاننده ها. دَ صَوْتِ «مَحَلَّتِ لِعَنَوْتِ»
خانده شُنِه. قَصِیدِه هیمانِ اِزراحی.

۱ ای خُداوند، خُدای نِجات مه،

شاو و روز دَ پیش تُو

نالِه-و-فرباد مُونُم!

۲ بیل که دُعای مه دَ حُضُورِ تُو بَرَسِه؛

دَ آه-و-نالِه مه گوش بَدی!

۳ چراکه جان مه پُر از بَلا-و-بَدبختی شُدِه

و زندگی مه دَ عالمِ مُردا نزدیک
شده موره.

۴ ما از جُمْلِه کسای حساب شُدیم

که دَ خاک موره؛

ما مِثْلِ کسی اَسْتُم که دَزُو قُوْت نَمَنده.

۵ ما دَ مینکلِ مُرده ها ایله شُدیم،

رقمِ کُشته شده های که دَ گورِ خاو کده؛

رقمِ کسای که دیگه دَ یاد خُو نَمیری

و از کومکِ دِست تُو قطع شده.

۶ تُو مَره دَ گورِ غَوْج ایشته،

دَ جای تریک و چُقور.

۷ قار تُو دَ بِلِه مه گِرنگی مونه

و مَره دَ پگِ جلیه های غَضَب خُو

گِرِفْتار کده. سِلاه.

۸ آشنا های مَره از مه دُور کدی

و اونا ره از مه بیزار کدی.

ما بَند مندیم و دُوتا کده نَمیتنم.

۹ چیمای مه از غَم-و-عُصَّه خیره شده.
خُداوندا، هر روز تُو ره کُوی مُونُم
و دِستای خُو ره سُون از تُو دِراز مُوکُنُم.
۱۰ آیا کارای عَجیب خُو ره بَلده مُرده

ها نِشو مِیدی

آیا مُرده ها باله مُوشه که تُو ره
حمد-و-ثنا بُگیه؟ سِلاه.

۱۱ آیا از رَحمت تُو دَ گور توره گُفته مُوشه،
آیا از وفاداری تُو دَ عالمِ نابودی
یاد مُوشه؟

۱۲ آیا کارای عَجیب تُو دَ عالمِ تَرِبکی
دیده مُوشه،

آیا کارای عادِلانِه تُو دَ سرزمینِ
فراموشی یاد مُوشه؟

۱۳ لیکن ما، آی خُداوند، بَلده کومک
دَ پِیش تُو فریاد مُونُم

و دَ غَيْتِ صُبْحِ دُعَايِ مَه دَ پِيشگَاهِ
تُو تَقْدِيمِ مُوشَه.

۱۴ آي خُداوند، چَرَا مَرَه رَدِ مُونِي

و رُوي خُو رَه از مَه تاشَه مُونِي؟

۱۵ ما از جوانِي خُو رَنجِ دِيدِيمِ و

نَزْدِيكِ دَ مَرگِ اَسْتَم؛

بِيمِ از تُو دَ بِلَه مَه اَسْتَه و ما نَوْمِيدِ شُدِيمِ.

۱۶ قار تُو از سر مَه بالَه پَرِيدَه

و وَحْشَتِ تُو مَرَه نَابُودِ كَدَه.

۱۷ اُونَا تَمَامِ رُوزِ رَقْمِ آو مَرَه مَحاصِرَه مُونَه

و از هَر طَرَفِ دَز مَه نَزْدِيكِ شُدَه مَورَه.

۱۸ يارا و دوستاي مَرَه از مَه دُورِ كَدَه؛

يگانَه اَشْناي مَه تَرِيكِي اَسْتَه.

سُرُودِ دَ غَيْتِ مُصِيبَتِ مَلِي

قَصِيدَه اَيْتَانِ اِزْراحِي.

۱ ما دَ بارَه رَحْمَتِ هَايِ خُداوند

تا اَبَدِ سُرُودِ مِيخَانَمِ.

۸۹

ما قد دان خو وفاداری تُو ره نسل
اندر نسل اعلان مُونُم،
۲ ما اعلان مُونُم که رَحمت تُو تا
اَبَد پایدار مومنه
و وفاداری خُو ره دَ عالمِ باله
اُستوار نِگاه مونی.

۳ تُو گُفتی: ”ما قد اِنْتِخاب کِدِه خُو
عهد بسته کدیم،
دَ خِدْمَتِگار خُو داوود قَسَم خورِدیْم که،
۴ نسل تُو ره تا اَبَد اُستوار مُونُم
و تَخْت تُو ره نسل اَندر نسل برقرار
نِگاه مُوکُنُم.“ سِلاه.

۵ ای خُداوند، بیل که آسمونا کارای
عجیب تُو ره سِتایش کُنه
و وفاداری تُو دَ جَمِ مُقَدَّسین بیان شُنه.

۶ چُونِ كِي اَسْتِه دَ اَسْمُونَا كِه بَتْنِه قَد

خُداوندِ برابری كُنِه؟

و دَ مینکلِ مَوْجُودَاتِ اَسْمَانِي كِي

اَسْتِه كِه رَقْمِ خُداوندِ بَشَه؟

۷ خُدا دَ مینکلِ جَمَاعَتِ مُقَدَّسِينِ

بِه اِنْدَازِه بَاهِيَّتِ اَسْتِه،

و كَلُو تَرَسْنَاك دَ بِلِه كَسَاي كِه

دَ گِرْدِ اَزُو يِه.

۸ اَي خُداوندِ، خُداي لَشْكِر هَا، كِي رَقْمِ

اَز تُو اَلِي قُدْرَتْمَنْدِ اَسْتِه؟

خُداوندَا، و فَادَا رِي تُو دَ چَارْدُورِ

تُو و جُودِ دَرِه.

۹ تُو دَ بِلِه طُغْيَانِ دَرِيَا حُكْمَرَانِي مُونِي

و غَيْتِيكِه جَلِيه هَاي شِي بَالِه مُوشِه،

اُونَا رِه اَرَامِ مُونِي.

۱۰ رَهَب^a رِه كُفْتِه رَقْمِ يِگِ لَاشِ جُورِ كَدِي

^a ۱۰: ۸۹ «رَهَب» نامِ يِگِ جَانُورِ يَا مَارِ كُتِه دَرِيَايِي بُوْدِه.

و قد بازوی زورثوی خُو دشمنای خُو
ره تیت-پرک کدی.

۱۱ آسمونا از تُو یه و زمی ام دزتو
تعلق دَره؛

دُنیا و چیزای ره که دَ مَنه شی آسته،
تُو بُنیاد ازوا ره ایشتی.

۱۲ شمال و جنوب ره تُو خَلق کدی؛
کوه های تابور و حرمون دَ نام
ازتو خوشی مونه.

۱۳ بازوی تُو قدرتمند آسته،
دِست تُو زورثو و دِستِ راست تُو مُتعال.

۱۴ عدالت و انصاف اساسِ تختِ تُو یه؛
رَحمت و وفاداری پیشِ پیشِ تُو
دَ حَرکت آسته.

۱۵ نیک دَ بختِ مردُمی که آوازِ خوشحالی
حقیقی ره مینخسه

و دَ نُورِ رُوی تُو راه موره، آی خداوند.

۱۶ اونا تمامِ روز دَ نام تُو خوشی مونه
و دَ وسیله عدالت تُو سربلند موشه،
۱۷ چراکه تُو فخرِ قوتِ ازوا آستی
و از رُوی لُطف خُو شاخ مو ره
بلند مونی.^a

۱۸ واقعاً، سپر مو دَ خداوند تعلق دَره،
پادشاهِ مو دَ مُقدَّسِ اسرائیل.

۱۹ یگِ زمان دَ عالمِ رویا قد مومنین
خُو گپِ زدی و گُفتی:
”ما دَ یگِ مردِ دِلاور کومک کدیم
و یگِ اِنْتِخاب شُدِه ره از مینکلِ
قوم سربلند کدیم.

۲۰ ما خِدْمَتگار خُو داوود ره پیدای کدیم
و او ره قد روغونِ مُقدَّسِ خُو مَسَح کدیم.

^a ۸۹:۱۷ «شاخ» دَ اینجی یگِ تشبیه بلده قدرت آسته.

دَ آیه ۲۴ ام عینِ چیز آسته.

۲۱ دِسْتِ مِه هَمِيشَه اُو رِه اُسْتوارِ مُونِه

و بازُوِي مِه اُو رِه قَوِي جَوْرِ مُونِه .

۲۲ دُشْمُو اَزُو كَدِه پِيشِ دِسْتِي نَمِيتْنِه

و اَدَمِ شَرِيرِ اُو رِه اَزَارِ-و-اَذِيَتِ نَمِيتْنِه .

۲۳ مُخَالِفَايِ اَزُو رِه دَ پِيشِ رُوِي شِي

تِكِه-و-پِرچِه مُونُم

و كَسَايِ رِه كِه اَزُو بَدِ مَوْبِرِه

سِرْكُوبِ مَوْكُم .

۲۴ وَفَادَارِي وَ رَحْمَتِ مِه قَدِ اَزُو اَسْتِه

و دَ نَامِ اَزْمِه شَاخِ^a اَزُو بِلَنْدِ مَوْشِه .

۲۵ دِسْتِ اَزُو رِه دَ بَلِهِ دَرِيَا قَرَارِ مِيدِيْمُ؛

دِسْتِ رَاسْتِ شِي رِه دَ بَلِهِ دَرِيَاچِه هَا .

۲۶ اُو دَزِ مِه مَوْگِيَه: 'تُو اَتِه مِه اَسْتِي،

خُدَايِ مِه وَ قَادِه نِجَاتِ مِه .'

۲۷ مَا اَمِ اُو رِه اَوَّلِبَارِي خُو حِسَابِ مُونُم،

بِلَنْدَتَرِ اَزِ پَادِشَايُونِ رُوِي زَمِي .

^a ۸۹:۲۴ «شاخ» يگ تشبيه بلده «قدرت» آسته .

۲۸ ما رَحْمَتِ خُو ره تا اَبَدِ دَ بِلَه

ازو باقی میلم

و عهد مه قد ازو اُستوار-و-پایدار مومنه.

۲۹ ما نسلِ ازو ره تا اَبَدِ برقرار نِگاهِ مُونُم

و تَخْتِ ازو ره تا وختیکه روزای

آسمو ادامه دَره.

۳۰ ولِ اگه باچه های شی شریعت

مَره ایله کُنه

و مُطابِقِ دَسْتُورای مه رفتار نَکُنه؛

۳۱ اگه قانونای مَره میده کُنه

و احکام مَره نِگاهِ نَکُنه،

۳۲ اوخته ناطاعتی ازوا ره قد سوته

چیو جَزَا میدیُم

و خطای ازوا ره قد قَمچی.

۳۳ لیکن رَحْمَتِ خُو ره ازو قطع نَمُونُم

و وفاداری خُو ره دَ خیانتِ تبدیل نَموکنُم.

۳۴ ما عهدِ خُو ره میده نَمُونُم

و چیزی ره که از دان مه بُر شده
تغییر نَمیدیم.

۳۵ ما یگ دفعه و بَلدِه همیشه دَ قُدُوسیت
خُو قَسَم خورَدیم،
و دَ داوود دروغ نَموگیم:

۳۶ نسلِ ازو تا اَبَد باقی مومنه
و تَخْتِ پادشاهی شی دَ حُضُور مه
رقمِ آفتو دایمی آسته.

۳۷ او رقمِ ماهتو تا اَبَد اُستوار مومنه،
یگ شاهدِ راستگوی دَ آسمو. " سیلاه.

۳۸ لیکن آلی تُو مَسَح شده خُو ره دُور
پورته کدے و رَد کدے

و دَ بَلِه ازو غَضَبناک شده.

۳۹ تُو عهد خُو ره قد خِدْمتگار خُو
میدہ کدے

و تاج شی ره دَ زمی زده بے حُرْمَت کدے.

۴۰ پگِ دیوال های شارِ ازو ره چپه کدے

و بُرَجِ هَايِ مُسْتَحْكَمِ شَيْ رِهْ بِيروِ كَدِے .
۴۱ هر كَسِي كِه از رَاه تِيرِ مُوشِه ،
اَوْ رِهْ غَارَتِ مُونِه
و اَوْ دَ پِيشِ هِمسَايِه گُونِ خُو
رِيشَخَنْدِ شُدِه .

۴۲ تُو دِسْتِ رَاسْتِ مُخَالِفَايِ اَزُو
رِه بِلَنْدِ كَدِے

و پِگِ دُشْمَنَايِ شَيْ رِه خُوشْحَالِ كَدِے .
۴۳ دَمِ شَمشِيرِ اَزُو رِه كُنْدُ كَدِے
و دَ جَنْگِ ، اَزُو پُشْتِيَوَانِي نَكَدِے .

۴۴ شِكُوِه-و-جَلَالِ اَزُو رِه از بَيْنِ بُرْدِے
و تَخْتِ پَادِشَاهِي شَيْ رِه دَ زَمِي زَدِے .

۴۵ رُوزَايِ جَوَانِي شَيْ رِه كُوتَاهِ كَدِے
و اَوْ رِه قَدِ شَرْمِ پُوشَنْدِے .

۴۶ تَا چِي وَخْتِ اِي خُداوَنْدِ؟

اِيَا تَا اَبَدِ خُودِ رِه تَاشِه مُونِي؟

اِيَا غَضَبِ تُو دَايِمِ رَقْمِ اَتِشِ دَرِ

گِرِفْتِه مُورِه؟

۴۷ دَ یَادِ خُو بَیْرِ کِه رُوزایِ عُمَرِ مِه

چِیقَسِ کُوتاهِ اَسْتِه.

تُو تَمَامِ بَنیِ آدَمِ رِه بِلَدِه چِی بَیْ هُو دَگِی

خَلَقِ کَدَی!

۴۸ کُدَمِ آدَمِ اَسْتِه کِه زِندَگِی کُنِه و

مَرگِ رِه نَنگَرِه؟

و کِی مِیْتَنِه کِه جَانِ خُو رِه اَز چَنگِ عَالَمِ

مُرْدَا خِلَاصِ کُنِه؟ سِلاَه.

۴۹ یَا مَوْلَا، کُجَا یِه رَحْمَتِ هَا یِ سَابِقِ تُو

کِه مُطَابِقِ وِفَاداریِ خُو بِلَدِه دَاوُودِ

قَسَمِ خُورْدِی؟

۵۰ یَا مَوْلَا، دَ یَادِ خُو بَگِیْرِ کِه خِدْمَتگَارِ

تُو رِه چِطُورِ تَوَهیْنِ مُونِه

و چِطُورِ مَا تَوَهیْنِ قَوْمِ هَا یِ کَلُورِ دَ

سِیْنِه خُو تَحْمَلِ مُونِم.

۵۱ آ یِ خُدَاوَنْدِ، دُشْمَنایِ تُو مَرِه تَوَهیْنِ مُونِه

و هر قدمی ره که مَسَح شدِه تُو باله
مُونه، اونا او ره ریشخند مُونه.

۵۲ حمد-و-ثنا دَ خُداوند، تا اَبَدُالاباد!
آمین. آمین.

بَخش چارُم

خُدا و اِنسانِ فانی

دُعای مَوسَى، مَرَدِ خُدا.

۱ یا مَولا، تُو بَلَدِه ازمو دَ
پگِ نسلِ ها

پناهگاهِ مو بُو دَ.

۲ پیش ازی که کوه ها پیدَا شُنه

یا زمی و دُنیا ره آست کنی،

از اَزَل تا اَبَد تُو خُدا آستی.

۳ تُو اِنسان ره پس دَ خاک رِبی

مُونی و مُوگی:

”آی بَنی آدم، پس دَ خاک بورید.“

۴ هزار سال دَ نظرِ ازتُو

رقمِ دِیروز آسته که تیر شد

یا رقمِ یگِ پیره شاو.

۵ رقمِ سیل اونا ره مُوبری؛

اونا رقمِ خاو آلی آسته،

رقمِ علفی که دَ غیتِ صُبح بُر مُوشه:

۶ صُبح سَوَز کده بُر مُوشه

و شام پژمُرده شُده خُشک مُوشه.

۷ چُون مو دَ وسِیلَه قار تُو نابُود مُوشی

و دَ وسِیلَه غَضَب تُو وَحِشَت زده مُوشی.

۸ تُو خطاهای مو ره دَ پیشِ رُوی خُو ایشته

و گُناه های تاشکی مو ره دَ روشنی

حُضُور خُو.

۹ چُونِ تَمَامِ رُوزایِ مَوْ زَبِرِ سَایِه

قَارِ تُو تیرِ مَوْشِه

و سَالِ هَایِ عُمَرِ خُورِه رَقْمِ یِگ

آه کَشیدو تیرِ مُونی.

۱۰ رُوزایِ عُمَرِ مَوْ هَفْتادِ سَالِ آسْتِه

و اگِه قَوی بَشی، هَشْتادِ سَالِ.

لیکِن زُورِه ازوا تَنها زَحمتِ و غَمِ آسْتِه؛

اُونَا دَ زُودی تیرِ مَوْشِه و مَوْ پَرِوازِ مُونی.

۱۱ کِی آسْتِه کِه زُورِ قَارِ تُو رِه پِی

بُبرِه و غَضَبِ تُو رِه،

دَ اندازِه کِه باید از تُو ترسِ دَشْتِه بَشِه؟

۱۲ پَسِ دَزِ مَوْ یَادِ بَدی کِه حِسابِ رُوزایِ

عُمَرِ خُورِه بَگِیری،

تا یِگِ دِلِ دانا حاصِلِ کَنی.

۱۳ آی خُداوند، سُونِ مَوْ پَسِ بیه!

تا چِی وختِ خودِ رِه دُورِ مِیگِیری؟

دَ خِدْمَتگاراِیِ خُو دِلِسوزی کُو.

۱۴ دَ غَيْتِ صُبْحِ مَوْ رَهْ اَز رَحْمَتِ خُو سِيرِ كُو
تا دَ تَمَامِ رَوْزایِ عُمَرِ خُو سُرُودِ خُوشیِ
بِخانی و خوشحالِ بَشی.

۱۵ دَ عَوْضِ رَوْزایِ کِه مَوْ رَهْ گِرِفْتارِ
مُصِیْبِتِ کَدی

و دَ عَوْضِ سَالِ هَایِ کِه مَوْ
بَدی-و-بَدبَختی رَه دِیدی،
خُوشحالی نَصِیبِ مَوْ کُو.

۱۶ بیلِ کِه کارایِ عَجِیبِ تُو دَ خِدْمَتِ گارایِ
تُو مَعْلُومدارِ شُنَه
و بَزُرگی-و-جَلالِ تُو بَلَدَه اَوْلادایِ اَزوا.

۱۷ بیلِ کِه لُطْفِ خُداوندِ، خُدایِ مَوْ
دَ بَلَه مَوْ بَشَه.

اَی خُداوندِ، کارِ دِستایِ مَوْ رَه بَلَدَه
مَوْ کامیاب-و-پایدارِ کُو،
اَرَه، کارِ دِستایِ مَوْ رَه کامیاب-و-پایدارِ
کُو.

خُدا پُشت-و-پناهِ مه آسته

کسی که د پناهگاهِ قادِرِ مُتعال
جای-د-جای موشه،

او د زبرِ سایه قادِرِ مُطلقِ زندگی مونه.
د خُداوند مَوگیم، ”تو پناهگاه و قلعه
مُستَحکم مه آستی،
و خُدای مه که دَزتُو تَوکُل دَرُم.“

یقیناً، او تُو ره از دامِ شِکارچی
خلاص مونه

و از مَرَضِ کُشِنده نِجاتِ مِیدیه.
او تُو ره قد پَرِ های خُو مَپوشنه
و تُو د زبرِ بال های شی پناه مِیگیری؛
وفاداری ازو بلده تُو سپر و مُحافِظِ آسته.
تُو از بيمِ شاو ترسِ نَمُوخوری
و نه ام از تیري که د غَيتِ روز مَوپره؛

٦ تُو از مَرَضِ وُبا که دَ تَرِیکِی دَ حَرکت
اَسْتَه وَحَشَتِ نَمُونِی
و نَه ام از بَلایِ که دَ چاشتِ رُوز
نابُود مُونَه.

٧ اِمکانِ دَره هزار نفر دَ پالُوی تُو چپَه شُنَه
و دَه هزار دَ دِستِ راستِ تُو،
لیکِن دَزتُو نَزدِیکِ نَمُوشَه.
٨ تُو تنها قَد چِیمایِ خُو تُوخِ مُونِی
و جَزایِ شَرِیرو رَه مِینگری.

٩ ازی که تُو خُداوند رَه پناهگاهِ
خُو جور کدَی
و قَادِرِ مُتعالِ رَه جای بُود-و-باشِ خُو،
١٠ هیچِ بَدی دَ سرِ تُو نَمِییه
و هیچِ بَلایِ دَ خِیمه تُو نَزدِیکِ نَمُوشَه،
١١ چراکه دَ ملایکه هایِ خُو دَ باره
ازتُو حُکمِ مُونَه
تا دَ پَگِ راهِ هایِ تُو از تُو حِفاظتِ کُنَه.

۱۲ اونا تُو ره دَ بِلَه دِستای خُو میگیره،
نَشْنَه که پای تُو دَ کُدم سنگ دُکه کُنه.

۱۳ دَ بِلَه شیر و مار پای میلی؛
شیرِ غُران و کَبچه-مار ره تِی پای
خُو لَغَه مُونی.

۱۴ خُداوند مُوگیه:

”ازی که او مَره دوست میدنه،

ما او ره خلاصی میدیم؛

و ازی که نام مَره مینخشه،

ازو حفاظت مُونم.

۱۵ او مَره کوی مونه و ما دُعای شی

ره قبول مُونم؛

دَ غِیتِ مُشکِلات ما قد ازو آسْتُم؛

ما او ره نِجات میدیم و صاحبِ

عِزَت-و-احترام مُونم.

۱۶ او ره قد عُمَرِ دِراز سیر مُونم

و نِجات خُو ره بِلَدَه ازو نشو میدیم.“

سرود شکرگزاری

زبور. سرود بلده روز آرام.

۹۲

۱ چِقَسْ خُوب اَسْتَه که تُو ره
شکر-و-سپاس بُوگی، اَی خُداوند
و بلده نام تُو سرودِ ستایشِ بخانی،
اَی قَادِرِ مُتعال.

۲ چِقَسْ خُوب اَسْتَه که رَحْمَت تُو ره دَ
غَیْتِ صُبْحِ اِعلانِ کنی
و وفاداری تُو ره دَ وختِ شاو،
۳ قد آوازِ دَهتار و چنگ
و قد نَعْمِه بَرَبط؛

۴ چراکه تُو مَره قد کارای خُو خوشحال
کدے، اَی خُداوند؛
اینه، بخاطرِ کارای دِست تُو ما دَ
خوشی سرود میخانم.

۵ اَی خُداوند، کارای تُو چِقَسْ بَزْرگ اَسْتَه

و فِکْرَی تُو بے اندازہ غُوج .

۶ آدمِ بے شعور نَمیدَنه

و آدمِ بے عقل ای ره پی نَمُوبره

۷ که وختی شریرو رقمِ علف سَوُز مُونه

و بدکارا پگ شی تر-و-تازه موشه،

بلدِه ازی آسته که اونا بلدِه همیشه

نابُود موشه .

۸ لیکن تُو، ای خُداوند، تا اَبَد

مُتعال اَستی!

۹ چُون دُشمنای تُو، ای خُداوند،

اَرے، دُشمنای تُو از بَین مورِه

و بدکارا پگ شی تیت-پَرک موشه .

۱۰ تُو شاخ^a مَره رقمِ شاخِ گاوِ وَحشی

بَلند کدی

و روغونِ تازه دَ بَله مه شیو شُد .

۹۲:۱۰^a «شاخ» دَ اینجی «قُدرت» معنی میدیه .

۱۱ چیمای مه شکستِ دشمنای مَره دیده
و گوشای مه خبرِ سرنگونِ شُدون
مُخالفای شَریرِ مَره شَنِیده.

۱۲ آدمِ عادِلِ رَقَمِ درختِ خُرما
تر-و-تازه موشه

و مثلِ درختِ سَرِوِ لِبنانِ رُشدِ مونه.

۱۳ کسای که دَ خانِه خُداوندِ شَنده شُده،
دَ حَولیِ های خُدایِ مو تر-و-تازه موشه.

۱۴ اونا دَ غَیتِ پیریِ ام ثمرِ میدیه

و بَر تُو-و-بَلندِ شُده سَوُزِ باقیِ مومنه

۱۵ تا اِعلانِ کُنه که خُداوندِ راستِ اَسته؛

اُو قاده-و-پناهگاهِ مه اَسته و دَزُو هیچ

بے عدالتیِ و جُودِ ندره.

خداوند پادشاهی مونه

۹۳
۱ خداوند پادشاهی مونه،
او خود ره قد شکوه-و-جلال

پوشنده؛

خداوند خود ره پوشنده
و کمر خو ره بقوت بسته کده.
دُنیا دَ و سِیلِه ازو مُستَحکم آسته
و تکان نُمُوخوره.
تخت تو از قدیم برقرار بوده
و تو از ازل آستی.

۳ ای خداوند، سیل ها بلند شده!
سیل ها آواز خو ره بلند کده،
سیل ها جوش-و-خروش خو ره دَ
طُغیان آورده.

۴ قدرتمندتر از آوازِ آو های کلو،
قدرتمندتر از جلیه های دریا،

قُدْرَتْمَنْدَتَرِ اَسْتِه خُداوند دَ عَالِمِ بَالِه!

۵ شَاهِدِي هَاي تُو كَامِلًا قَابِلِ اِعْتِمَادِ اَسْتِه،
اَي خُداوند، قُدُوسِيَّتِ دَ خَانِه اَز تُو
زيب دَرِه، تا اَبَدًا اَبَاد.

خُدا اِنْتِقَامِ مَرْدُمَايِ عَادِلِ رِه مِيگِيرِه

۱ اَي خُداوند، تُو خُداي

اِنْتِقَامِ-گِيرِنْدِه اَسْتِي؛

اَي خُداي اِنْتِقَامِ-گِيرِنْدِه، رَحْمِ-و-رُوشَنِي
كُو.

۲ اَي قِضَاوَتِ كُنِنْدِه زَمِي، بَالِه شُو

و اَدَمَايِ كِبْرِي-و-مَغْرُورِ رِه دَ سَزَايِ
شِي بَرَسَن.

۳ تا چِي وخت، اَي خُداوند، شَرِيرو

خُوشحَالِي مُونِه،

تا چِي وخت خُوشِي شَرِيرو اِدَامِه دَرِه؟

۴ اونا توره های پُر از کبر گفته موره؛
پگ بدکارا لاف میزنه.

۵ ای خداوند، اونا قوم توره

تکه-و-پرچه مونه

و د بله میراث تو ظلم موکنه.

۶ اونا خاتونوی بیوه و بیگنه گوره موکُشه

و یتیماره د قتل میرسنه

۷ و موگیه: "خداوند نمینگره؛

خدای یعقوب پی نموبره."

۸ ای آدمای بے شعور قوم، توجه کنید!

ای آدمای لوده، شمو چی غیت

عقل میگیرید؟

۹ آیا او که گوش ره د جای شی

شند، نمیشنوه؟

و او که چیم ره جور کد، نمینگره؟

۱۰ آیا او که ملت ها ره اصلاح مونه،

او که علم ره د انسان تعلیم میدیه،

سرزنش نمونه؟

۱۱ خُداوند از فِکرایِ اِنسان باخبر اَسته؛
اُو مِیَدَنه که فِکرایِ ازوا پُوج-و-بے فایده
اَسته.

۱۲ آی خُداوند، نیک دَ بَخْتِ کسی که
تُو اُو ره اِصلاح مونی،
و از شریعت خُو بَلَدِه ازو تعلیم میدی.
۱۳ اُو ره از روزای مُشکِلات-و-سختی
خلاص کده آرامش میدی،
تا وختیکه بَلَدِه شریرو یگ چُقُوری
کنده شُنه،

۱۴ چراکه خُداوند قوم خُو ره تنها نَمِیله
و میراث خُو ره ایله نَمِیدیه.
۱۵ قضاوت بسم بطورِ عادِلانه اِجرا موشه
و تمام آدمایِ دِلِ راست از شریعت
پِیروی مونه.

۱۶ کی بلده ازمه دَ ضدِ مردُمای

شَریرِ باله موشه؟

کی بلده ازمه دَ مُقَابِلِ بدکارا

ایسته موشه؟

۱۷ اگه خُداوند مَدَدگار مه نَمُو بُود،

جان مه دَ زودی دَ عالمِ خاموشی

جای-د-جای موشد.

۱۸ وختیکه گُفتُم: ”پای مه میلخشه،“

رَحمت تُو، آی خُداوند، مَره محکم گِرِفت.

۱۹ وختیکه غَم-و-غُصّه دِل مه کَلو موشه،

دِلداری تُو جان مَره پُر از خوشی مونه.

۲۰ آیا حُکمرانای شَریر^a میتنه قد تُو

همدست شنه،

کسای که قد قانون خُو فِساد دَ

وَجُود میره؟

^a ۹۴:۲۰ دَ جای «حُکمرانای شَریر» دَ زیونِ عبرانی

«تختِ شرارت» نوشته یه.

۲۱ اُونَا دَ ضِدِ آدَمِ عَادِلِ دِسْتِ خُو

رِه یِگ مُوکنه

و بَلَدِه رِیختندونِ خُونِ بے گُناهِ فِتوا میدیه.

۲۲ لیکِن خُداوندِ قَلعِه بِلندِ مِه شُدِه

و خُدا یِ مِه قَادِه پِناهِگَهِ مِه.

۲۳ اُو گُناهِ هَی اَزوا رِه دَ بَلِه خُودونِ

ازوا میره

و اُونَا رِه دَ وَسِیلِه شِرَارَتِ خُودونِ

شی نَابُودِ مُونِه؛

اَرِه، خُداوند-خُدا یِ مو اُونَا رِه

نیست-و-نَابُودِ مُوکنه.

تَشْوِیْقِ بَلَدِه عِبَادَتِ و اِطَاعَتِ

۱ بَییدِ کِه بَلَدِه خُداوندِ سُرُودِ بَخَانِی

و بَلَدِه قَادِه نِجَاتِ خُو

اَوَازِ خُوشِی بُر کِنِی.

۲ بَییدِ کِه قَدِ شُکْرگُزَارِی دَ حُضُورِ

اَزُو نَزْدِیکِ شُنِی

و قد سرود های ستایشی بلده ازو
 آوازِ خوشی بُر کنی،
 ۳ چراکه خداوند، خدای بزرگ آسته،
 پادشاهِ بزرگ دَ بِلَه پگِ خدایو.
 ۴ غُوجی های زمی دَ دِستِ ازو یِه
 و قیلی های کوه ها دَزو تعلقِ دره.
 ۵ دریا ها ازو آسته، چُون او دریا
 ها ره جور کد
 و دِستای شی خُشکی زمی ره شکل دَد.

۶ بیید که پرستش و سَجده کنی
 و دَ حُصُورِ خُداوند، آست کُننده
 خُو زانو بَزنی،
 ۷ چراکه او خدای مو آسته
 و مو قوم و گله علفچر شی دَ
 زیرِ دِستِ ازو.

کشکه امروز د آواز ازو گوش بیدید
که او مَوگیه:

۸ "دل های خور ره سخت نکنید،

رقمی که قوم اسرائیل د مریبا^a کد،

د روز مَسّا^b د بیابو. †

۹ د اُونجی بابَه کَلونای شُمو مَره آزمایش

و اِمْتِحان کد،

باو جُودِ که کارای مَره دیدد.

۱۰ مُدَتِ چل سال ما ازو نسل بیزار بُوْدُم

و قد خُو کُفْتُم: 'اونا یگ قوم آسته که د

دل های خُو سُون گُمراهی مورَه

و راه های مَره نَمینَخشه.'

۱۱ پس د غَیْتِ قار خُو قَسَم خورْدُم

که اونا د آرامِش مه داخل نَمُوشه."

^a ۹۵:۸ «مَرِیبا» یعنی «جنجال». ^b ۹۵:۸ «مَسّا»

یعنی «آزمایش».

† ۹۵:۸ خُرُوج ۷-۱۷:۱۷

سُرودِ نوِ بَلَدِۀِ خُداوند

۹۶
۱ بَلَدِۀِ خُداوند سُرودِ نوِ بِخَانِیدِ .
آی تمامِ زَمی، بَلَدِۀِ خُداوند
سُرودِ بِخَانِیدِ .

۲ بَلَدِۀِ خُداوند سُرودِ بِخَانِیدِ، نامِ اَزو
رِه سِتایشِ کُنیدِ .

هر روزِ نِجاتِ اَزو رِه اِعلانِ کُنیدِ .

۳ دَ مینکلِ مِلَّتِ ها از بزرگی-و-جلالِ
اَزو توره بُوگیدِ،

دَ مینکلِ پگِ قومِ ها از کارای

عجیبِ اَزو نَقْلِ کُنیدِ،

۴ چراکه خُداوند بزرگِ آسته و بے اندازه

لایقِ سِتایشِ؛

از پگِ خُدایو کده باید اَزو ترس

دَشْتِه بَشی،

۵ چُون پَگِ خُدایونِ قَوْمِ هَایِ دِیگِه
بُتْ هَا^a اَسْتِه،
لِیکنِ خُدَاوندِ آسْمونَا رِه خَلَقِ کَد.
۶ شِکْوِه و جَلَالِ دَ حُضُورِ اَزُو اَسْتِه،
قُوْتِ و نُورِ بِنْدِی دَ جَایگَاهِ مُقَدَّسِ شِی.

۷ اَی طَایفِه هَایِ قَوْمِ هَا، خُدَاوندِ رِه
تَوْصِیْفِ کُنِید،
خُدَاوندِ رِه بِخَاطِرِ جَلَالِ و قُوْتِ شِی
تَوْصِیْفِ کُنِید،
۸ خُدَاوندِ رِه مُطَابِقِ جَلَالِ نَامِ شِی
تَوْصِیْفِ کُنِید،
هَدِیَه بَیْرِیدِ و دَ حَوْلِی هَایِ اَزُو بَییدِ.
۹ خُدَاوندِ رِه دَ اِحْتِرَامِ قُدُوسِیْتِ شِی
پَرسْتِشِ کُنِید؛

^a ۹۶:۵ که دَ زَبُونِ عِبْرَانِی بَلَدِه «بُتْ هَا» اِسْتِفَادِه
شُدِه «هیچ» اَم مَعْنِی مِیْدِیَه.

ای تمامِ زمی، دَ حُضُورِ اَزُو بِلَرزید!
۱۰ دَ مینکلِ مِلَّتْ ها بُوگید: ”خُداوند
پادشاهی مونه.

دُنیا دَ وَسِیلَه اَزُو مُسْتَحکَم اَسْتَه و
تکان نَمُوخوره؛
اَوْ قَوْمِ ها ره دَ اِنصافِ قضاوتِ مُوکْنَه.

۱۱ بیل که آسمونا خوشی کنه و زمی
خوشحال بَشَه؛

دریا و پگِ چیزای که دَ مَنَه شی
اَسْتَه، دَ غُرَشِ بییه،

۱۲ بیل که صحرا و هر چیزی که دَ مَنَه
اَزُو اَسْتَه، خوشحالی کنه.

اوخته تمامِ دِرختای جنگلِ آوازِ
خوشی بُر مونه

۱۳ آوازِ خوشی دَ حُضُورِ خُداوند،
چُون اَوْ مییه،

آرے، اُو مییہ تا زمی ره دَ اِنصاف
قضاوت کنه؛
اُو دُنیا ره قد عدالت
و قوم ها ره قد راستی خُو قضاوت مُونه.

پادشاهی خُداوند

۱ خُداوند پادشاهی مُونه، بیلید

که زمی خوشی کنه

و جزیره ها خوشحال بشه.

۲ آورها و تریکی تیره چار طرف

خُداوند ره گِرِفته؛

عَدل و اِنصاف بُنیادِ تَخْت شی آسته.

۳ آتِش پیش پیش ازو موره

و دُشمنای شی ره دَ چاردورِ ازو

مُوسوزنه.

۴ آتِشک های ازو دُنیا ره روشو مُونه؛

زمی مینگره و میلرزه.

۵ کوه ها از حُضُورِ خُداوندِ رِقْمِ
مُومِ آوِ مَوْشِه،
از حُضُورِ خُداوندِ تَمَامِ زَمِی.
۶ آسْمونَا عِدالتِ اِزْوِ رِه اِعلَانِ مُونِه
و پِگِ قَوْمِ هَا بُزْرگی-و-جِلالِ اِزْوِ
رِه مِینِگرِه.

۷ تَمَامِ کَسایِ کِه بُتِ هَایِ تِراشِ شُدِه رِه
عِبادتِ مُونِه شِرمِنْدِه مَوْشِه،
اُمُو کَسایِ کِه دَ بِلِه بُتِ هَایِ خُو
اِفْتِخارِ مُونِه؛
اِی تَمَامِ خُدايُو، اُو رِه سَجْدِه کُنِید.
۸ اِی خُداوندِ، بِخاطِرِ قِضاوَتِ هَایِ تُو
صَهیونِ شَنِیدِه و خُوشحالِ اَسْتِه
و شارایِ^a یَهُودَا خُوشی مَوْکَنِه؛

^a ۹۷:۸ دَ جایِ «شارایِ یَهُودَا» دَ زِبونِ عِبرانیِ «دُخْترونِ
یَهُودَا» نِوِشْتِه یِه.

۹ چُون تُو آی خُداوند، دَ بِلِه تمام
زمی مُتعال آستی،
تُو دَ بِلِه پِگِ خُدايو دَ بِلندتَرين
مقام قرار دَری.

۱۰ آی کسای که خُداوند ره دوست
دَرید، از بَدی نَفَرَت کُنید.
اُو از جانِ آدَمای وفادار خُو حِفَاطَت مُونه
و اُونَا ره از دِستِ شَرِیرو خِلاص مُونه.
۱۱ نُوَر دَ بِلِه آدَمای عَادِل قرار مِیگِیرَه^a
و خوشی بِلدِه آدَمای دِل-راست آستِه.
۱۲ آی آدَمای عَادِل، دَ حُضُورِ خُداوند
خوشی کُنید
نامِ مُقَدَّسِ شی ره سِتایش کُنید.

^a ۹۷:۱۱ دَ جای «قرار مِیگِیرَه» دَ زَبونِ عِبرانی «کِشت

مُوشه» نِوِشْتِه یِه.

د ستایشِ قضاوتِ کُننده دُنیا

زبور

۱ بَلَدِه خُداوند سُرُودِ نَوِ بَخَانِيد،

چراکه کارای عَجِيب

انجام دَدِه.

دِسْتِ رَاسْت و بازوی مُقَدَّسِ شِي

اُو رِه پيروز کدِه.^a

۲ خُداوند نِجاتِ خُو رِه اِعلانِ کدِه،

و عَدالتِ خُو رِه دَ پيشِ چِيمِ مِلَّت

ها بَرَمَلا کدِه.

۳ اُو رَحمتِ و وفاداریِ خُو رِه

بَلَدِه خانوارِ اِسرائيلِ يادآوري کدِه؛

پگِ گوشه های زمی نِجاتِ خُداي

مو رِه دِيدِه.

^a ۹۸:۱ کَلِمَه عِبْرانی که دَ اِینجی «پيروز» معنی شُدِه

«نِجات» ام معنی شُدِه مِیتنِه.

۴ آی تمامِ زمی، بلده خُداوند آوازِ
خوشی بُر کُنید.

چِیغِ بزَنید، خوشی کُنید و سُرودِ بَخانید.
۵ بلده خُداوند قد بربطِ سُرودِ بَخانید،
قد بربط و آوازِ سازها.

۶ قد شیپورها و آوازِ سُرنی^a
دَ حُضُورِ خُداوند، پادشاهِ مو آوازِ
خوشی بُر کُنید.

۷ بیل که دریا و هر چیزی که دَ مَنه ازو
آسته، دَ جوش-و-خروش بییه،
دُنیا و باشنده های شی ام.

۸ بیل که دریاچه ها چک-چک کنه
و کوه ها یگجای سُرودِ خوشی بَخانه؛
۹ سُرودِ خوشی دَ حُضُورِ خُداوند،

^a ۹۸:۶ دَ جای «سُرنی» دَ زبونِ عبرانی «شاخِ قوچ»
نوشته یه که دَ او زمانِ مثلِ یگ آله موسیقی استفاده
مُوشد.

چراکه اُو بَلَدِه قِضاوَتِ زَمی مِییه.
اُو دُنیا ره قد عدالت
و قوم ها ره قد اِنصاف قِضاوَت مُونه.

دَ سِتایشِ خُدایِ مُقَدَّس

۹۹
۱ خُداوند پادشاهی مُونه،
بیل که قوم ها بِلِرزه!
اُو دَ مینکلِ کِرُوبی ها^a دَ تَخْتِ خُو شِشْتِه،
بیل که زمی تکان بُوخوره.
۲ خُداوند دَ صَهیون بُزرگ آسته،
اُو دَ بِلِه تمامِ قوم ها مُتعال آسته.
۳ بیل که اونا نامِ بُزرگ و باهیبَت تُو
ره سِتایش کنه،
اُو مُقَدَّس آسته.

^a ۹۹:۱ «کِرُوبی ها» امکان دَره که «ملایکه های
مُقَرَّب» معنی بَدیه. امچنان بَلَدِه فامیدو دَ باره «کِرُوبی
ها» دَ کِتَابِ خُرُوج ۱۸-۲۰:۲۵ رُجوع کُنید.

۴ بیل کہ قُوتِ پادشاہ کہ دوستدارِ
انصاف آستہ ستایش شُنہ.

تُو برابری رہ برقرار کدے،
و انصاف و عدالت رہ دَ اسرائیل
دَ جای اُوردے.

۵ خُداوند، خُدا ی مو رہ ستایش کُنید،
و دَ پیشِ قَدَمگاہِ شی سَجَدہ کُنید.
اُو مُقَدَّس آستہ.

۶ مُوسٰی و ہارون از جُمِلہ پیشوایون
شی بُود

و سموئیل از جُمِلہ کسای کہ نامِ
ازو رہ کُوی مُوکد؛

اونا دَ پیشِ خُداوند نالہ-و-فریاد کد
و اُو دُعای ازوا رہ قبول کد.

۷ اُو دَ وَسِیلہ سَتُونِ اُورِ قَد ازوا تورہ کُفت؛

اونا احکام و قانونِ ازو رہ کہ اُو
دَزوا دَد دَ جای اُورد.

۸ آی خُداوند، خُدای مو،
تُو دُعای ازوا ره قبول کدی؛
تُو بلده ازوا خُدای بخشاینده بُودی،
لیکن ازوا بخاطرِ کارای بدِ ازوا
انتقامِ گِرفتی.

۹ خُداوند، خُدای مو ره ستایش کُنید،
و دَ کوهِ مُقدَّس شی او ره سَجده کُنید،
چراکه خُداوند، خُدای مو مُقدَّس آسته.

سرودِ خوشی و شکرگزاری زبورِ شکرگزاری.

۱ آی تمامِ مردمِ رُوی زمی،

بلده خُداوند آوازِ

خوشی بُر کُنید!

۲ خُداوند ره قد خوشی عِبادت کُنید

و سرودِ خنده دَ حُضورِ ازو بیید.

۳ بَدَنید که خُداوند، خُدا آسته.

او مو ره خَلق کده و مو دَزُو تعلقِ دَری؛

مَوْ قَوْمِ اَزُو اَسْتِي وِ گوسپندوی
عَلْفِچَرِ شِي .

دَ دَرگه های اَزُو قَد شُکْرگُزَارِي
دَاخِلِ شُنِيد

و دَ حَوْلِي های شِي قَد سِتَائِش؛
اُو رِه شُکْر-و-سِپَاس بُگِيد و نَام شِي
رِه سِتَائِش کُنِيد،

چِرَاکِه خُداوند نِيکُو اَسْتِه،
رَحْمَتِ شِي اَبَدِي و وِفَادَارِي اَزُو
نَسَلِ اَنَدَرِ نَسَل .

عَهْدِ پَادشَاهِ قَد خُدا

زُبُورِ دَاوُود .

۱ ما دَ بَارِه رَحْمَتِ و اِنصَافِ

تُو سُرُودِ مِيخَانَم؛

اِي خُداوند، ما بَلَدِه تُو سَازِ مِيزَنَم .

۲ ما فِکْر خُو رِه سُون رَاه-و-طَرِيقِ
بے عَیْب مِیگِیرُم.

چی وخت دَ پِیش مِه مِیسی؟
ما قَد دِلِ رَاسْت دَ خَانِه خُو رِفْتار مُونُم.
۳ چِیزِ بے آرِزِش رِه دَ پِیشِ چِیم خُو
جای نَمِیدُم.

ما از کارِ آدَمایِ بَدَنِیتِ بَد مُویرُم؛
کارِ ازوا دَزمِه نَمِیچَسپِه.
۴ دِلِ کَجَرَو رِه از خُو دُور مُونُم
و قَد شَرارَتِ سَر-و-کارِ نَدَرُم.

۵ کِسی کِه تاشکی دَ بِلِه هَمسایِه
خُو تُهَمَتِ کَنه،
أو رِه نَابُود مُونُم؛
و کِسی کِه چِیمایِ پُرکِبر و دِلِ مَغْرُورِ دَرِه،
أو رِه تَحْمَلِ نَمُونُم.

۶ چیمای مه سون مردمای وفادار
 زمی آسته،
 تا اونا د پالوی مه زندگی کنه؛
 هر کسی که د راه-و-طریق بی عیب
 قدم بزنه،
 ما او ره د خدمت خو قبول مونم.
 دز مه خدمت مونه.
 ۷ فریبکار د خانه مه جای-د-جای نموشه
 و دروغگوی د حضور مه جای ندره.
 ۸ هر صبح^a پگ آدمای شریب زمی
 ره نابود مونم،
 تا تمام بدکارا ره از شار خداوند قطع کنم.

^a ۱۰۱:۸ داوود پادشاه هر صبح د درگه شار محاکمه دایر

موکد.

دُعَا دَ غَيْتِ پَرِشَانِی

دُعایِ آدَمِ بَیچاره، دَ غَیْتِی کِه ضَعِیْف و
ناتو مُوشه و ناله-و-زاری خُو ره
دَ حُضُورِ خُداوند مُوبره.

۱ آئی خُداوند، دُعایِ
مَره بَشَنو؛

بیل کِه ناله-و-فریاد مه دَ پِیش تُو بَرَسه.
۲ رُوی خُو ره از مه تاشه نَکو؛
دَ رُوزِ مُشکِلات-و-سختی مه
گوش خُو ره سُون از مه بَگیر
و روزی کِه تُو ره کُوی مُونم،
دَ زُودی دُعایِ مَره قَبُول کُو.

۳ چُون روزایِ عُمَر مه رَقَمِ دُود
اَلّی تیر مُوشه

و اسْتُغونایِ مه رَقَمِ قوغِ مُوسوزه.
۴ دِل مه رَقَمِ عَلفِ پایمال و خُشک شُدِه،
و ما خوردونِ نانِ خُو ره پُرْمُشت مُونم.

۵ بخاطرِ آه-و-نالِه بلند مه،
 استغونای مه د پوست مه چسپیده.
 ۶ ما رقمِ بوم^a بیابو شدیم؛
 رقمِ بومِ ریزگک که د خرابه ها آسته.
 ۷ ما دراز کشیده بیدار مومنم؛
 ما رقمِ گنجشکِ لبِ بام تنها شدیم.
 ۸ تمامِ روز دشمنای مه مَره طعنه میدیه؛
 کسای که د بله مه ریشخندی مونه
 مَره دو میزنه.
 ۹ ما خگشتر ره رقمِ نان موخورم
 و چیزی ره که وچی مومنم قد آودیده
 مه گت آسته،
 ۱۰ ای بخاطرِ قار و غضبِ ازتویه،
 چراکه تو مَره باله کدی و د زمی زدی.
 ۱۱ روزای مه رقمِ سایه دمِ شام شده؛
 ما رقمِ علفِ پژمرده شدیم.

^a ۱۰۲:۶ بوم یعنی شَرشَمبو یا ایلگینک.

۱۲ لیکن تو ای خداوند، تا ابد د بِلِه

تخت شِشتے؛

ذکرِ نام تو نسل اندر نسل باقی مومنہ.

۱۳ تو باله موشی و د صھیون

دلسوزی مونی،

چون وخت شی آسته که دزو

لطف-و-مهربانی کنی؛

آرے، زمانِ تعیین شده رسیده.

۱۴ چراکه خدمتگاری تو سنگای

ازو ره دوست دره

و د خاک شی دلسوز آسته.

۱۵ ملت ها از نام خداوند میترسه

و تمام پادشایونِ زمی از بزرگی-و-جلال

ازو،

۱۶ چراکه خداوند صھیون ره آباد مونه

و قد بزرگی-و-جلال خو ظاهر موشه.

۱۷ او د دعای مردمای مسکین-و-بیچاره

توجه مونه

و دُعای ازوا ره خار-و-حقیر
حساب نمونه.

۱۸ بیل که ای بلده نسلِ آینده نوشته شنه،
تا قومی که دَ آینده خَلق موشه خداوند

ره حمد-و-ثنا بگیه؛

۱۹ چون او از جایگاهِ بلند و مُقَدَّس

خو توخ کد،

خداوند از عالمِ باله سون زمی

نظر اندخت،

۲۰ تا ناله اسیرا ره بشنوه

و کسای ره که دَ مرگ محکوم^a

آسته، آزاد کنه؛

۲۱ تا اونا نامِ خداوند ره دَ صهیون

اعلان کنه

^a ۱۰۲:۲۰ دَ جای «کسای که دَ مرگ محکوم آسته» دَ

زیونِ عبرانی «باچه های مرگ» نوشته یه.

و حمد-و-ثنای شی ره د اورشلیم بُگیه،
۲۲ د غیتیکه قوم ها یگجای مُوشه
و مردُم مَمَلکَت ها مییه تا خُداوند
ره پَرستش کنه.

۲۳ خُداوند د نِیمِه راه^a قُوت مَره

از مه گِرِفته

و روزای عُمَر مَره کوتاه کده.

۲۴ ما گُفتم:

”آی خُدای مه، مَره د نِیمِ عُمَر

مه از بَین نَبَر،

آی که سال های تُو نسل اَندر

نسل اِدامه دَره.

۲۵ تُو دَ زمانِ قَدِیم بُنیادِ زمی ره ایشتی

و اَسْمونا کارِ دِستای از تُو یه.

^a ۱۰۲:۲۳ «دَ نِیمِه راه» یعنی «دَ نِیمِ عُمَر».

۲۶ اونا نیست مُوشه، لیکن تُو

باقی مُومنی؛

اونا پگ شی رقمِ کالا کهنه-و-فرسوده

مُوشه؛

تُو اونا ره رقمِ لباس تبدیل مُونی

و اونا از بین موره.

۲۷ لیکن تُو امو آستی که بُودی

و سال های تُو خلاصی ندره.

۲۸ بچکیچای خدمتگاری تُو دَ اَمْنِیت

زندگی مُونه

و نسلِ ازوا دَ حُضور تُو اُستوار

باقی مُومنه."

رَحْمَت و مُحَبَّتِ خُدا

از داوود.

۱ ای جان مه، خُداوند

ره ستایش کُو.

۱۰۳

آی تمام هستی وجود مه، نام مقدس
ازو ره ستایش کو.

۲ آی جان مه، خداوند ره ستایش کو
و هیچ کدم احسان های ازو ره
پُرمُشت نکو.

۳ او آسته که تمام گناه های تو ره موبخشه
و پگ ناجوری های تو ره شفا میدیه؛
۴ او آسته که زندگی تو ره از عالم
مردا بازخريد مونه

و تاج رحمت و محبت ره د سر تو میله؛
۵ او آسته که جان تو ره قد چیزی
خوب سیر مونه
تا رقم برگج، جوانی تو تازه شنه.

۶ خداوند عدالت ره د جای میره
و د حق پگ مظلوما انصاف مونه.

۷ او راه های خو ره بلده موسی
معلومدار کد

و کارای خُو ره بَلدِه بَنی اسرائیل.
 ۸ خُداوند رَحیم و پُرْفیض اَسته،
 دیر خَشَم-و-قار، مگم پُر از مُحَبَّت.
 ۹ اُو تا اَبَد سرزَنش^a نَمُونه
 و قار خُو ره بَلدِه همیشه نِگاه نَموکنه.
 ۱۰ اُو دَ مُطابِقِ گِناه های مو قد
 ازمو رفتار نَمُونه
 و نَه ام مو ره دَ مُطابِقِ خطاهای
 مو جَزا مِیدیه.
 ۱۱ چُون دَ اندازه که آسمو از زمی
 بلند اَسته،
 دَ امزُو اندازه رَحمتِ ازُو کَلو یَه بَلدِه
 کسای که ازُو ترس دَره.
 ۱۲ دَ اندازه که مشرِق از مغربِ دُور اَسته،

^a ۱۰۳:۹ دَ جای «سرزَنش» دَ زبونِ عِبْرانی «دعوا»

نوشته یه.

دَ امْرُو اندازه اُو خطاهای مو ره
از مو دُور کده.

۱۳ امُو رقم که یگ آته دَ حقِ بچکیچای
خُو دِلسوز آسته،

امُو رقم خُداوند ام دَ حقِ کسای دِلسوز
آسته که از خُدا ترس دَره.

۱۴ چُون اُو بیخ-و-رِبِشَه مو ره مِیْدَنه
و دَ یاد شی آسته که مو خاک آستی.

۱۵ اِنسان روزای عُمَر شی رقمِ عَلف آسته؛
اُو مِثْلِ کُلِّ صَحرا سَوُز مُونه

۱۶ و امی که باد از بَلَه شی تیر مُوشه،
اُو از بَیْن موره

و دَ جای شی اَثَرِ اَزُو ام دِیده نَمُوشه.

۱۷ لَیْکِن رَحْمَتِ خُداوند از اَزَل تا اَبَد دَ بَلَه
کسای آسته که از خُدا ترس دَره

و عَدالت شی دَ بَلَه اَوْلادای
بچکیچای ازوا،

۱۸ دَ بَلَه کسای که عَهْدِ اَزُو ره نِگاه مُونه

و دستورای ازو ره دَ یاد خُو میگیره
تا اونا ره دَ جای بیره.

۱۹ خُداوند تَخْتِ خُو ره دَ عالمِ باله
برقرار کده

و پادشاهی شی دَ بله پگ حاکِم آسته.

۲۰ خُداوند ره ستایش کُنید، آی
ملایکه های شی،

آی مَوْجُوداتِ زورثُو که امرِ ازو ره
دَ جای میرید

و دَ آوازِ کلامِ ازو گوش میدید.

۲۱ خُداوند ره ستایش کُنید، آی تمام
لشکر های ازو،

آی خِدْمَتگرای شی که خاست-و-اراده
ازو ره دَ جای میرید.

۲۲ آی تمامِ مخلوقاتِ خُداوند،

اُو ره دَ پگِ جایای پادشاهی شی
ستایش کُنید!

آی جان مه، خُداوند ره ستایش کُو!

عَظْمَت و قُدْرَتِ خُداوند

۱ آی جان مه، خُداوند

ره ستایش کُو.

۱۰۴

آی خُداوند، خُدای مه، تُو بے اندازه

بُزرگ اَسْتی؛

تُو قد شکوه و جلال پوشنده یی.

۲ تُو خود ره قد نور پیچندی

رقمی که قد چپن پیچنده بشی

و آسمو ره مثل خیمه آوار کدی.

۳ تُو تیرهای اُتاق های خُو ره د بِلِه

آوها قرار ددی.

تُو آور ها ره گاڈی خُو جور کدی

و د بِلِه بال های باد سوار شده

حَرکت مونی.

۴ تُو باد ها ره قاصدای خُو جور مُوکنی

و اَلَنگه های اَیتش ره خِدْمَتگاری خُو.

٥ تُو زَمی رِه دَ بِلِه بُنیاد شی اُستوار کدی
تاکه هرگز تکان نَخوره.

٦ تُو اُو رِه قَد آوهای غُوج پوشندی رَقمی
که قَد چَپِن پوشنده بَشی
و آوها دَ بِلِه کوه ها ایسته شُد.

٧ آوها از هَیبت تُو دُوتا کد
و از آوازِ گُرگُردراغ تُو تیت-پَرَک شُد.

٨ اونا دَ بِلِه کوه ها بُر شُد و دَ دَرِه
ها جاری شُد،

دَ جایی که تُو بِلِدِه ازوا تعیین کدی.

٩ تُو بِلِدِه ازوا یگ حد قرار ددی
که ازو تیر نَشْنه و بسم زَمی رِه نِپوشنه.

١٠ تُو چشمه ها رِه دَ دَرِه ها جاری مونی؛
تا دَ بَینِ کوه ها رِبی شُنه.

١١ اونا تمامِ جانورای بیابو رِه سیرآو مونه؛
خَرهای وَحشی تُشنگی خُو رِه میَشندنه.

۱۲ مُرْغَكُوى هَوا دَ بَغْلِ امزُو آو ها
بَلَدِه خُو وور جور مُونه
و از مینکلِ شاخچه ها میخانه.

۱۳ تُو از جایگاهِ بَلند خُو کوه ها
ره سیرآو مُونی
و زمی از ثَمِرِ کارای تُو سیر مُوشه.
۱۴ تُو علف ره بَلَدِه چارپایا سَوَزْدَلجی مُونی
و گیاه ها ره بَلَدِه اِسْتِفَادِه^a اِنسان،
تا از زمی خوراک خُو ره حاصِل کنه:
۱۵ شراب ره که دِلِ اِنسان ره خوش مُونه،
روغو ره که چهره اِنسان ره تازه مُونه
و نان ره که دِلِ اِنسان ره قُوْت مِیدیه.

۱۶ دِرختای خُداوند سیرآو اَسْتِه،

^a ۱۴: ۱۰۴ دَ جای «اِسْتِفَادِه» دَ زِبُونِ عِبْرانی «خِدمت»

نوشته یه.

سرو های لبنان که او شنده
۱۷ که مُرغکو د بِلِه ازوا بِلده خُو
وور جور مُونه

و لگ لگ د شاخچه های درختای
صنوبر خانه دره.

۱۸ کوه های قیل بِلده بزون کوهی آسته
و قاده ها پناهگاه خرگوش های کوهی.

۱۹ تُو ماهتو ره جور کدی تا ماه

ها^a د وجود بییه

و آفتو زمان ششتون خُو ره میدنه.

۲۰ تریکی میری و شاو مُوشه،

د امزو غیت تمام حیوانای جنگل

د حرکت مییه.

۲۱ شیرای جوان بِلده شکار خُو غر میزنه

^a ۱۹:۱۰۴ د جای «ماه ها» زبونِ عبرانی «وخت های

تعیین شده» نوشته یه.

و خوراک خُو ره از خُدا طلب مونه.
 ۲۲ وختیکه آفتو بُر موشه، اونا پس مورِه
 و د غارای خُو دَر اَمده خاو مونه.
 ۲۳ اوخته اِنسان بلده کِسب-و-کار
 خُو بُرو مورِه
 و تا شام زَحمت میکشه.

۲۴ آی خُداوند، کارای تُو چِیقس کلو آسته،
 پگ ازوا ره قد حِکمت خُو انجام دَدے،
 زمی پُر از مخلوقات تُو آسته.
 ۲۵ دریای کُته و پِراخ
 پُر آسته از زنده-جانای بے حساب،
 از جاندارای کُته و ریزه.
 ۲۶ کِشتی ها دَ رُوی ازو دَ حَرکت آسته
 و لویاتان^a ام، که تُو او ره خَلق کدی
 تا دَ مَنه ازو بازی کُنه.

^a ۱۰۴:۲۶ لویاتان یگ جاندار کُته دریایی بُوده.

۲۷ پگِ امزیا چیمِ امیدِ شی دَز تُو یِه
تا روزی ازوا ره دَ وخت شی بلده
ازوا برسَنی.

۲۸ تُو بلده ازوا میدی، اونا اُو ره جَم مونه؛
تُو دِسْت خُو ره واز مونی، اونا قد
چیزای خُوب سیر موشه.

۲۹ وختیکه رُوی خُو ره تاشه مونی،
اونا وَحْشَت زده موشه؛

و غَیْتیکه جانِ ازوا ره میگیری،
اونا مومره و پس دَ خاک موره.
۳۰ تُو رُوحِ خُو ره رِبی مونی، اونا
خَلقِ موشه،

و تُو رُوی زمی ره تازه مونی.

۳۱ بزرگی-و-جلالِ خُداوند تا اَبَد برقرار باد!

بیل که خُداوند از کارای خُو خوش بَشه،

۳۲ اُو که سُون زمی توخ مونه و

زمی دَ لَرزه مییه،

أَوْ كِه دَ كَوِه هَا دِسْت مِيزَنِه وَ اَز كَوِه
هَا دُود بَالِه مُوشِه.

۳۳ تا زنده اَسْتُمْ بَلَدِه خُداوند سَرُود مِیخَانُم؛
تا وَجُود مِه اَسْتِه، بَلَدِه خُداي
خُو سَاز مِيزَنُم.

۳۴ بیل که فِکرای مِه باعِثِ خوشی
ازو شُنِه؛

ما دَ حُضُورِ خُداوند خوشی مُونُم.

۳۵ بیل که گُناهکارا از رُوی زمی نابُود شُنِه
وَ آدَمای شَرِیر دِیگِه وَجُود نَدَشْتِه بَشِه.
اَی جان مِه، خُداوند رِه سِتایش کُو!
حَمْد-وَ-ثَنّا دَ خُداوند!

کارای خُداوند بَلَدِه قَوْمِ اِسْرَائیل

۱ خُداوند رِه شُکر-وَ-سِپاس

بُگید، نام ازو رِه یاد کُنید

۱۰۵

و کارای ازو ره دَ مینکلِ قومِ ها
اعلانِ کُنید.

۲ بَلدِه ازو سرُودِ بَخانید و سازِ بَزَنید؛
دَ بارِه پگِ کارایِ عَجیبِ شیِ نقلِ کُنید.

۳ دَ نامِ مُقَدَّسِ ازوِ اِفْتخارِ کُنید؛
بیلیدِ دِلِ کسایِ که دَ طَلبِ خُداوند
اَسْتِه خوشیِ کُنِه.

۴ دَ طَلبِ خُداوند و قُوتِ ازوِ بَشید؛
همیشه حُضُورِ^a ازو ره جُسْتُجوِ کُنید.
۵ کارایِ عَجیبیِ ره که اُو انجامِ دَدِه،
دَ یادِ خُوِ بَیرید،

مُعجزه ها و قضاوتِ هایِ دانِ ازو ره،
۶ آیِ اولادِه خِدْمَتگارِ ازوِ اِبْرَاهیمِ،
آیِ بچکِیچایِ یَعقُوبِ که اِنْتِخابِ
شُدِه ازوِ اَسْتید.

^a ۱۰۵:۴ دَ جایِ «حُضُور» دَ زِبُونِ عِبْرانیِ «رُوی» نوشته

۷ اُو خُداوند، خُدای مو آسته؛

قضاوت های ازو د تمام دُنیا وجود دَره.

۸ اُو عهد خُو ره تا اَبَد د یاد خُو میگیره،

کلامی ره که امر کده، تا هزار پُشت؛

۹ اُمُو عهد ره که قد اِبْرَاهِیم بسته کد،

اُمُو قَسَم ره که بَلَدِه اِسْحاق خورد.

۱۰ اُو اُمُو عهد ره دَ عِنْوَانِ قَانُونِ بَلَدِه

یَعْقُوبِ اُسْتَوَارِ کد،

دَ عِنْوَانِ یِگِ عَهْدِ اَبَدِی بَلَدِه اِسْرَائِیل

۱۱ و کُفْت: ”دَز تُو سِرْزَمِیْنِ کِنْعَانِ رِه مِیْدِیْم

تَا حِصَّه مِیْرَاثِ شُمُو بَشَه.“

۱۲ وَخْتِیکَه تَعْدَادِ اَزْوَا کَم بُوْد

وَ اَوْنَا چِنْد نَفْر وَ بِیْگَنَه بُوْد دَ اَوْنَجِی،

۱۳ دَ حَالِیکَه اَز یِگِ مِلَّتِ دَ پِیْشِ دِیْگَه مِلَّتِ

وَ اَز یِگِ مَمْلَکَتِ دَ پِیْشِ دِیْگَه

قَوْمِ سِرْگَرْدُو بُوْد،

۱۴ اُو هِیْچِ کَسِ رِه نَه اِیْشْتِ کِه دَ

بَلَه اَزْوَا ظَلَمِ کَنَه،

بَلَكِه پادشایو ره بخاطرِ ازوا سرزنش
کده گُفت:

۱۵ ”مَسَح شده های^a مَرِه غَرَض نَگیرید
و دَ اَنبِیای مه ضَرَر نَرَسَنید.“

۱۶ وَخَتِیکه اُو قحطی ره دَ امزُو

سرزمی اُورد

و تمامِ ذَخیره های خوراک ره دَ
آخِر رَسَند،^b

۱۷ اُو یگِ مَرَد ره پیشلونِ ازوا دَ

مِصر رَیی کد،

یوسُف ره، که دَ عِنوانِ غُلامِ سَوَدا شُد.

۱۸ اونا پایایِ اَزُو ره قد زنجیرا اَزُرده کد

و گردون شی دَ حَلَقِه آینی بسته شُد،

۱۹ تا وَخَتِیکه توره اَزُو حَقِیقت پَیدا کد

^a ۱۰۵:۱۵ مَسَح شده ها یعنی اِنْتِخاب شده ها.

^b ۱۰۵:۱۶ امی خطِ دَ زِیونِ عِبرانی اینی رقمِ نوشته یه:

”تمامِ تِیاقِ نان ره مِیده کد.“

و کلامِ خُداوند اُو ره از اِمْتِحان
خلاص کد.

۲۰ اوخته پادشاه نفر ریی کد و اُو
ره ایله کد،

حُکمرانِ قَوْمِ ها اُو ره آزاد کد.

۲۱ اُو یوسُف ره مَسْئُولِ خانِه خُو جور کد
و حاکِمِ تمامِ مال-و-مُلک خُو؛

۲۲ تا اُو دَ خاستِ خود خُو کُتِه-کَلونای
فِرْعَوْن ره هِدایتِ کنه

و بِلدِه کُتِه-کَلونای شی حِکمتِ یادِ بَدیه.

۲۳ دَ امزُو غَیتِ اِسرائیلِ دَ مِصرِ اَمَد،

یَعقُوبِ دَ عِنوانِ بَیگَنه دَ سِرزَمینِ

حام^a جای گِرِفت

۲۴ و خُداوند قَوْمِ خُو ره کَلو بارور کد

^a ۱۰۵:۲۳ ازی که حام باچه نوح، بابه کَلونِ مِصرِیا بُوَد،

سِرزَمینِ مِصرِ دَ نامِ «سِرزَمینِ حام» ام یاد موشُد.

و اونا ره از دُشمنای ازوا کده
قوی تر جور کد.

۲۵ او دِلِ دُشمنای ازوا ره گشتند تا
از قومِ ازو بد بُبره
و قد خدمتگاری ازو دَ حيله-و-مَکر
رفتار کُنه.

۲۶ او خدمتگار خُو موسی ره دَ
اُونجی رِبی کد

و هارون ره که او ره اِنْتِخاب کُد.

۲۷ اونا کارای عَجیبِ ازو ره دَ مینکل
مِصرِیا انجام دَد

و مُعجزه های شی ره دَ سرزمینِ حام.

۲۸ او تریکی ره رِبی کد و اُونجی
تَرِیک شُد؛

ولِ مِصرِیا قد کلامِ ازو مُخالِفَت کد. ^a

۲۹ او آوهای ازوا ره دَ خُون تبدیل کد

^a ۱۰۵:۲۸ امی خط دَ زبونِ عبرانی واضح فامیده

نَمُوشه.

و ماهیای ازوا ره از بین بُرد.
 ۳۰ سرزمینِ ازوا پُر از قوقریا شد،
 حتی اُتاقای خاوِ پادشایونِ ازوا.
 ۳۱ او توره گفت و لشکرِ اوخلی پیدا شد
 و تمامِ سرزمینِ ازوا ره پاشه گرفت.
 ۳۲ دَ جای بارش دَزوا زاله بارند
 و آتَشک ره دَ تمامِ سرزمینِ ازوا ری کد.
 ۳۳ تاک های انگور و درختای انجیر
 ازوا ره زد
 و درختای مَمَلکتِ ازوا ره میده کد.
 ۳۴ او توره گفت و مَلخ ها آمد،
 مَلخ های رقم رقم، بے حساب.
 ۳۵ اونا پگِ گیاه های سرزمینِ ازوا
 ره قُورت کد
 و حاصلاتِ زمینِ ازوا ره خورد.
 ۳۶ او پگِ اولباری ها ره دَ سرزمینِ ازوا زد،
 اولینِ ثمرِ تمامِ قُوتِ ازوا ره.

۳۷ اوخته اُو بَنیِ إِسْرَائِیل^a رِه قَد طَلَا

و نُقْرَه اَزْوَجِی بُرُو اُورْد

و دَ مِیْنِکَلِ طَایِفَه هَایِ اَزْوَا هِیچ

کَس ضَعِیْف نَبُود.

۳۸ مِصْرِیَا اَز بُرُ شُدُوْنِ اَزْوَا خُوش شُد،

چْرَاکِه وَحْشَتِ اَزْوَا دَ بِلَه مِصْرِیَا

قَرَار گِرِفْتُد.

۳۹ اُو اُور رِه پَخْش کَد تَا یِگ پَرْدَه بَشَه

و اَتِش رِه پَخْش کَد تَا دَ غَیْتِ

شَاو رُوشَنی بَدِیَه.

۴۰ اُونَا گوْشْت طَلَب کَد و اُو بُوْدَنَه

هَا رِه رِیِ کَد

و اُونَا رِه قَد نَانِ اَسْمَانِی سِیْر کَد.

۴۱ اُو قَاْدَه رِه شِکَاف کَد و اُو فَوَاْرَه کَد؛

^a ۱۰۵:۳۷ دَ جَایِ «بَنیِ إِسْرَائِیل» دَ زَبُوْنِ عِبْرَانِیِ «اُونَا»

نُوشْتَه یَه.

اُو دَ زَمِينِ خُشَكِ رَقْمِ دَرِبَاچِه جَارِي شُد،
 ۴۲ چراکه وَعِدِه مُقَدَّسِ اَزُو دَ يَادِ شِي بُود،
 وَعِدِه كِه قَد خِدْمَتگَارِ خُو اِبْرَاهِيمِ كَدُد.
 ۴۳ پَس اُو قَوْمِ خُو رِه قَد خُوشِي بُرُو اُورْد،
 اِنْتِخَابِ شُدِه هَايِ خُو رِه كِه
 خُوشحَالِي مُوَكَّد.

۴۴ اُو سِرزَمِينِ مِلَّتِ هَا رِه بَلَدِه اَزُوا بَخْشِيد
 و اُونَا صَاِحِبِ چِيْزَايِ شُد كِه قَوْمِ هَايِ
 دِيگِه بَلَدِه اَزُوا زَحْمَتِ كَشِيدُد،
 ۴۵ تَا قَانُونِ اَزُو رِه نِگَاهِ كُنِه
 و اِحْكَامِ شِي رِه دَ جَايِ بِيْرِه.
 حَمْد-و-ثَنَا دَ خُداوند!

مِهْرَبَانِي خُدا دَ بَرَابَرِ بِيْ وَفَايِي قَوْمِ اِسْرَائِيلِ

۱ حَمْد-و-ثَنَا دَ خُداوند!
 خُداوند رِه شُكْر-و-سِيْپَاسِ

بُگِيد، چَرَاكِه اُو نِيكُو يِه

و رَحْمَتِ شِي اَبْدِي اَسْتِه.

۲ کی میتنه که کارای بزرگ خداوند

ره بیان کنه

و حمد-و-ثنای ازو ره بطور کامل بگيه؟

۳ نیک د بخت کسای که انصاف

ره د جای میره

و هر وخت عدالت ره عملی مونه.

۴ ای خداوند، وختیکه د بله قوم خو نظر

لطف مونی، مره د یاد خو بگیر

و قد نجات خو د کومک مه بیه؛

۵ تا کامیابی انتخاب شده های تو ره بنگرم

و د خوشی قوم تو خوشحال شوم

و قد میراث تو قتی افتخار کنم.

۶ مو و بابه کلونای مو گناه کده؛

مو مرتکب خطا شده و شرارت کده.

۷ بابه کلونای مو وختیکه د مصر بود،

د کارای عجیب تو اهمیت ندد؛

أونا رَحْمَتِ بے اندازہ تُو رہ دَ یاد خُو نُورِد،
بَلِکَہ دَ لِبِ دریا، دَ نَزْدِیکِ دریا
سُرخِ شُورِشِ کَد.

^۸ و لے اُو بِخاطِرِ نامِ خُو اُونا رَہ نِجاتِ دَد،
تا قُدْرَتِ بُزْرَگِ خُو رَہ مَعْلُومَدارِ کَنہ.
^۹ اُو دَ بَلِہِ دریا سُرْخِ هَیْبَتِ کَد و
دریا خُشْکِ شُد؛

و اُو اُونا رَہ از مِینْکَلِ غُوجیِ هایِ دریا کَہ
رَقْمِ بِیابو خُشْکِ بُوَد، هِدایتِ کَد.
^{۱۰} اُو اُونا رَہ از دِستِ مُخالِفِینِ نِجاتِ دَد
و از چَنگِ دُشْموِ خِلاصِ کَد.
^{۱۱} اُوها دُشْمنایِ ازوا رَہ پُوشَنَد،
حَتّٰی یَکیِ ازوا امِ باقیِ نَمَنَد.
^{۱۲} اوختَہِ اُونا دَ کَلامِ اَزو اِیمانِ اُورِد
و بَلَدِہِ سِتائِشِ اَزو سُرُودِ خانَد.

^{۱۳} لَیکِنِ اُونا دَ زُودِیِ کارایِ اَزو

رَہ پُرْمُشْتِ کَد

و بَلَدِه مَشَوْرَه اَزُو اِنْتِظَار نَكْشِيد.

۱۴ اُونَا دَ بِيَابُو اَز خَاهِشَاتِ نَفْسِ

خُو پَيْرُوِي كَد

و خُدا رِه دَ اَمْرُو دَشْت اَزْمَايش كَد.

۱۵ چِيْزِي رِه كِه اُونَا خَاهِش كُدَد،

بَلَدِه اَزُوا دَد،

لِيكِن مَرَضِ لاغْرِی رِه دَ مِيْنَكِلِ

اَزُوا رِي كَد.

۱۶ اُونَا دَ مَنِه خِيْمَه گَاه قَد مُوسَى

حَسَادَت كَد

و اَمِچْنَان قَد هَارُون، تَقْدِيْسِ

شُدِه خُداوْنَد.

۱۷ اوخْتِه زَمِي دَان خُو رِه وَاز كَدِه

دَاتَان رِه قُوْرْت كَد

و گِرُوِه اَبِيْرَام رِه قَد خَاك پُوَشْنَد.

۱۸ اَتِش اَم دَ مِيْنَكِلِ گِرُوِه اَزُوا دَر گِرِفْت

و اَلَنگِه اَتِش شَرِيْرُو رِه سُوخْتَنْد.

۱۹ اونا دَ کوهِ حوریب^a یگِ گوسله

طَلایی جورِ کد،

و امو بُتِ ریختنده شده ره پرستش کد.

۲۰ اونا خدای پُر جلالِ خورِ

قدِ مُجسمه گاوِ علفخور تبدیل کد.

۲۱ اونا خُدا، نجات دهنده خورِ

پُرُمشت کد،

امو ره که کارای بزرگ دَ مصر

انجام دده بود؛

۲۲ امو ره که کارای عجیب دَ سرزمینِ

حام^b انجام ددد

و کارای باهیبت دَ دریای سُرخ.

۲۳ امزی خاطر خداوند گفت که اونا

ره نابود مونه؛

لیکن موسیٰ انتخاب شده ازو

^a ۱۰۶:۱۹ «کوه حوریب» نام دیگه «کوه سینا» آسته.

^b ۱۰۶:۲۲ ازی که حام باچه نوح، بابه کلونِ مصریا بود،

سرزمینِ مصر دَ نام «سرزمینِ حام» ام یاد موشد.

دَ حُضُورِ اَزُو دَ بَيْنِ اَيْسْتِه شُد
تا قارِ اَزُو ره تاه بِشَنَدَنه كه اونا
ره نابُود نَكَنه.

۲۴ بعد اَزُو اونا سرزمينِ حاصلخيز
ره خار حساب كد،

چراكه دَ وعده اَزُو باور نَدَشْت.

۲۵ اونا دَ خيمه هاي خُونِقِ نِقِ كد
و از ايدِ خُداوند نَشُد.

۲۶ امزي خاطر او دِست خُو ره باله
كده قَسْم خورد

كه اونا ره دَ بيابو سرنگون مونه

۲۷ و اولاده ازوا ره دَ مينكلِ مِلَّت
ها پورته كده

دَ پگِ سرزمين ها تيت-پَرَك مونه.

۲۸ اوخته اونا خود ره دَ بَتِ بَعَل

فِغور چسپِنْد

و امزُو قُرْبَانِی هَا خُورِد کِه دَ مُرْدِه

هَا تَقْدِیْمِ شُدْد؛

۲۹ اُونَا قَد کَارَایِ خُو قَارِ خُداوَنَد

رِه بَالِه اُورْد

و مَرَضِ وُبا دَ بَیْنِ اَزوَا تَیْتِ شُد.

۳۰ اوخْتِه فِیْنَحَاسِ اِیْسْتِه شُد و قِضَاوَت

رِه دَ جَایِ اُورْد

و مَرَضِ وُبا قُویِ شُد.

۳۱ و اِی کَارِ اَزو بَلْدِه شِی یِگِ عَمَلِ

عَادِلَانِه حِسابِ شُد

نِسلِ اَنْدَرِ نِسلِ تا اَبْدُالْاَبَادِ.

۳۲ اُونَا دَ نَزْدِیْکِ اَوْهَایِ مَرِیْبَا خُداوَنَد

رِه غَضَبْنَاکِ کَد،

دَ اَنْدَازِه کِه بَخَاطِرِ اَزوَا دَ مُوسِیِ

ضَرَرِ رَسِیْد؛

۳۳ چُونِ اُونَا رُوحِ مُوسِیِ رِه دَ شُورِ اُورْد

و اُو قَد لَبَایِ خُو تُوْرَایِ نَاسَنَجِیْدِه کُفْت.

۳۴ اُونَا قَوْمِهَا رِه نَابُود نَكْد
 اُمُو رِقْمِ كِه خُداوند دَ بِلِه ازوا اَمْر كُدْد؛
 ۳۵ بَلِكِه اُونَا قَدْ مِلَّتْ هَا اِيل-و-غِيل شُد
 و راه-و-كارِ ازوا رِه ياد گِرِفْت.
 ۳۶ اُونَا بُتْ هَايِ ازوا رِه عِبَادَتِ كَد
 كِه اُمُو بُتْ هَا بَلَدِه ازوا يِگِ دَامِ جُورِ شُد.
 ۳۷ اُونَا بَاچِه هَا و دُخْتَرُونِ خُو رِه
 بَلَدِه جِنِيَاتِ قُرْبَانِي كَد.
 ۳۸ اُونَا خُونِ بِي گُناهِ رِه رِيخْتَنَد،
 خُونِ بَاچِه هَا و دُخْتَرُونِ خُو رِه،
 كِه اُونَا رِه بَلَدِه بُتْ هَايِ كِنَعَانِ قُرْبَانِي كَد
 و زَمِي قَدْ خُونِ ازوا اَلْوَدِه شُد.
 ۳۹ دَ اَمْزِي رِقْمِ اُونَا دَ وَسِيْلِه كَارايِ
 خُو نَجَسِ شُد
 و اُونَا تَوَسُّطِ اَعْمَالِ خُو خُودِ رِه
 زِنَاكَارِ جُورِ كَد.

۴۰ امزی خاطر آتَشِ قارِ خُداوندِ دَ ضِدِّ

قومِ شیِ دَرِ گِرِفَتِ

و او از میراثِ خُو نَفَرَتِ کد.

۴۱ خُداوندِ اونا ره دَ دِستِ مِلَّتِ ها تسلیمِ کد

و کسای که ازوا نَفَرَتِ دَشتِ دَ بِلِه

ازوا حُکمرانیِ کد.

۴۲ دُشمنایِ ازوا دَ بِلِه ازوا ظَلَمِ کد

و اونا دَ تَی دِستِ دُشمنایِ خار-و-ذَلیلِ شُد.

۴۳ چنَدینِ دفعه خُداوندِ اونا ره خلاصیِ دَد،

لیکنِ اونا دَ مَشوَرِه یگدیگه خُو

شورِشِ کد

و دَ وَسِیلِه گُناهِ خُو خار-و-ذَلیلِ شُد.

۴۴ باو جُودِ ازی، وختیکه ناله-و-فَریادِ

ازوا ره شَنِید،

او دَ مُشکِلاتِ-و-سختیِ ازوا نظرِ کد.

۴۵ چُونِ عَهْدِ خُداوندِ قد ازوا دَ یادِ شیِ بُود

و دَ مُطَابِقِ رَحْمَتِ بے اندازہ خُو دَ

برابرِ ازوا گذشت کد.

۴۶ اُو باعِثْ شُدْ تا پِگِ کسای که

اونا ره اسیر کُدد،

دزوا رَحْم-و-دِلْسوزی کنه.

۴۷ آی خُداوند، خُدای مو، مو ره

نِجاتِ بَدی

و از مینکلِ مِلَّتْ ها مو ره جم کُو

تا نامِ مُقَدَّسْ تُو ره شُکر-و-سِپاس بُوگی

و دَ سِتایش تُو اِفْتِخار کنی.

۴۸ حمد-و-ثنا دَ خُداوند، خُدایِ اِسْرَائیل،

از اَزَلْ تا اَبَدُالْاَباد.

بیل که پِگِ مَرْدُمِ بُوگیه: ”آمین!“

حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

بَخْشِ پَنْجُم

شُکْرگُزاری بِلَدِه خِلاصی از مُشکِلات

۱ خُداوند ره شُکر-و-سِپاس
بُگید، چِراکه اُو نیکو یِه

و رَحمت شی اَبَدی اَسْتِه؛

۲ بیل که امی ره بازخِرید شُدِه های

خُداوند بُگیه

اُمُو کِسا که خُداوند اُونَا ره از دِستِ

دُشْمُو بازخِرید کد

۳ و اُونَا ره از سرزَمین ها جم کد،

از شَرْق و غَرْب، از شِمال و از جَنُوب.^a

۴ بعضی ها دَ بیابون خُشک سرگِردو شُد

^a ۱۰۷:۳ دَ جای «جَنُوب» دَ زِیونِ عِبرانی «دِریا» نوشته

و راهِ شاری ره که جای بُود-و-باش
بشه، پَیدا نَتِنست.

۵ اونا گُشنه و تُشنه شُد

و جانِ ازوا دَ وُجودِ ازوا از حال رفت.

۶ اوخته اونا دَ غَیتِ مُشکِلات-و-سختی

خُو دَ پیشِ خُداوند ناله-و-فریاد کد

و او اونا ره از پربشانی های ازوا

خلاص کد.

۷ خُداوند اونا ره از راهِ راست هِدایت کد،

تا اونا دَ شاری دَر اَمَد که جای

بُود-و-باش بُود.

۸ بیل که اونا خُداوند ره بخاطرِ رَحمت

شی شُکر-و-سپاس بُگِیه

و بخاطرِ کارای عَجیب شی که او

بلده بَنی آدم انجام دَده،

۹ چراکه او جانِ تُشنه ره سیرآو مونه

و جانِ گُشنه ره قد چیزای خُوب

سیر مُوکنه.

۱۰ بعضی ها دَ تریکی و سایه مرگ شِشت،

دَ بِنْدِ ظُلم و زنجیرای آینی؛

۱۱ چراکه اونا قد کلامِ خُدا مُخالِفَت کُدد

و مشوره قادرِ مُتعالِ ره خار-و-حقیر

حِساب کُدد.

۱۲ پس خُدا دِل های ازوا ره دَ زبِرِ بارِ

زَحمتِ سختِ حَم کد؛

اونا لَحشید و هیچ مَدَدگاری نَبود.

۱۳ اوخته اونا دَ غَیتِ مُشکِلات-و-سختی

خُو دَ پِیشِ خُداوند ناله-و-فریاد کد

و اُو اونا ره از پَریشانی های

ازوا نِجات دَد.

۱۴ خُداوند اونا ره از تریکی و سایه

مَرگ بُرو اُورد

و زولانه های ازوا ره میده کد.

۱۵ بیل که اونا خُداوند ره بخاطرِ رَحمت

شی شُکر-و-سپاس بُگیه،

و بخاطرِ کارای عجیب شی که او
بلده بنی آدم انجام دده.
۱۶ چراکه او درگه های بورنزی ره میده کده
و پشت بند های آینی ره پاره.

۱۷ بعضی ها لوده شده راه های سرکشی
ره انتخاب کد
و بخاطرِ شرارت های خو د مصیبت
گرفتار شد.

۱۸ جان ازوا از هر رقم خوراک کِرک موكد
و اونا د درگه های مرگ نزدیک شدد.

۱۹ اوخته اونا د غیتِ مُشکلات-و-سختی
خو د پیش خداوند ناله-و-فریاد کد
و او اونا ره از پریشانی های
ازوا نجات دد.

۲۰ او کلام خو ره ربی کد و اونا ره شفا دده
از نابودی خلاصی دد.

۲۱ بیل که اونا خُداوند ره بخاطرِ رحمت
شی شُکر-و-سپاس بُگیه
و بخاطرِ کارای عجیب شی که او
بلده بنی آدم انجام دده.

۲۲ و بیل که اونا قربانی های شُکرگزاری
تقدیم کُنه
و کارای ازو ره قد خوشحالی نقل کُنه.

۲۳ بعضی ها قد کِشتی ها د دریا رفت
و د آو های کلو مشغولِ کار-و-بار شد.
۲۴ اونا کارای خُداوند

و اعمالِ عجیبِ ازو ره د غُوجی دریا دید.
۲۵ چُون او توره گُفت و بادِ طوفانی پیدا شد
که جلیه های دریا ره د شور اُورد.
۲۶ اونا سُون آسمو باله مورفت
و د غُوجی دریا تاه میمد،

دَ امزُو واقعِه بَد، خُونِ كِشْتِي وانا دَ

جان شی خُشک شُدَد. ^a

۲۷ اونا رِقْمِ آدْمای نَشه چَپه مُوشُد

و باله مُوشُد

و عقلِ ازوا از کار اُفتَدَد.

۲۸ اوخته اونا دَ غَيتِ مُشْكِلاتِ-و-سختی

خُو دَ پِيشِ خُداوند ناله-و-فرياد كد

و اُو اونا ره از پَرِيشانی های

ازوا بُرو اُورد.

۲۹ خُداوند طوفان ره بَند كد

و جَلِپه ها آرام شُد.

۳۰ اوخته اونا خوش شُد، چراكه

جَلِپه ها آرام شُد

و اُو اونا ره دَ بَندری كه مقصدِ

ازوا بُود رَسَند.

^a ۱۰۷:۲۶ دَ جای «خُونِ ازوا خُشک» شُدَد دَ زبونِ

عبرانی «جانِ ازوا آو شُدَد» نوشته یه.

۳۱ بیل که اونا خُداوند ره بخاطرِ رحمت
شی شُکر-و-سپاس بُگیه
و بخاطرِ کارای عجیب شی که او
بلده بنی آدم انجام دده.

۳۲ و بیل که اونا دَ مینکلِ جماعتِ مردُم
خُداوند ره حمد-و-ثنا بُگیه
و او ره دَ مجلسِ ریش سفیدا
ستایش کُنه.

۳۳ او دریاچه ها ره دَ بیابو تبدیل مونه
و چشمه های او ره دَ زمینِ
تُشنه-و-خُشک؛

۳۴ و زمینِ حاصلخیز ره دَ شورزار،
بخاطرِ شرارتِ باشنده های شی.

۳۵ او بیابو ره دَ نُورِ های او تبدیل مونه
و زمینِ خُشک ره دَ چشمه های او؛

۳۶ او آدمای گُشنه ره دَ اُونجی

جای-د-جای مونه

تا اونا بلده بُود-و-باش خُو یگ
شار آباد کُنه.

۳۷ اونا زمینای خُو ره کِشت مُونه و دَ باغ
های انگور خُو تاک میشندنه،
و حاصلِ بے اندازه دَ دست میره.

۳۸ خُداوند اونا ره بَرکت میدیه تا تعدادِ
ازوا غدر کلو شُنه
و نَمیله که گله-و-رمه ازوا کم شُنه.

۳۹ وختیکه تعدادِ ازوا کم شُنه
و اونا دَ وسیله ظلم و مُشکلات و
غم خار-و-ذلیل شُنه،
۴۰ خُداوند دَ بِله حُکمرانا خاری-و-ذلت میره
و اونا ره دَ بیابونی که هیچ راه
نَدره سرگردو مُونه؛
۴۱ لیکن آدمای مُحْتَاج ره از مُصیبت
بُرو میره

و خانوارِ ازوا ره رقمِ رَمه ها کلو مُوکنه.

۴۲ آدمای راستکار ای ره مینگره و
خوشحال موشه،
وله تمامِ آدمای شریر^a دان خو
ره بسته مونه.

۴۳ کی دانا آسته؟ بیل که هر آدمِ دانا
د امزی باره فکر کنه
و رحمت های خداوند ره پی بُره.

دعا بلده پیروزی دِ خِلافِ دُشمنِا
سرود. زبور داوود.

۱ آی خُدا، دِل مه
مُستَحکم-و-اُستوار آسته،
ما قد تمامِ وجودِ خو^b سرود میخانم
و ساز میزنم.

^a ۱۰۷:۴۲ دِ جای «تمامِ آدمای شریر» دِ زبونِ عبرانی
«شرارت» نوشته یه. ^b ۱۰۸:۱ دِ جای «قد تمامِ وجودِ
خو» دِ زبونِ عبرانی «قد جلالِ خو» نوشته یه.

۲ آی چنگ و بربط بیدار شنید؛
ما روشنی صُبح ره بیدار مُونم.
۳ آی خداوند، ما دَ مینکلِ قومِ ها تُو
ره شُکر-و-سپاس مَوگیم
و دَ بَینِ مردُما بلده تُو سرودِ
ستایش میخانم،
۴ چراکه رَحمت تُو بزرگ آسته،
باله تر از آسمونا،
و وفاداری تُو دَ آورها میرسه.

۵ آی خُدا، دَ عالمِ باله مُتعال شو
و بزرگی-و-جلال تُو دَ بله تمامِ زمی بشه!
۶ دَ وسیله دِستِ راستِ خُو خلاصی بدی
و دُعای مَره قبول کُو
تا کسای ره که تُو دوست دَری
نجات پیدا کنه.

۷ خُدا از جایگاهِ مُقدَّسِ خُو گپ زده گفت:

”قد خوشی شکیم ره تقسیم مُونم
 و دَرّه سُکوت ره اندازه میگیرم.
 ۸ جِلعاد از مه یه و مَنْسی دَزمه تعلق دَره؛
 اِفرایم کوله آینی مه آسته
 و یهُودا تیاقِ پادشاهی مه.
 ۹ موآب تَی دِستی مه یه؛
 دَ اِدوم کوشره خُو ره پورته مُونم
 و دَ بِلّه فَلَسطین پیروزمندانه چیغ میزنم.“

۱۰ کی آسته که مَره دَ شارِ دیوالدار
 داخل کُنه؟

کی آسته که مَره سُون اِدوم
 راهنمایی کُنه؟

۱۱ آیا تُو نیستی ای خُدا، که مو ره
 دُور پورته کده
 و دیگه قد لشکرهای مو بُر شده
 نَموری، ای خُدا؟

۱۲ مو ره دَ مُقابلِ دُشمو کومک کُو،

چراکه کومکِ اِنسانِ بے فایده آستہ.
۱۳ قد خُدا مو پیروز مُوشی،
چُون اُو آستہ کہ مُخالِفایِ مو ره
پایمالِ مُونہ.

شِکایتِ مَرِدِ رَنجِ دِیدہ
بَلدہ سَرِدِستہ خانِندہ ها. زبُورِ داوُود.

۱ ای خُدایِ کہ تُو ره
حمد-و-ثنا مُوگیم،

چُپ نَشی،

۲ چراکہ دانِ آدَمِ شَریرِ و آدَمِ فَریبکار
دَ ضِدِ مہ واز شُدہ

و قد زِبونِ دروغگویِ دَ خِلافِ
مہ تورہ مُوگیہ.

۳ قد تورایِ پُرِ کینہِ مَرہ گَرِدِگیرہ کدہ
و بے دَلیلِ قد مہ جنگِ مُونہ.

۴ دَ عِوَضِ دوستیِ مہ، اُونَا قد از مہ
مُخالِفَتِ مُونہ،

لیکن ما دَ حَقِّ ازوا دُعا مُونم.
۵ اونا اَجْرِ نیکی مَره قد بَدی میدیه
و جوابِ مُحَبَّتِ مَره قد نَفَرَت.

۶ اونا مُوگیه: ”آدمِ شَرِیر ره دَ ضِدِ
ازو باله کُو
و بیل که آدمِ تَهْمَتِ گَر دَ دِستِ راست
شی ایسته شُنه.

۷ وختیکه محاکمه مُوشه، مُجرِم
شِنخته شُنه

و دُعا ی شی گُناه حِسَابِ شُنه.

۸ روزای عُمَر شی کوتاه بَشه
و مَسئُولِیتِ شی ره دِیگه نَفَرِ بَگیره؛

۹ بچکیچای شی یَتِیمِ شُنه

و خاتون شی بیوه.

۱۰ بیل که بچکیچای شی آواره

شُدِه گدایی کُنه

و از خرابه های خُو بُر شُدِه نان بِطَلَبه.

۱۱ کسی که قرض دَدَه، تمامِ دارایی

شی ره بگیری

و مردُمای بیگنه حاصلِ زحمت شی

ره غارت کُنه.

۱۲ هیچ کس دَ حقِ ازو مهربانی نکُنه

و هیچ کس دَ یتیمی شی دِلسوز نبشه.

۱۳ بیل که سلسله خانوار شی قطع شُنه

و نام-و-نشان شی دَ نسلِ آینده نبشه.

۱۴ بیل که شرارتِ بابَه-کلونای شی دَ

حُضُورِ خُداوند دَ یاد آورده شُنه

و گُناهِ آبه شی هرگز پاک نشُنه.

۱۵ بیل که امو گُناهها دایم دَ پیش

نظرِ خُداوند بشه

تا یاد-و-بُودِ ازوا ره از زمی

ریشه-کن کُنه،

۱۶ چراکه رَحِم کدو ره دَ یاد خُو نُورد،

بلکه آدمای غریب و مُحْتَاج و دِلْمیده ره

تا دَمِ مرگِ ازوا دُمبال کد.

۱۷ ازی که نالت کدو ره خوش دشت،
 بیل که نالت د بِلَه خود شی بییه؛
 و ازی که د بَرکت ددو دلچسپی ندشت،
 بیل که بَرکت، ازو دور بَشه.
 ۱۸ او نالت ره رقمِ کالا د جان خُو کد،
 پس بیل که نالت رقمِ آو د وجود
 شی داخل شنه
 و رقمِ روغو د استغونای ازو.
 ۱۹ بیل که نالت رقمِ چپنی بَشه که
 د گرد خُو مییچنه
 و مثلِ کمربندی که همیشه د کمر
 خُو بسته مونه.

۲۰ بیل که امی چیزا جزای مُخالِقای مه
 از طرفِ خداوند بَشه،
 جزای امزو کسا که د ضدِ جان مه
 تورای بد موگیه.

۲۱ لیکن تو ای خداوند، خدای مه،

بخاطرِ نامِ خُو دَ خُو بی مه عمل کُو؛
و ازی که رَحمتِ تُو نیکو آسته،
مَره خلاصی بَدی،

۲۲ چراکه ما غریب و مُحْتَاجِ اَسْتُم
و دِلِ مه دَ و جُودِ مه پاره پاره یِه.

۲۳ ما رِقْمِ سایه دَمِ بیگاهِ دَ حالِ
تیر شُدو اَسْتُم

و مِثْلِ مَلَخ، رانده شُدیم.

۲۴ زانوهای مه از خاطرِ روزه گرفتو مِیلَرزه
و جِسْمِ مه لاغر-و-بَدحال شُدِه.

۲۵ ما رِیشخندِ مُخالفای خُو شُدیم؛

اونا وختیکه مَره مینگره، سر خُو

ره شور میدیه.

۲۶ ای خُداوند، خُدای مه، مَره

کومک-و-یاری کُو؛

دَ مُطابقِ رَحمتِ خُو مَره نجات بَدی

۲۷ تا اونا بَدنه که ای کارِ دِسْتِ ازتو یِه

و تُو آى خُداوند، اِى كار ره انجام دَدِے .
٢٨ بيل كه اونا نالت كُنَه، ليكن تُو
بركت بدى؛

وختي كه اونا دَ ضد مه باله موشه،
بيل كه شرمنده شُنه،

مگم خدمتگار تُو خوشحال بَشَه .
٢٩ بيل كه مُدعاى مه قد رسوايى
پوشنده شُنه

و شرمندگى خُو ره رقم چَپن آلى بپوشه .

٣٠ ما قد دان خُو از خُداوند كَلو

شُكرگزاري مُونم؛

ما دَ مينكلِ جماعتِ كُنه اُو ره

حمد-و-ثنا مُوكيم،

٣١ چرا كه اُو دَ دستِ راستِ آدمِ مُحْتاج

ايسته موشه

تا اُو ره از چنگِ كسايِ نجاتِ بديه كه

بلده گِرفتونِ جانِ ازو فتوا ميديه .

خُداوند و پادشاهِ اِنْتِخابِ شُدِه اَزُو

زبُورِ داوُود.

۱ خُداوند دَ مَولای^a مِه کُفت:

”دَ دِستِ راستِ مِه بِشی

تا دُشمنای تُو رِه تَی پَیی زِبرِ پای

تُو جورِ کُنم.“[‡]

۲ خُداوند تِیاقِ قُوتِ تُو رِه از صَهیون

دِرازِ مُونِه.

دَ مینکلِ دُشمنای خُو حُکمرانی کُو.

۳ قومِ تُو داوطلبانه خود رِه پِیشِ مُونِه،

دَ روزی که قدِ شِکوهِ مُقَدَّسِ لشکر

خُو رِه رهبری کُنی؛

^a ۱۱۰:۱ دَمزی آیه داوُود دَ باره یگ پادشاه پیشگویی

مُونِه که از نسل شی میبِه و قُدرتِ روحانی دَرِه.

[‡] ۱۱۰:۱ متی؛ ۴۴-۴۳:۲۲ اعمالِ رَسُولا. ۳۵-۳۴:۲

از دِلِ صُبْحِ جوانای تُو رقمِ شبنم
دَ پیش تُو مییه.

۴ خُداوند قَسَمِ خورده و پشیمو نَمُوشه که،
”تُو تا اَبَدِ پیشوا اَسْتی، دَ مقامِ
مَلکی صَدِیق.“

۵ خُداوند دَ دِستِ راستِ تُو اَسْتِه؛
اُو دَ رُوزِ غَضَبِ خُو پادشایو ره
تِکِه-و-پِرچِه مُونِه.

۶ اُو دَ بِلِه مِلَّتِ ها قِضاوَتِ مُونِه
و سِرزَمینِ ازوا ره پُر از لاشِ ها مُوکنِه
و کُتِه-سرایِ ازوا ره دَ سراسِرِ زَمی
تِکِه-و-پِرچِه مُونِه.

۷ پادشاه از جویِ بَغْلِ راهِ آو وُچی مُونِه؛
دَمزی رقمِ اُو قُوَتِ یافْتِه سِر خُو
ره بالِه مُوکنِه.

د ستایش خُداوند

۱ حمد-و-ثنا د خُداوند!

خُداوند ره قد تمام دِل

خُو شُکر-و-سپاس مُوگیم،

د جَمِ آدمای نیک و د مینکل

جمعیت شی.

۲ کارای خُداوند بزرگ آسته؛

کسای که ازوا خوشی حاصل مونه،

د باره شی تحقیق مُوکنه.

۳ کارای ازو پُر از شکوه و جلال آسته

و عدالت شی تا ابد پایدار مومنه.

۴ او کارای عجیب خُو ره د عنوان

یادگار باقی ایشته؛

خُداوند پُر فیض و رحیم آسته.

۵ او بلده کسای که ازو ترس دَره،

روزی میدیه؛

او عهد خُو ره تا ابد د یاد خُو نگاه مونه.

۶ اَوْ قُدْرَتِ كَارَايِ خُو رِه بَلَدِه قَوْمِ
 خُو دَ زَمَانِي نِشُو دَد
 كه ميراثِ مِلَّتِ ها ره دَزُوا بَخَشِيدِ.
 ۷ كَارَايِ دِستايِ اَزُو پُرِ از رَاسْتِي
 و اِنصافِ اَسْتِه
 و پِگِ احكامِ شِي قَابِلِ اِعْتِمَادِ.
 ۸ اَوْنَا پَايِدَارِ اَسْتِه تا اَبْدُ اَلْاَبَادِ
 و قَدِ رَاسْتِي و عَدَالَتِ اِجْرَا مُوشِه.
 ۹ اَوْ نِجَاتِ^a رِه بَلَدِه قَوْمِ خُو رِبي كَد
 و عَهْدِ خُو رِه تا اَبْدِ قَدِ اَزُوا ضَمَانَتِ كَدِ.
 نَامِ اَزُو مُقَدَّسِ و باهَيْبَتِ اَسْتِه.
 ۱۰ تَرَسِ از خُداوندِ شُرُوعِ حِكْمَتِ اَسْتِه؛
 تَمَامِ كَسَايِ كه احكامِ اَزُو رِه دَ جَايِ
 مِيرِه دَرَكِ-و-فَهْمِ خُوبِ دَرِه.
 حَمْدِ-و-تَناءِ خُداوندِ تا اَبْدِ باقِي اَسْتِه!

^a ۱۱۱:۹ دَ جَايِ «نِجَاتِ» دَ زَبُونِ عِبْرَانِي «فِدِيَه» يِعْنِي

«بازخرید» نُوشتِه يِه.

کامیابی آدمِ خُدا ترس

۱ حمد-و- ثنا دَ خُداوند!

نیک دَ بَخْتِ کسی

۱۱۲

که از خُداوند ترس دَره

و از احکامِ ازو خوشی کَلو حاصلِ مُونه.

۲ اولادِه ازو دَ رُوی زمی قُد رتمند موشه؛

آدمای نیک دَ هر نسل بَرکت پيدا مُونه.

۳ مال و دارایی دَ خانه ازو مییه

و نیکوکاری شی تا اَبَد باقی مومنه.

۴ نُور بَلدِه آدمای راستکار دَ تریکی

روشنی مُونه،

بَلدِه هر کسی که رَحیم و بَخشنده

و نیکوکار آسته.

۵ آدمی که مِه ربو و قرض دِهنده یِه

و دَ کارای خُو با انصاف آسته،

نیکبخت-و- کامیاب موشه.

۶ یَقیناً آدمِ عادِل هر گِز تکان نَمُو خوره؛

أَوْ تَا أَبَدَ دَ يَادِهَا بَاقِي مُومَنَه.

۷ أَوْ از خَبَرِ بَدِ تَرَسِ نَمُوخُورَه؛
دِلِ اَزُو مُسْتَحْكَمِ اَسْتَه وَ دَ خُدَاوَنَدِ
تَوَكُّلِ دَرَه.

۸ دِلِ اَزُو اَسْتَوَارِ اَسْتَه وَ اَوْ تَرَسِ نَمُوخُورَه؛
دَ آخِرِ پِيروزی خُو رَه دَ بِلَه دُشْمَنایِ
خُو مِیَنگرَه.

۹ أَوْ بَخْشِ كَدَه دَ غَرِیْبَا مِیْدِیَه،
نِیكی اَزُو تَا أَبَدَ بَاقِي مُومَنَه؛
شَاخِ^a اَزُو بَا عِزَّتِ بِلَنَدِ مُوشَه.
۱۰ آدَمِ شَرِیْرِ اِی رَه مِیَنگرَه وَ قَارِ
شِی بَالَه مِیِیَه،

أَوْ دَنَدُونایِ خُو رَه خَیْدَه تَبَاهِ مُوشَه؛
اَرزویِ آدَمِ شَرِیْرِ دَ هِیچِ بَرَابَرِ مُوشَه.

^a ۱۱۲:۹ مقصد «شاخ» د اینجی «مقام و قدرت» آسته.

مُحَبَّتِ خُداوندِ بِلَدِه مَظْلُوما

۱ حمد-و-ثنا دَ خُداوند!
۱۱۳
آی خِدْمَتگَرایِ خُداوند،

حمد-و-ثنا بُوگید،

نامِ خُداوند ره حمد-و-ثنا بُوگید!

۲ نامِ خُداوند مُتَبَارک باد،

از آلی تا اَبَدُالاباد!

۳ از جای بُر شُدونِ آفتو تا جای شِشتون شی

نامِ خُداوند ره سِتایش کُنید!

۴ خُداوند دَ بِلِه تمامِ مِلَّتِها مُتعالِ آسته

و بُزُرگی-و-جلالِ شی دَ بِلِه آسمونا.

۵ کی رِقْمِ خُداوند، خُدایِ مو آسته

که دَ عالمِ باله شِشته،

۶ رِقْمِ امزُو که خود ره خَم کده

تا سُونِ آسمونا و زمی توخ کُنه؟

۷ او آدمایِ غَرِیبِ ره از خاکِ باله مُونه

و مُحْتاجِ رِهْ اَز كُوْدِ خِگِشْتَرِ رُسْتِ مُوَكُنَه
 ۸ تا اونا ره قد كُتَه-كلونا بِشَنَدَنَه،
 قد كُتَه-كلونای قوم خُو.
 ۹ اُو خاتُونِ سَنَدَه ره صَاحِبِ خانوار
 جور مُونه،
 یگ آبه خوشحال كه بچكیچای گلو دَره.
 حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

یادآوری بُر شُدو از مصر

۱ وختیکه اسرائیل از
 مصر بُر شُد،

۱۱۴

خانوارِ یعقوب از مینکلِ قومی كه
 زبون شی بیگنه بُود،
 ۲ یهُودا جایگاهِ مُقَدَّسِ خُدا^a شُد
 و اسرائیل مُلکِ سُلْطَنَتِ اَزُو.

^a ۱۱۴:۲ دَ جای «خُدا» دَ زبونِ عِبْرانی «اَزُو» نوشته یه.

۳ دریای سُرخ دید و دوتا کد؛
دریاچه اُردُن پَسکی رفت.
۴ کوه ها رِقْمِ قُوجِ ها دَ قِرْتِکِ زَدُو شُد
و تِپِه ها مِثْلِ باره گُو.

۵ چی شُد، آی دریا، که دوتا کدی؟
و آی دریاچه اُردُن که پَسکی رفتی؟
۶ آی کوه ها که رِقْمِ قُوجِ ها
و آی تِپِه ها که مِثْلِ باره گُو دَ
قِرْتِکِ زَدُو شُدید؟

۷ آی زَمی، دَ لَرزِه بیه دَ حُضُورِ خُداوند،
دَ حُضُورِ خُدایِ یَعقُوبِ
۸ که قاده ره دَ نُوْرِ آو تبَدیلِ کد
و سَنگِ خارا ره دَ چِشمِه آو.

دَ وَصَفِ خُدایِ حَقِیقِی

۱ مو ره نه، آی خُداوند،

مو ره نه،

۱۱۵

بَلْکِه نامِ خودِ خُو ره بزرگی-و-جلالِ بَدی،

بخاطرِ رَحمتِ و وفاداریِ خُو!

۲ چرا مِلَّتِ ها بُگیه:

”خُدایِ ازوا کُجا آسته؟“

۳ خُدایِ مو دَ عالمِ باله یه،

هر چیزی ره که خاست-و-اراده

کُنه انجامِ میدیه.

۴ بُتِ هایِ ازوا نُقره و طِلا یه،

کارِ دِستایِ انسان.

۵ اونا دانِ دَره، و لِه توره کُفته نَمیتنه،

چیمِ دَره، و لِه دِیده نَمیتنه.

۶ اونا گوشِ دَره، و لِه شَنِیده نَمیتنه،

بینیِ دَره، و لِه بُویِ کده نَمیتنه.

۷ اُونَا دِسْت دَرَه، وَلِے حِس كَدَه نَمِیْتَنَه،
پای ها دَرَه، وَلِے رَاه رَفْتَه نَمِیْتَنَه
وَ از كُتُوك خُو آوَاز ام بُر نَمِیْتَنَه.
۸ كَسَاي كَه اُونَا رَه جُور مُونَه،
رَقْمِ اَزْوَا اَسْتَه
وَ ام هَر كَس كَه دَزْوَا تَوَكَّل مُونَه.

۹ اَي اِسْرَائِيل، دَ خُدَاوَنَد تَوَكَّل كُو؛
اَوْ مَدَدْگَار وَ سِپَر شُمُو^a اَسْتَه.
۱۰ اَي خَانَوَارِ هَارُون، دَ خُدَاوَنَد تَوَكَّل كُنِيد؛
اَوْ مَدَدْگَار وَ سِپَر شُمُو اَسْتَه.
۱۱ اَي كَسَاي كَه از خُدَاوَنَد تَرَس دَرِيد،
دَ خُدَاوَنَد تَوَكَّل كُنِيد؛
اَوْ مَدَدْگَار وَ سِپَر شُمُو اَسْتَه.

^a ۱۱۵:۹ دَ جَاي «شُمُو» دَ زَبُونِ عِبْرَانِي «ازوا» نُوَشْتَه
يَه. دَ آيَه هَاي ۱۰ وَ ۱۱ ام عَيْنِ چِيْزِ اَسْتَه.

۱۲ خُداوند مو ره دَ یاد خُو دَره؛ اُو

مو ره بَرکت مِیدیه.

اُو خانَوارِ اِسرائیل ره بَرکت مِیدیه؛

اُو خانَوارِ هارُون ره بَرکت مِیدیه؛

۱۳ اُو کسای ره بَرکت مِیدیه که از

خُداوند ترس دَره،

کُته و ریزه ره.

۱۴ خُداوند دَز شُمو پَریمو بَدیه،

دَ خودون شُمو و دَ بچکِیچای شُمو.

۱۵ شُمو بَرکت یافته های خُداوند بَشید

که اُو آسمو و زمی ره خَلق کد.

۱۶ آسمونا، آسمونای خُداوند آسته،

لیکن زمی ره اُو دَ بَنی آدم بخشیده.

۱۷ مُرده ها خُداوند ره سِتایش نَمونه،

و نه ام تمام کسای که دَ عالم

خاموشی موره،

۱۸ بَلَكِهْ مَوْ خُداوند ره سِتایش مونی،
از آلی تا اَبَد.
حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

شکرگزاری بَلَدِه خلاصی از مَرگ

۱ خُداوند ره دوست میدنم،
چراکه او آواز و
ناله-و-فریاد مَره شنید.

۲ ازی که او گوش خُو ره سُون ازمه گرفت،
دَ تمام روزای عُمَر خُو، ذِکَرِ اَزُو
ره مُوکنم.

۳ ریسپونای مَرگ دَ گرد مه پیچ خورد،
فِشار های عالمِ مُردا مَره دَ چنگ
خُو گرفت؛

ما گرفتارِ پریشانی و غَم شُدَم.

۴ اوخته نامِ خُداوند ره گِرِفْتِه کوی کدَم:
”آی خُداوند، جان مَره نجات بدی!“

۵ خُداوند پُرْفَیض و عَادِلِ آسْتَه؛

خُدایِ مو رَحِیمِ آسْتَه.

۶ خُداوند از آدَمایِ سَادَه دِلِ مُحَافِظَتِ مُونَه؛

وختیکه ما خار-و-ذَلِیلِ بُوْدُم، اُو

مَرَه نِجَاتِ دَد.

۷ آیِ جَانِ مَه، بَسْمِ آسُوْدَه شُو،

چِرَاکِه خُداوند دَ حَقِ تُو خُوْبیِ کَدَه؛

۸ اُمُو کِه جَانِ مَرَه از مَرگِ خِلَاصیِ دَد،

چِیمایِ مَرَه از آوَدِیدَه و پَیایِ مَرَه

از لَخْشِیدَو.

۹ مَا دَ حُضُورِ خُداوند،

دَ زَمِینِ زِنْدَه هَا رَاهِ مَوْرُم.

۱۰ مَا دَ خُداوند اِیْمَانِ دَشْتُم، وختیکه کُفْتُم:

”مَا دَ مُصِیْبِتِ اَسْتُم!“

۱۱ دَ غَیْتِ پَرِیْشَانیِ خُو کُفْتُم:

”پِگِ اِنْسَانِ هَا دَرَوِغْگَویِ آسْتَه.“

۱۲ دَ خُداوند چی دده میتئم،

دَ عَوْضِ تمامِ اِحسانِ های که دَ

حقِ ازمه کده؟

۱۳ ما جامِ نِجاتِ ره باله مُونُم

و نامِ خُداوند ره گِرفته شُکر-و-سِپاس

مُونُم،

۱۴ ما نذرِ های خُو ره دَ خُداوند ادا مُونُم،

دَ حُضُورِ پِگِ قومِ ازو.

۱۵ مرگِ مومنینِ خُداوند،

دَ نظرِ شیِ سُبُک-و-ساده نییه.

۱۶ آیِ خُداوند، ما خِدمتگارِ تُو اَسْتُم؛

ما خِدمتگارِ تُو و باچه کنیزِ تُو اَسْتُم؛

تُو بَند-و-زنجیرایِ مَره واز کدی.

۱۷ ما قُربانیِ شُکرگزاریِ دَزتُو تقدیمِ مُونُم

و نامِ تُو ره گِرفته، آیِ خُداوند،

عِبادتِ مُونُم.

۱۸ ما نذرهای خوره د خداوند آدا مونم،

د حُضُورِ تمامِ قومِ شی،

۱۹ د حَوْلِ های خانِه خداوند،

د مَنه ازتو، آی اورشَلیم.

حمد-و-ثنا د خداوند!

د ستایشِ خداوند

۱ آی پگِ مِلتِ ها، خداوند

ره حمد-و-ثنا بگید.

آی تمامِ قومِ ها، او ره ستایش کُنید.

۲ چراکه رَحمتِ ازو د بِلِه ازمو کلو آسته

و وفاداریِ خداوند تا اَبَد باقی مومنه.

حمد-و-ثنا د خداوند!

شکرگزاریِ بلده پیروزی

۱ خداوند ره شکر-و-سپاس

بگید، چراکه او نیکو یه

و رَحمتِ شی اَبَدی آسته.

۲ بیلید که اسرائیل بُگیه،

”رَحمت شی اَبَدی اَسْتَه.“

۳ بیلید که خانوارِ هارون بُگیه،

”رَحمت شی اَبَدی اَسْتَه.“

۴ بیلید، کسای که از خُداوند ترس

دَره بُگیه،

”رَحمت شی اَبَدی اَسْتَه.“

۵ دَ غَیْتِ مُشْکِلَاتِ-و-سَخْتِ خُو

خُداوند ره کوی کُدم،

و خُداوند دُعای مَره قَبُول کد و مَره

دَ جای پَراخ قرار دَد.

۶ خُداوند قد ازمه یَه، پس ترس نَمُوخوَرُم.

اِنسان دَ خِلاف مه چیز کار مِیتنه؟

۷ خُداوند طرفدار و مَدَدگار مه اَسْتَه؛

پس ما پیروزی خُو ره دَ بِلَه کسای

مِینگرم که از مه بد مُوبره.

۸ پناه بُردو دَ خُداوندِ بهتر آسته
از تَوَكُّلِ کدو دَ اِنسان.

۹ پناه بُردو دَ خُداوندِ بهتر آسته
از تَوَكُّلِ کدو دَ کتّه گلونا.

۱۰ پگِ مِلَّتِ ها مَرّه محاصِرّه کده،
لیکن دَ نامِ خُداوندِ رفته اونا ره
نابُودِ مُونُم.

۱۱ اونا مَرّه محاصِرّه کده و چاردور
مَرّه گِرِفْتِه،
لیکن دَ نامِ خُداوندِ رفته اونا ره
نابُودِ مُونُم.

۱۲ اونا رقمِ خیلِ زمبُورِ مَرّه محاصِرّه کد،
لیکن اونا مِثْلِ آتِشِ خارِها دَ
زُودی گُلِ شُد؛

دَ نامِ خُداوندِ، اونا ره نابُودِ کدُم.

۱۳ اونا سخت دَ بِلّه مه فِشارِ اُورِدِ تا بُفْتُم،
لیکن خُداوندِ مَرّه کومکِ کد.

۱۴ خُداوند قُوت و سُرود مه آسته؛

أو باعِثِ نِجاتِ مه شُده.

۱۵ آوازِ خوشی و پیروزی

دَ خیمه های آدمای عادِلِ شَنِیده مُوشه:

”دِستِ راستِ خُداوند قُدرتمندانه

عمل مُونه.

۱۶ دِستِ راستِ خُداوند مُتعالِ آسته؛

دِستِ راستِ خُداوند قُدرتمندانه

عمل مُونه.”

۱۷ ما نَمومِرُم، بَلکِه زنده مُومِنُم

و کارای خُداوند ره نَقْلِ مُونُم.

۱۸ خُداوند مَرِه سخت سرزَنِش کد،

لیکِن مَرِه دَ مَرگِ تَسَلِیمِ نَکد.

۱۹ درگه های عدالت ره بَلدِه مه واز کُنید،

تا دَزوا داخِلِ شُده خُداوند ره

شُکر-و-سِپاسِ بُوکِیم.

۲۰ ای درگه خُداوند آسته
که آدمای عادل دَز شی داخل مُوشه.
۲۱ تُو ره شُکر-و-سپاس مُوگیم که
دُعای مَره قَبُول کدی
و باعِثِ نِجاتِ مه شُدی.

۲۲ سنگی ره که اُستاکارا رَد کد،
سنگِ مُهِمِ تادو شُدِه. †
۲۳ ای کار ره خُداوند کده
و دَ نظرِ ازمو عَجیب آسته.
۲۴ ای روزی آسته که خُداوند جور کده؛
بِیید که دَزی روز خوشی کنی و
خوشحال بَشی.

۲۵ ای خُداوند، لُطفاً مو ره نِجاتِ بَدی!
ای خُداوند، لُطفاً کامیابی نصیب مو کُو!

۲۶ مُبَارَكِ اَسْتَه كَسِي كَه دَ نَامِ

خُداوند ميبه.

مو از خاڤه خُداوند شُمو ره بَرَكْت مِيدِي.

۲۷ خُداوند، خُدا اَسْتَه

و اُو دَ بَلَه مو روشني كده.

قُرْبَانِي عِيدِ ره قَد رِيسِپونا دَ شاخاي

قُرْبانگاه بَسْتَه كُنِيد.

۲۸ تُو خُداي مه اَسْتِي

و ما تُو ره شُكر-و-سِپاس مُوگِيم؛

تُو خُداي مه اَسْتِي

و ما تُو ره سِتايِش مُونَم.

۲۹ خُداوند ره شُكر-و-سِپاس بُوگِيد،

چراكه اُو نيكو يه

و رَحْمَت شِي اَبْدِي اَسْتَه.

پیروی از کلامِ خدا مایه نیکبختی آسته

۱

۱۱۹ نیک دَ بَخْتِ کسای که
راه-و-رفتار شی بے عیب آسته
و دَ مُطَابِقِ شَرِيعَتِ خُداوند رفتار مونه.
۲ نیک دَ بَخْتِ کسای که فرمان های
ازو ره دَ جای میره
و قد تمامِ جان-و-دِل او ره طلب مونه،
۳ کارِ بَد ام نَمُوکنه،
بَلْکِه دَ راه های خُداوند قَدَم مِيزَنه.
۴ خُداوندا، تُو دستورای خُو ره حُکم کدی
تاکه مو اونا ره کاملاً دَ جای بیری.

a ۱۱۹:۱ الف-بای عبرانی ۲۲ حرف آسته؛ و امی زبُور
دَ مُطَابِقِ الف-بای عبرانی ۲۲ بَخَش دَره که هر بَخَش
شی ۸ خط دَره و هر هشت خط قد عینِ حرفِ الف-بای
عبرانی شروع موشه. مثلاً بَخَشِ اوّل هر هشت خط قد
حرفِ الف شروع موشه.

۵ بیل که راه های مه مُسْتَحْکَم-و-اُسْتَوَار

شُنه

تا قانونای تُو ره دَ جای بیرُم.

۶ اوخته شرمنده نَمُوشُم،

چراکه تمام احکام تُو ره دَ پیش

نظر خُو میگیرُم.

۷ تُو ره قد دِلِ راست شُکر-و-سِپاس مُوگیم،

وختیکه احکامِ عادِلانه تُو ره یاد میگیرُم.

۸ ما قانونای تُو ره دَ جای میرُم،

مَره یکسره ایله نَکُو.

ب

۹ آدمِ جوان چطور میتنه که راهِ خُو

ره پاک نگاه کنه؟

دَ وسیله نگاه کدونِ کلام تُو.

۱۰ قد تمام دِل-و-جان خُو تُو ره طلب مُونم؛

نیل که از احکام تُو دُور شُنم.

۱۱ کلام تُو ره دَ دِلِ خُو نگاه کدیم

تا دَ ضِدْ تُو گُناه نَکنم.
 ۱۲ آی خُداوند، تُو ره سِتایش مُونم،
 قانونای خُو ره دَزمه یادِ بدی.
 ۱۳ پَگِ قضاوتِ ها ره که از دان تُو بُر شده،
 قد لبای خُو اِعلانِ مُونم.
 ۱۴ ما از پَیروی فرمان های تُو
 خوشحالِ مُوشم،
 دَ اندازه تمامِ مال-و-دولتِ دُنیا.
 ۱۵ ما دَ باره دستُورای تُو فِکرِ مُونم
 و راه های تُو ره دَ پیشِ نظرِ خُو میگیرم.
 ۱۶ ما از قانونای تُو لِذتِ مُوبرم
 و کلامِ تُو ره پُرمُشتِ نَموکنم.

ج

۱۷ دَ حقِ خِدمتگارِ خُو اِحسانِ کُو
 تا زنده بُمُنم و کلامِ تُو ره دَ جای بیرم.
 ۱۸ چیمای مَره واز کُو
 تا از شریعتِ تُو چیزای عَجیبِ ره بِنگرم.

۱۹ ما دَ رُوی زمی یگ بیگنه آسْتُم،

احکام خُو ره از مه تاشه نَکُو.

۲۰ جان مه بخاطرِ شوقی که بلده

قضاوت های تُو دَره،

هر وخت دَ تَپش آسته.

۲۱ تُو مردُمای مغرورِ لعنتی ره

سرزنش مونی،

کسای ره که از احکام تُو سرپیچی مونه.

۲۲ نَنگ و رسوایی ره از مه دُور کُو،

چراکه ما فرمان های تُو ره نِگاه مُونُم.

۲۳ اگرچه کُنه کلونا یگجای شِشته دَ

ضِد مه توطیه مونه،

لیکن خِدمتگار تُو دَ باره قانونای

تُو فکر مونه.

۲۴ امچنان فرمان های تُو باعثِ

خوشی مه موشه،

اونا مُشاوِرای مه آسته.

- ۲۵ جان مه دَ خاک برابر شُدِه،
 مُطابِقِ کلامِ خُو زندگی مَرِه تازه کُو.
 ۲۶ ما از راه های خُو دَزتُو نَقْل کَدُم و
 تُو مَرِه قَبُول کدی.
 قانونای خُو ره دَزمه یادِ بدی.
 ۲۷ طَرِیقِ فرمان های خُو ره دَزمه بُقَامَن،
 اوخته ما دَ بارِه کارای عَجِیب
 تُو فِکْر مُونُم.
 ۲۸ جان مه از شِدَّتِ غَم ناله-و-فِغان مُونِه،
 مُطابِقِ کلامِ خُو مَرِه اُسْتوار کُو.
 ۲۹ راه های دروغ ره از مه دُور کُو
 شَرِیعَتِ خُو ره از رُوی لُطْفِ دَزمه
 عطا کُو.
 ۳۰ ما راهِ وفاداری ره اِنْتِخابِ کَدِیم
 و قضاوت های تُو ره دَ پِیشِ نَظَر
 خُو گِرَفْتِیم.

۳۱ آی خُداوند، ما خود ره دَ فرمان

های تُو میچسپِنم؛

نیل که شرمِنده شُنم.

۳۲ ما دَ راهِ احکام تُو دَ تیزی قَدَم میزَنم،

چراکه تُو دِل مَره بِلدِه ازوا پِراخ مونی.

۵

۳۳ آی خُداوند، راه-و-طریقِ قانونای خُو

ره دَزمه یادِ بدی؛

اوخته ما اونا ره تا آخرِ نگاه مُونم.

۳۴ بِلدِه مه فامیدگیِ بدی تا شریعت

تُو ره نگاه کنم

و اُو ره قد تمامِ دِل خُو دَ جای بیرم.

۳۵ مَره دَ راهِ احکام خُو هدایت کُو،

چراکه ما ازوا لذت موبِرم.

۳۶ دِل مَره سُون فرمان های خُو مایل کُو،

نه سُون فایده دُنیایی.

۳۷ چیمای مَره از دیدون چیزای

بے فایده دَورِ بَدی

و دَ وَسِیلَه راه های خُو زندگی

مَره تازه کُو.

۳۸ وعده خُو ره دَ حَقِ خِدْمَتِگار

خُو پُوره کُو،

بَلَدِه کسی که از تُو ترس دَره.

۳۹ رَسوایی ره که از شی ترس دَرُم

از مه دُور کُو،

چراکه قضاوت های تُو نیکو آسته.

۴۰ اینه، ما بَلَدِه احکام تُو شوق دَرُم،

دَ وَسِیلَه عدالت خُو زندگی مَره تازه کُو.

و

۴۱ آی خُداوند، رَحمت های خُو ره

نصیب مه کُو

و دَ مُطابِقِ وعده خُو مَره نجات بَدی.

۴۲ اوخته ما میتنم جوابِ کسای ره بدیم

که مَره طعنه میدیه،

چراکه ما دَ کلامِ تُو توکلِ دَرُم.

۴۳ کلامِ راستی ره کاملاً از دان مه نگیر،

چراکه امید مه دَ قضاوتِ های ازتویه.

۴۴ ما شریعتِ تُو ره همیشه دَ جای میرم

تا ابدالاباد.

۴۵ ما آزادانه قدم میزنم،

چون همیشه دَ طلبِ دستورای تُو آستم.

۴۶ ما دَ حضورِ پادشایو از فرمان های

تُو توره موگیم

و شرمنده نموشم.

۴۷ خوشی مه دَ پوره کدونِ احکامِ ازتویه

که ما اونا ره دوست دَرُم.

۴۸ ما احکام تُو ره احترام مُونم،^a

چراکه دوست دَرُم

و دَ باره قانونای تُو فِکر مُونم.

ز

۴۹ وعده خُو ره که قد خدمتگار خُو

کُددی، دَ یاد خُو بیرو،

چراکه دَ وسیله ازو مَره امید ددی.

۵۰ تسلی مه دَ غیتِ مُصیبت امی آسته

که وعده تُو زندگی مَره تازه مُونه.

۵۱ آدمای مغرور مَره کلو ریشخند مُونه،

لیکن ما از شریعت تُو روی گردو نموشم.

۵۲ آی خداوند، قضاوت های تُو ره

که از قدیم آسته،

دَ یاد خُو میروم و خود ره تسلی میدیم.

^a ۴۸: ۱۱۹ دَ زیونِ عبرانی اینی رقم نوشته یه: "ما دستای

خُو ره بلده احکام تُو باله مُونم."

۵۳ از شدتِ قارِ در میگیرم
وختیکه آدمای شربِ شریعتِ تو
ره ایله مونه.

۵۴ قانونای تو سرودهای مه آسته
د هر جای که خانه مه بشه.

۵۵ ای خداوند، د غیتِ شاو نام
تو ره یاد مونم

و شریعتِ تو ره د جای میرم.

۵۶ ای عادت مه شده،

چراکه دستورای تو ره نگاه کدیم.

ح

۵۷ ای خداوند، تو انتخاب مه آستی؛

ما وعده مونم که کلامِ تو ره د جای میرم.

۵۸ ما حضورِ تو ره قد تمام دل

خو طلب مونم،

مطابقِ توره خو د بله مه رحم کو.

۵۹ ما د باره راه های خو فکر کدم

و قَدَمِ هَآئِ خُو رِه سُونِ فَرْمَانِ هَآئِ
تُو دَوْر دَدُم.

۶۰ مَا عَجَلَه مُونُم وَ طَال نَمِيدِيْم

تَا اَحْكَامِ تُو رِه دَ جَآئِ بِيْرُم.

۶۱ رِيْسِپُونَايِ مَرْدُمَايِ شَرِيْر دَ گِرْد

مِه پِيْچِ خُوْرْدِه،

لِيْكَنِ مَا شَرِيْعَتِ تُو رِه پُرْمِشْتِ نَمُونُم.

۶۲ دَ نِيْمِ شَاوِ بَالِه مُوْشُمِ تَا تُو رِه

شُكْر-و-سِيْپَاسِ كُنُم

بِخَاطِرِ قِضَاوَتِ هَآئِ عَادِلَانِه تُو.

۶۳ مَا رَفِيْقِ پِگِ كَسَايِ اَسْتُمِ كِه اَز

تُو تَرَسِ دَرِه،

رَفِيْقِ كَسَايِ كِه دَسْتُوْرَايِ تُو رِه

دَ جَآئِ مِيْرِه.

۶۴ آيِ خُدَاوَنْدِ، زَمِي پُرِ اَز رَحْمَتِ تُو اَسْتِه،

قَانُوْنَايِ خُو رِه دَزْمِه يَادِ بَدِي.

ط

۶۵ آی خُداوند، تُو دَ مُطَابِقِ کلامِ خُو

دَ حَقِ خِدْمَتِگَارِ خُو اِحسانِ کدی.

۶۶ حِکْمَتِ و قِضَاوَتِ دُرُستِ رِه

دَزمه یادِ بَدی،

چُونِ دَ اِحکامِ تُو ایمانِ دَرُم.

۶۷ پِیشِ از دِیدونِ مُصِیبتِ، ما دَ

گُمراهیِ قَدَمِ مِیزَدُم،

لیکِنِ آلیِ کلامِ تُو رِه دَ جایِ مِیرُم.

۶۸ تُو نِیکِ اَسْتیِ و نِیکیِ مُونی؛

قانونایِ خُو رِه دَزمه یادِ بَدی.

۶۹ آدَمایِ کِبریِ-و-مغرُورِ دَ ضِدِ مِه

دِروغِ کُفْتِه،

ولِے ما قَدِ تَمامِ دِلِ خُو دِستُورایِ

تُو رِه نِگاہِ مُونُم.

۷۰ دِلِ ازوا سخت و بے احساس آسته،^a
 لیکن ما از شریعت تُو لذت مُوبرم.
 ۷۱ بلده مه خوب شد که مُصیبت دیدم؛
 تا قانونای تُو ره یاد بگیری.
 ۷۲ شریعتِ دان تُو بلده مه بهتر آسته،
 از هزاران تُوئه طِلا و نُقره.

ی

۷۳ دستای تُو مَره جور کده شکل دد؛
 بلده مه فامیدگی بدی تا احکام
 تُو ره یاد بگیری.
 ۷۴ کسای که از تُو ترس دَره مَره مینگره
 و خوشحال مُوشه،
 چراکه ما دَ کلامِ ازتو اُمید دَرم.

^a ۷۰:۱۱۹ دَ جای «دِلِ ازوا سخت و بے احساس آسته»
 دَ زبونِ عبرانی اینی رقم نوشته یه: «دِلِ ازوا پوشنده یه،
 رقمی که قد چربی پوشنده شده بشه.»

۷۵ آی خُداوند، ما میدنم که قضاوت
های تو عادلانه آسته
و مُصیبتی ره که دَ بِلَه مه اوردی
بَرحق بُود.

۷۶ بیل که مُحَبَّت تو باعِثِ تَسَلی مه شنه،
مُطابِقِ وَعِدِه که تو دَ خِدْمَتگَار خُو ددی.

۷۷ بیل که رَحْمَتای تو دَزْمِه بَرَسِه
تاکه ما زنده بُمُنم،
چون ما از شَرِيعَتِ تو خوشی
حاصِلِ مُونم.

۷۸ بیل که آدماي مغرور شرمنده شنه،
چراکه اونا قد حيله-و-مکر مره
از پای اندخت.

لیکن ما دَ باره دستورای تو فکر مُونم.
۷۹ کسای که از تو ترس دَره، بیل
که سُون ازمه بییه،
کسای که فرمان های تو ره میدنه.

۸۰ بیل که دل مه دَ مُطابقِ قانونای

تُو بے عیب بَشه

تاکه شرمنده نَشْنُم.

ک

۸۱ جان مه بلده نجات تُو میتپه؛

ما دَ کلامِ ازتُو امید دَرُم.

۸۲ چیمای مه دَ اِنْتَظارِ وعده تُو خیره شده؛

ما پُرسان مُونُم: ”چی وخت مره

تَسَلی میدی؟“

۸۳ اگرچه ما رقمِ مَشکی جور شُدیم

که دَ مَنه دُود مَنده،

لیکن قانونای تُو ره پُرمُشت نکدیم.

۸۴ تا کی خِدمتگار تُو اِنْتَظارِ بکشه؟

چی غیت کسای ره که مره آزار-و-آذیت

مُونه قضاوت مَوکُنی؟

۸۵ آدمای مغرور بلده مه چاه کنده؛

اونا دَ خِلافِ شریعت تُو آسته.

۸۶ پگِ احکام تُو قابلِ اعتبار آسته؛

اونا دروغ گُفته مَره آزار-و-اَذیت

مُونه؛ دَزمه کومک کُو.

۸۷ نزدیک بُود که اونا مَره از رُوی

زمی نابُود کُنه،

لیکن ما دستُورای تُو ره ایله نکُدم.

۸۸ دَ مُطابقِ رَحمت خُو زندگی مَره تازه کُو،

تا فرمان های دان تُو ره دَ جای بیرُم.

ل

۸۹ آی خُداوند، کلام تُو تا اَبَد

دَ آسمونا پایدار-و-اُستوار آسته.

۹۰ وفاداری تُو نسل اَندر نسل اِدامه دَره،

تُو زمی ره بُنیاد ایشتی و اُو برقرار

باقی مُومنه.

۹۱ تمامِ خَلَقْتَ^a دَ حُكْمٍ از تُو تا امروز
برقرار آسته،

چراکه پگِ ازوا دَ خِدْمَتِ از تُو یه.

۹۲ اگه شریعت تُو باعثِ خوشی مه نموبود،

ما حتماً دَ وسیله مُصِیبتی که دَ بِلَه

مه اَمَدَد نَابُود مَوْشُدُم.

۹۳ دستورای تُو ره تا اَبَد پُرْمُشْت نَمُونُم،

چراکه دَ وسیله ازوا زندگی مَرِه

تازه کدی.

۹۴ ما دَزْتُو تَعْلُقِ دَرُم، مَرِه نِجَاتِ بَدی؛

چراکه ما دَ طَلَبِ احکامِ تُو بُودیم.

۹۵ مردُمای شَرِیرِ اِنْتِظَارِ مِیکِشه که

مَرِه نَابُود کُنه،

لیکن ما دَ باره فرمان های تُو

خُوب فِکْر مَوْنُم.

^a ۹۱:۱۱۹ دَ جای «تمامِ خَلَقْتَ» دَ زِبُونِ عِبْرانی «أونا»

نوشته یه.

۹۶ بَلَدِهِ هَر كَارِ كَامِلٍ دِيدُمْ كِه يِگ
حد و جُود دَرِه،
ليكن احكام تُو حد-و-آخِر نَدَرِه.

۴

۹۷ آه، كِه شَرِيعَت تُو رِه چِيقَس دُوسَت دَرُم؛
اُو تَمَامِ رُوز دَ فِكر مِه اَسْتِه.

۹۸ احكام تُو مَرِه از دُشمنای مِه كَدِه
داناتر جور مُونِه،

چراكه هميشه قَد مِه اَسْتِه.

۹۹ ما از پِگِ مَعْلِمای خُو كَدِه
فاميده تر شُدِيم،

چراكه فرمان های تُو دَايِم دَ فِكر مِه اَسْتِه.

۱۰۰ ما از آدَمای پِير كَدِه كَلو مَوْفامُ،

چراكه دَسْتُورای تُو رِه نِگاہ مُونِم.

۱۰۱ ما پايای خُو رِه از هر رَاهِ بَد نِگَاه كَدِيم،

تا كَلَام تُو رِه دَ جَاي بِيرِم.

۱۰۲ ما از قضاوت های تو رُوی گردو
نشُدیم،

چراکه تو دَزمه تعلیم دَدے .

۱۰۳ چِیقَس شیرین آسته کلامِ ازتو
وختی او ره مَزه مُونم،

شیرین تر از عسل دَ دان مه .

۱۰۴ از دستورای تو فامیدگی حاصل مُونم،
امزی خاطر از هر راهِ دروغ نَفرت دَرُم .

ن

۱۰۵ کلامِ تو بلده پایای مه چراغ آسته
و بلده راهِ مه نُور .

۱۰۶ ما قَسَم خوردیم و دَز شی پایبند آستم
که دستورای عادِلانه تو ره دَ جای میرم .

۱۰۷ آی خُداوند، ما سخت دَ مُصِیبت آستم؛
مُطابِقِ کلامِ خُو زندگی مَره تازه کُو .

۱۰۸ آی خُداوند، هدیه های داوطلبانه

دان مَره قَبُول کُو

و احکام خُو ره دَزمه یادِ بَدی .
 ۱۰۹ خُون مه همیشه دَ قَفِ اَلِغِه مه اَسْتِه ،
 لیکن ما شریعت تُو ره پُرمُشت نَمُونُم .
 ۱۱۰ مردُمای شَریر بَلدِه مه دام ایشته ،
 ولے ما از دستُورای تُو دُور نَشُدیم .
 ۱۱۱ فرمان های تُو تا اَبَد بَلدِه مه
 میراث مُومنه ،
 چراکه اونا خوشی دِل مه اَسْتِه .
 ۱۱۲ دِل خُو ره بَلدِه نِگاه کدُونِ قانونای
 تُو مایل کدیم ،
 تا اَبَد و تا آخِر .

س

۱۱۳ ما از مردُمای دُو رُوی بَد مُوبرُم ،
 لیکن شریعت تُو ره دوست مِیدَنُم .
 ۱۱۴ تُو پناهگاه و سِپَر مه اَسْتی ،
 اُمید مه دَ کلامِ از تُو یِه .
 ۱۱۵ آی بَدکارا ، از مه دُور شَنید ،

تا احکامِ خُداى خُو ره دَ جَای بَیْرُم.
۱۱۶ دَ مُطابِقِ وَعِدِه خُو از مِه حِمایت
کُو تا زِنده بُمْنُم
و نَیلِ که از اُمیدِ خُو نَاُمیدِ شُدِه
شَرْمِنده شُنُم.

۱۱۷ از مِه حِمایتِ کُو تا نِجاتِ پَیدا کُنُم
و قَانُونایِ تُو ره دایمِ دَ پِیشِ نَظرِ
خُو بَگَیْرُم.

۱۱۸ پَگِ کَسایِ ره که از قَانُونایِ تُو
سَرپِیچی مُونِه، خَار-و-حَقِیرِ
حِسابِ مُونی،

چَراکه حِیلِه-و-مَکَرِ ازوا بَے فایده اَسْتِه.
۱۱۹ تَمَامِ مَرْدُمایِ شَرِیرِ زَمیِ ره رَقْمِ
تُفالِه دُورِ پورْتِه مُونی؛
امزى خاطرِ ما فرمانِ هایِ تُو ره
دوستِ مِیْدَنُم.

۱۲۰ از ترس تو موی جان مه خیسته^a
و ما از قضاوت های تو ترس درم.

ع

۱۲۱ ما انصاف و عدالت ره د جای آوردیم،

مره د دست کسای که د بِلَه مه

ظلم مونه تسلیم نکو.

۱۲۲ سلامتی خدمتگار خو ره ضمانت کو

و نیل که آدمای کبری-و-مغرور د

بِلَه مه ظلم کُنه.

۱۲۳ چیمای مه د انتظارِ نجات تو

خیره شده،

د انتظارِ وعده عادلانه تو.

۱۲۴ قد خدمتگار خو د مطابقِ رحمت

خو عمل کو

^a ۱۲۰:۱۱۹ د زیونِ عبرانی اینی رقم نوشته یه: "از ترس

تو گوشت مه میلرزه."

و قَانُونَايِ خُو رِه دَزْمِه يَادِ بَدِي .

۱۲۵ مَا خِدْمَتِگَارِ تُو اَسْتُمْ ،

دَزْمِه فَاْمِيْدِگِي بَدِي تَا فِرْمَانِ هَايِ

تُو رِه پِي بُبُرْم .

۱۲۶ آيِ خُدَاوَنْدِ ، وَخْتِ شِي اَمْدِه

كِه عَمَلِ كُنِي

چُونِ بَدِكَارَا شَرِيْعَتِ تُو رِه تِي پايِ كْدِه .

۱۲۷ وَاقِعَاً ، مَا اَحْكَامِ تُو رِه دُوسْتِ دَرْمِ ،

كَلُوتَرِ اَزِ طِلَّا ، كَلُوتَرِ اَزِ طِلَايِ خَالِصِ .

۱۲۸ اَمْزِي خَاطِرِ مَا تَمَامِ اَحْكَامِ تُو رِه كَامِلَاً

رَاسْتِ - و - حَقِيْقَتِ مِيْدَنْمِ

وَ اَزِ هَرِ رَاهِ غَلَطِ - و - دَرُوعِ نَفَرَتِ دَرْمِ .

پ

۱۲۹ فِرْمَانِ هَايِ تُو حَيْرَتِ - آوَرِ اَسْتِه ،

اَمْزِي خَاطِرِ ، جَانِ مِه اُونَا رِه نِيگَاهِ مُوْنِه .

۱۳۰ وَ اَزِ كَدُوْنِ كَلَامِ تُو دَ اِنْسَانِ

نُورِ مُوْبَخْشِه

و دَ آدْمای سادَه-دِل فامیدگی میدیه .
 ۱۳۱ ما دان خُو ره واز کده نَفَسَک میزنُم ،
 چراکه بلده احکام تُو شوق دَرُم .
 ۱۳۲ دَزمه نظر کُو و دَ حق مه رحیم بَش ،
 امو رقم که عادت تُو دَ حق کسای آسته
 که نام تُو ره دوست دَره .
 ۱۳۳ قَدَم های مَره دَ راهِ کلام خُو
 اُستوار نِگاه کُو ،
 تا هیچ بدی دَ بِلَه مه حاکِم نَشنه .
 ۱۳۴ مَره از ظُلمِ اِنسان خلاصی بدی
 تا دستُورای تُو ره دَ جای بیرُم .
 ۱۳۵ بیل که نُورِ رُوی تُو دَ بِلَه خِدْمتگار
 تُو روشنی کُنه
 و قانونای خُو ره دَزمه یادِ بدی .
 ۱۳۶ جوی-های آودیده از چیمای
 مه جاری یه ،
 چراکه مردُم شریعت تُو ره دَ جای نَمیره .

ص

۱۳۷ آی خُداوند، تُو عَادِلِ اَسْتی

و قضاوَتِ های تُو راست اَسْتَه.

۱۳۸ فرمان های خُو ره که امر کدے

کامِلاً عَادِلانَه و قابِلِ اِعْتِمادِ اَسْتَه.

۱۳۹ غَیْرَتِ مَه و جُوْدِ مَرَه مُوسوزَنَه،

چراکه دُشمنای مَه کلامِ تُو ره

پُرْمُشت کدَه.

۱۴۰ توره تُو بے اندازه خالِصِ اَسْتَه

و خِدْمَتگَارِ تُو اُو ره دوست دَرَه.

۱۴۱ اگرچَه ما ناچیز و حَقِیرِ اَسْتُم،

لیکِن دَسْتُورایِ تُو ره پُرْمُشتِ نَمُونُم.

۱۴۲ عَدالَتِ تُو یِگِ عَدالَتِ اَبَدیِ اَسْتَه

و شَرِیعتِ تُو حَقِیقت.

۱۴۳ مُشکِلاتِ و پَرِیشانیِ دَ بِلَه مَه اَمَدَه،

لیکِن احکامِ تُو باعِثِ خُوشیِ مَه اَسْتَه.

۱۴۴ فرمان های تُو تا اَبَدِ عَادِلانَه اَسْتَه،

بَلَدِهِ مَه فَامِيدْگِي عَطَا كُو تَا زِنْدَه بُمْنَم.

ق

۱۴۵ ما قَد تَمَامِ دِلِ خُو نَالِه-و-فَرِيَادِ كَدْم؛

اِي خُداوَنَد، دُعَايِ مَرَه قَبُولِ كُو

و ما قَانُونَايِ تُو رَه نِگَاهِ مُونَم.

۱۴۶ ما دَ پِيشِ تُو نَالِه-و-فَرِيَادِ مُونَم؛

مَرَه نِجَاتِ بَدِي،

تَاكِه فَرْمَانِ هَايِ تُو رَه دَ جَايِ بِيْرَم.

۱۴۷ ما پِيشِ از رُو زَوَازِ شُدُو بَالِه مُوْشَم و

بَلَدِه كَوْمَكِ نَالِه-و-فَرِيَادِ مُونَم؛

ما اُمِيدِ خُو رَه دَ كَلَامِ از تُو كَدِيم.

۱۴۸ چِيْمَايِ مَه شَاوِ زِنْدَه-دَارِي مُونَه،

تَاكِه دَ بَارِهِ كَلَامِ تُو فِكْرِ كْنَم.

۱۴۹ بَخَاطِرِ رَحْمَتِ خُو آوَازِ مَرَه بِشَنُو،

اِي خُداوَنَد؛

مُطَابِقِ قِضَاوَتِ هَايِ خُو مَرَه

زِنْدَه نِگَاهِ كُو.

۱۵۰ کسای که پُشتِ نقشه های پلید

میگرده، نزدیک مییه؛

اونا از شریعت تُو کلو دُور شده.

۱۵۱ لیکن تُو نزدیک آستی، ای خُداوند؛

و پگِ احکام تُو راست آسته.

۱۵۲ غَدِر وخت پیش ما از فرمان

های تُو فامیدم

که بُنیادِ ازوا ره ابدی ایشته.

ر

۱۵۳ سُونِ مُصِیبت مه نظر کُو و مَرِه

نِجاتِ بدی،

چراکه شریعت تُو ره پُرْمُشت نکدیم.

۱۵۴ دَ داد مه بَرَس و مَرِه نِجاتِ بدی،

دَ مُطابِقِ وعده خُو مَرِه زنده نِگاه کُو.

۱۵۵ نِجات از مردُمای شَریر دُور آسته،

چراکه اونا دَ طلبِ قانونای تُو نییه.

۱۵۶ ای خُداوند، رَحمت های تُو کلو آسته؛

دَ مُطَابِقِ قِضَاوَتِ هَايِ خُو زِنْدَگِي
مَرِه تازِه كُو.

۱۵۷ آزار-و-اَذِيَتِ كُنِنْدِه هَايِ مِه و

دُشْمَنَايِ مِه كَلُو اَسْتِه،

لِيكِنِ مَا اَز فِرْمَانِ هَايِ تُو رُوِي

گَرْدُو نَمُوْشُم.

۱۵۸ وِخْتِيكِه سُونِ خِيَانْتِكَارَا تُوخِ مُوْنُم،

اَزْوَا بَدِ مِه مِيِيِه،

چِرَاكِه اُونَا كَلَامِ تُو رِه دَ جَايِ نَمِيْرِه.

۱۵۹ تُوخِ كُو كِه دِسْتُوْرَايِ تُو رِه

چِيْقَسِ دُوْسْتِ دَرُم؛

مُطَابِقِ رَحْمَتِ خُو مَرِه زِنْدِه نِيْگَاهِ كُو.

۱۶۰ جُمْلِه كَلَامِ تُو رَاْسْتِ-و-حَقِيْقَتِ اَسْتِه

و تَمَامِ قِضَاوَتِ هَايِ عَادِلَانِه تُو تَا

اَبَدِ بَاقِيِ مُوْمَنِه.

ش

۱۶۱ کتھ کلونا بے دلیل مرہ آزار-و-اذیت
مُونہ،

لیکن دلِ مہ از کلامِ ازتو بیمِ درہ.
۱۶۲ ما د بارہ وعدہ تُو خوشحالِ اَسْتُم،
مِثْلِ کسی کہ وُلجہ پَریمو پیدا کدہ بَشہ.
۱۶۳ ما از دروغِ بَد مُوبرُم و بیزارِ اَسْتُم،
ولے شریعتِ تُو رہ دوستِ دَرُم.
۱۶۴ روزِ هفتِ دَفَعہ تُو رہ حمد-و-ثنا
مُوگِیم،

بخاطرِ قضاوتِ هایِ عادِلانہ تُو.
۱۶۵ کسای کہ شریعتِ تُو رہ دوست
میدَنہ، آرامِشِ کَلو درہ
و ہیچ چیزِ باعِثِ لخشیدونِ ازوا نَمُوشہ.
۱۶۶ آی خُداوند، اُمیدِ مہ دَ نِجاتِ ازتو یَہ
و ما احکامِ تُو رہ دَ جایِ میَرُم.
۱۶۷ جانِ مہ فرمانِ هایِ تُو رہ دَ جایِ میرہ

و ما اونا ره بے اندازه دوست دَرُم .
۱۶۸ ما دَسْتُورا و فرمان های تُو ره
دَ جای میَرُم ،
چراکه پگِ راه های مه دَ زیرِ
نظر تُو آسته .

ت

۱۶۹ آی خُداوند، بیل که ناله-و-فریاد
مه دَ حُضُور تُو بَرَسه؛
دَ مُطابِقِ کلام خُو دَزمه فامیدگی بیدی .
۱۷۰ بیل که عُذر-و-زاری مه دَ
درگاهِ تُو بَرَسه؛
دَ مُطابِقِ وعده خُو مَره خلاصی بیدی .
۱۷۱ از لَبای مه حمد-و-ثنا جاری موشه،
چراکه تُو قانونای خُو ره دَزمه یاد میدی .
۱۷۲ زبون مه دَ وَصِفِ کلام تُو
سُرود میخانه،
چراکه تمام احکام تُو عادلانه یه .

۱۷۳ بیل که دِست تُو بِلدِه کومک

مه آماده بَشه،

چراکه ما دِستورای تُو ره اِنْتِخاب کدیم.

۱۷۴ آی خُداوند، ما دَ شوقِ نِجات تُو اَسْتُم

و شریعت تُو باعثِ خوشی مه اَسْتِه.

۱۷۵ بیل که جان مه زنده بُمْنه تا تُو

ره حمد-و-ثنا بُگِیم

و بیل که دِستورای تُو یار-و-مَدَدگار

مه بَشه.

۱۷۶ ما رقمِ یگ گوسپونِ گُمُشْدِه،

راه گُمک شُدیم؛

دَ طلبِ خِدْمَتگار خُو بُر شو،

چراکه ما احکام تُو ره پُرْمُشت نکدیم.

دُعا بَلَدِه نِجات از آدَمای حِیلِه گر و جنگره

سُرودِ باله رفتو دَ اورُشَلیم.^a

۱ دَ غِیتِ مُشکِلاتِ -و- سِختی
۱۲۰ خُو دَ پِیشِ خُداوند

نالِه -و- فِریادِ کُدم

و او دُعا ی مَره قَبُولِ کد.

۲ آی خُداوند، جان مَره از لبای دروغگوی

و از زبونای حِیلِه گر خلاصی بَدی.

۳ آی زبونای حِیلِه گر، قد شُمو چیز کار شُنه

و دِیگه چیز خیلِ دَ حق شُمو شُنه؟

۴ تیر های تیزِ آدَمای جنگی

قد قوغ های آتشی نصیبِ شُمو شُنه.

^a ۱۲۰:۰ بنی اسرائیل سالِ سِه دفعه سُون باله دَ اورُشَلیم

مورفت که عید ره جشنِ گِرِفْتِه خُدا ره عِبادت کُنه و اونا

دَمَزُو مَوْقع از زَبُورِ ۱۲۰ تا ۱۳۴ میخاند. رُجوع کُنید دَ

خُرُوج ۱۷-۱۴:۲۳

۵ وای دَ حال مه که دَ منطقه ماشک

جای-د-جای شدیم

و دَ مینکلِ خیمه های مردُمِ قیدار

زندگی مُونُم.

۶ کلو وخت شد که بُود-و-باش مه

دَ مینکلِ کسای آسته که صلح ره

دُشمون خُو میدنه.

۷ ما آدمِ صلح طلبِ آسْتُم،

لیکن وختیکه توره گفتو ره شروع مُونُم،

اونا آماده جنگ آسته.

خداوند نگاهوان و مددگار آسته

سرودِ باله رفتو دَ اورشلیم.

۱ چیمای خُو ره سُون

کوه ها مُونُم؛

کومک مه از کجا مییه؟

۲ کومک مه از طرفِ خداوند مییه

که آسمو و زمی ره خلق کد.

۳ اُو نَمِيلَه كِه پاي تُو بَدَخشَه؛
 اُو كِه نِگَاهَوَان تُو اَسْتَه، خَاو رِه دَ
 چِيم خُو رَاه نَمِيدِيَه.
 ۴ اَرِي، اُو كِه نِگَاهَوَانِ اِسْرَائِيل اَسْتَه
 خَاو رِه دَ چِيم خُو رَاه نَمِيدِيَه وَ خَاو نَمُورَه.
 ۵ خُداوند نِگَاهَوَان تُو اَسْتَه.
 خُداوند دَ دِسْتِ رَاسْتِ تُو قَرَارِ دَرَه
 وَ تُو دَ سَايَه اَزُو اَسْتِي.
 ۶ اَفْتُو دَ غَيْتِ رُوزِ تُو رِه اَذِيْتِ نَمُونَه؛
 وَ نَه اَم مَاهَتُو دَ غَيْتِ شَاو.
 ۷ خُداوند تُو رِه اَز هَر بَلَا-وَ-بَدِي نِگَاه مُونَه؛
 اُو نِگَاهَوَانِ جَان تُو اَسْتَه.
 ۸ خُداوند دَ بُر شُدُو وَ پَس اَمْدُون تُو،
 تُو رِه نِگَاه مُونَه،
 اَلِي وَ تَا اَبَد.

دُعا بِلدِه سِلامتی اورشَلیم

سُرودِ باله رفتو دَ اورشَلیم. از داوود.

۱ ما خوشحال مُوشدُم وختیکه
۱۲۲ اونا دَزمه مُوگُفت:

”بیه که دَ خانِه خُداوند بوری.“

۲ آلی پایای مو دَ مَنه درگه های

تُو ایسته یه،

آی اورشَلیم.

۳ اورشَلیم رقمِ شاری آباد شُده،

که پگ شی دَ یگدیگه خُو محکم

چسپیده یه.

۴ طایفه ها دَ اُونجی باله موره،

طایفه های خُداوند،

دَ مُطابقِ مُقرراتی که بِلدِه اِسرائیل

حُکم شُد،

تا نامِ خُداوند ره ستایش کُنه.

۵ چُون دَ اُونجی تَخْت های قضاوت
قرار دده شده،
تخت های خانوار داوود.

۶ بَلدِه سلامتِی اورشَلیم دُعا کُنید:
”کسای که تُو ره دوست دَره،
آرام-و-آسوده بَشه.

۷ دَ مَنِه دیوالای تُو اَمْنِیت برقرار بَشه
و دَ مَنِه بُرج های تُو آرامِش.
۸ از خاطرِ برارو و یارای خُو مُوگم:
”صُلاح-و-سلامتی نصیب تُو شنه.“
۹ بخاطرِ خانِه خُداوند-خُدای مو،
خوشبختی تُو ره میخایم.

طلبِ رَحمت از خُداوند

سُرودِ باله رفتو دَ اورشَلیم.

۱ ما قد چیمای خُو باله سُون

ازتُو توخ مُونم،

۴۵۸

۱۲۳

ای خُدای که دَ آسمونا دَ بِلِه
تختِ شِشْتِے .

۲ رقمی که چیمای غُلاما سُون دِستِ
بادار شی آسته

و چیمای کنیزا سُون دِستِ بی بی^a شی،
امو رقمِ چیمای ازمو سُون خُداوند،
خُدای مو آسته

تا وختیکه دَ بِلِه مو رَحْم کُنه .

۳ دَ بِلِه ازمو رَحْم کُو، ای خُداوند،
دَ بِلِه ازمو رَحْم کُو،

چراکه مو غَدْر تحقیر-و-توهین شُدے!

۴ جان مو از اندازه کَلو پُر شُدے

از ریشخندِ کدونِ آدمای آسوده

و از تحقیر-و-توهینِ آدمای کبری .

^a ۱۲۳:۲ کَلِمه «بی بی» دَ اینجی «صاحبِ کنیز» معنی

کومک و یاری از جانبِ خُدا

سُرودِ باله رفتو دَ اورشَلیم. از داوود.

۱ اگه خُداوند قد ازمو نَموَبود،

۱۲۴

- بیل که اسرائیل

ام بُگیه -

۲ اگه خُداوند قد ازمو نَموَبود،

وختیکه آدما دَ بِلِه مو هُجوم اُورد،

۳ و غَیتیکه قارِ ازوا دَ بِلِه مو باله اَمَد،

اوخته اونا مو ره زنده قُورت مُو کد.

۴ اوخته آو ها مو ره دَ دَم خُو مُو بُرد

و سیل از سر مو تیر مُو شُد؛

۵ اَره، آو های طُغیانگر

از سر مو تیر مُو شُد.

۶ حمد-و-ثنا دَ خُداوند

کہ نہ ایشٹ مو دَ و سِیلہ دَندونای

ازوا تِکہ-و-پارہ سُنی.

۷ رقمی کہ یگ مُرغک از دامِ شِکارچی

ها دُوتا مُونہ،

اُمُو رقم جانِ ازمو ام خلاصی پیدا کد؛

دام مُنٹی شد و مو ایله سُدی.

۸ کومک بلده مو دَ نامِ خُداوند مییہ

کہ آسمو و زمی ره خلق کد.

خُداوند حافظِ قوم خُو آسته

سُرودِ باله رفتو.

۱ کسای کہ دَ خُداوند

تَوکُلِ دَره

۱۲۵

رقمِ کوهِ صَهیون آسته کہ تکان نَمُوخوره،

بَلکہ تا اَبَد برقرار مُومنه.

۲ رقمی کہ کوه ها دَ گِرِداگِرِدِ

اورشَلیم آسته،

اُمُو رَقْمِ خُداوند دَ گِرِداگِرِدِ قَوم
خُو حُضُورِ دَرِه،
از آلی تا اَبَدُالاباد.

^۳ یَقیناً، قُدْرَت^a شَرارتِ دَ بِلِه زَمین^b
مَرْدُمایِ عادِلِ حاکِمِ نَمُوشِه؛
نَشْنِه که آدمایِ عادِلِ دِستِ خُو رِه
بَلدِه شَرارتِ دِرازِ کَنِه.

^۴ آیِ خُداوند، دَ حَقِ آدمایِ نیکِ خُوبیِ کُو،
دَ حَقِ کَسایِ که دِلِ راستِ اَسْتِه.
^۵ لیکِنِ کَسایِ که دَ راههایِ کَج
خُو مایلِ اَسْتِه،

خُداوند اونا رِه قَدِ بَدکارا قَتی هَی مُونِه.
صُلح-و-سَلامتی نَصیبِ اِسرائیلِ باد!

^a ۱۲۵:۳ دَ جای «قُدْرَت» دَ زِبونِ عِبْرانی «تِیاق» نِوشْتِه

یِه. ^b ۱۲۵:۳ دَ جای «زَمی» دَ زِبونِ عِبْرانی «پِشک»

نِوشْتِه یِه.

سُرودِ خوشیِ بلده بازگشتِ اَسیرا

سُرودِ باله رفتو دَ اورشَلیم.

۱ وختیکه خُداوند اَسیرای

صَهیون ره پس اُورد،

۱۲۶

مو رقمِ کسای بُودی که خاو مینگره.

۲ اوخته دان های مو از خنده پُر شد

و زبونای مو از سُرودِ خوشحالی.

اوخته دَ مینکلِ مِلتِ ها کُفته شد:

”خُداوند بلده ازوا کارای کُته

انجام دده.“

۳ اَره، خُداوند بلده ازمو کارای

کُته انجام دده

و مو خوشحال شد.

۴ آی خُداوند، خوشبختیِ مو ره بلده

مو پس بیرو،

رقمی که جوی ها ره دَ بیابون
جنوب میری.

۵ کسای که قد آودیده خُو کِشت مُونه،
قد سُرودِ خوشی دِرو مُونه.
۶ کسی که چخرا کده بُرو موره
و تُخم ره بلده پاش دَدو موبره،
اُو قد سُرودِ خوشی پس مییه
و قوده های خُو ره گرفته میره.

اعتماد دَ خوبی خداوند

سُرودِ باله رفتو دَ اورشلیم. از سُلیمان.

۱ اگه خداوند خانه ره

آباد نَکنه،

۱۲۷

اُستاکارای ازو به فایده زحمت میکشه؛
اگه خداوند از شار نگاهوانی نَکنه،
نگاهوانا دَ اُونجی به فایده بیدار میشینه.
۲ بلده شُمو به فایده آسته که وخت

از خاو باله موشید

و شاو تا ناوخت بیدار مومنیند،
و نانِ مُشَقَّت-و-سختی ره مُوخوَرِید؛
چُون خُداوند کسای ره که دوست
دَره بَلدِه ازوا حتی دَ وختِ خاو
ام روزی میدیه.

۳ باچه ها یگ میراث از طرفِ
خُداوند آسته،
ثَمَرِ رَحْم، یگ اجر از طرفِ خُداوند.
۴ باچه های دَورونِ جوانی
رَقْمِ تیرهای دِستِ مَرِدِ مُبارزِ آسته.
۵ نیک دَ بَخْتِ کسی که تیردانی
شی ازوا پُر شده.
اُو آدم شرمنده نَمُوشه وختیکه دَ دان
درگه شار قد دُشمننا توره مُوگیه.

أجر آدمای خُدا ترس

سرودِ باله رفتو د اورشَلیم.

۱ نیک د بختِ پگِ کسای

که از خُداوند ترس دَره

۱۲۸

و د راه های ازو قدم میزنه.

۲ تُو از حاصلِ زحمتِ دِست خُو مُوخوری

و نیک بخت و کامیاب موشی.

۳ خاتون تُو د منه خانه تُو رقمِ تاگِ

پُرثمر موشه

و بچکیچای تُو د دَوِرِ دِسترخون تُو

مِثل نیالهای زیتون.

۴ ارے، امی رقمِ بَرکت پیدا مونه

آدمی که از خُداوند ترس دَره.

۵ خُداوند تُو ره از صهیون بَرکت بدیه؛

دُعا مُونم که تُو د تمامِ روزای زندگی خُو

کامیابی اورشَلیم ره بِنگری.

۶ و دُعا مُونُم که بچکیچای بچکیچای
خُو ره بِنگری.

صُلح-و-سلامتی نصیبِ اسرائیل باد.

خلاصی از دِستِ شریرو

سُرودِ باله رفتو دَ اورشَلیم.

۱ دُشمنای مه از دَورونِ جوانی

مه مَره کَلو آزار-و-اَذیت کده؛

۱۲۹

بیل که اسرائیل بُگیه:

۲ ”اونا از دَورونِ جوانی مه مَره کَلو

آزار-و-اَذیت کده،

لیکن دَ بِلِه مه پیروز نَشُدِه.

۳ قُلبه گرا دَ بِلِه پُشت مه قُلبه کد،

و خط های قُلبه خُو ره دِراز کد.

۴ لیکن خُداوند عادلِ آسته؛

اُو بِندهای شریرو ره مُنٹی کده

مَره خلاصی دَد.

۵ کسای که از صهیون بد مُبره
بیل که پگ شی شرمنده شده عَقَب
نِشینی کُنه.

۶ بیل که اونا رقمِ علفی بَشه که دَ
بَله بام ها سوز مونه
و پیش ازی که رُشد کُنه، خُشک مُوشه؛
۷ و دِروگرا حتی دِست خُو ره ازو پُر نَمیتنه
و نه ام قوده گر بَغل خُو ره.
۸ و راه کُذرا نَگیه:

”بَرکتِ خُداوند نَصیب شُمو شُنه.
مو دَ نامِ خُداوند شُمو ره بَرکت میدی.“

دَ اِنْتِظار و اُمیدِ خُداوند

سُرودِ باله رفتو دَ اورشَلیم.

۱ ای خُداوند، از غَوُجی ها
دَ پیش تُو ناله-و-فریاد مُونم.

۲ یا مَولا، آواز مَره بَشنو

و بیل که گوشای تُو د آوازِ ناله-و-زاری
مه تَوَجُّه کُنه.

۳ آی خُداوند، اگه تُو گناه ها ره د
نظر خُو بگیری،
کی میتنه د حُضور تُو ایسته
شُنه، یا مولا؟
۴ لیکن تُو بخشنده گناه ها آستی،
تا ترس-و-احترام از تُو برقرار بشه.

۵ ما چیم د راه خُداوند آستُم، جان
مه اِنْتَظار میکشه
و ما د کلام از و امید دَرُم.
۶ جان مه اِنْتَظارِ مولا ره میکشه،
کلوتر از پیره‌دارای که مُنتَظِرِ روز
واز شُدو یه؛
آره، کلوتر از پیره‌دارای که مُنتَظِرِ
روز واز شُدو آسته.

۷ آی اسرائیل، دَ خُداوند اُمید کُو،
 چُون رَحمت دَ پیشِ خُداوند آسته
 و اُو قُدْرَتِ پَریمو دَره که بازخِرید کُنه؛
 ۸ اُو خود شی اسرائیل ره
 از تمامِ گناه های شی بازخِرید مونه.

فروتنی دَ حُضُورِ خُدا

سَرُودِ باله رفتو دَ اورُشَلیم. از داوود.

۱ آی خُداوند، دِل مه

کِبری نیسته

۱۳۱

و چیمای مه غرور ندره.

ما خود ره نه دَ کارای کُله مصرُوف مُونم

و نه ام دَ کارای که از عقل مه باله یه.

۲ بَلکه جان خُو ره آرام و بیغم کدیم،

رقم یگ نِلغِه از شِیر جدا شُدِه که

دَ بَغْلِ اَبِه خُو بَشِه.

اَره، جان مه دَ وِجُود مه رقمِ نِلغِه از

شِیر جدا شُدِه اَلّی آسته.

۳ آی اسرائیل، دَ خُداوند اُمید کُو،
از آلی تا اَبَدُالاباد.

دَ وَصِفِ شَارِ اِنْتِخَابِ شُدِه
سُرودِ باله رفتو دَ اورشَلیم.

۱ آی خُداوند، داوود و پِگِ
۱۳۲ مُشکِلات شی ره دَ یاد خُو بَیرو
۲ که چطور او دَ خُداوند قَسَم خورد
و بَلدِه قَادِرِ مُطَلَقِ یَعْقُوبِ نَذر کده کُفت:
۳ ”دَ اَتاقِ خانِه خُو داخِل نَمُوشم
و دَ جاگِه خاو خُو دَر نَمییم؛
۴ خاو ره دَ چیمای خُو راه نَمیدم
و کِرپکای خُو ره نَمیلَم که از خاو
گَرنگ شُنه،

۵ تا غَیْتیکِه یگ جای بَلدِه خُداوند پَیدا کُنم
یگ جای بُوَد-و-باش بَلدِه قَادِرِ
مُطَلَقِ یَعْقُوبِ.”

۶ اینه، مو د «بیت اَللّٰحَم» اِفراته د باره

صندوقِ عهدِ شَنِیدی

و اوره د دشت های «یعار» پیدا کدی.

۷ بیید که د جای بُود-و-باش ازو بوری

و د پیش قدمگاه ازو پرستش کنی.

۸ ای خُداوند، باله شو و د استراحتگاه

خو بیه،

خود تو و صندوقی که نشانی

قدرت تو آسته.

۹ بیل که پیشوایون تو قد عدالت

پوشنده شنه

و مومنین تو آواز خوشی بر کنه.

۱۰ از خاطر خدمتگار خو داوود،

از پادشاه مسح شده خو روی گردو نشو.

۱۱ خُداوند بلده داوود قسم خورد؛

یقیناً او از قسم خو پس نمیگرده.

أَوْ كُفَّتْ: ”از ثَمَرِ پُشتِ كَمَرِ تُو
یگ نفر ره دَ بِلَه تَخْتِ تُو مِيشَنَدَنُم.
۱۲ اگه باچه های تُو عهد مَرِه نِگاه كُنه
و از فرمان های مه كه بِلَدِه ازوا ياد
مِیدِیْمِ اِطَاعَتِ كُنه،
اوخته باچه های ازوا ام
تا اَبَدِ دَ بِلَه تَخْتِ تُو مِيشِينِه.“

۱۳ چُون خُداوند صَهيون ره اِنْتِخاب كده
و خوش دَشته كه جای بُود-و-باش
ازو بَشِه.

۱۴ أَوْ كُفَّتْ: ”ای اِستِراحتگاهِ مه
اَسْتِه تا اَبَدِالاباد.

دَ اِینجی جای-دَ-جای مُوشُم،
چراکه ما ای ره خوش كدیم.
۱۵ دَی خانِه های شی ره كَلو بَرَكْتِ مِیدِیْمِ
و مَرْدُمای غَرِيب شی ره قَد نان
سیر مُونُم.

۱۶ پیشوایون شی ره قد نجات مُپوشَنُم
و مومنین شی قد آوازِ خوشی
سُرود میخانه.

۱۷ دَ اُونجی بَلدِه داوود یگ شاخ^a
سوزدلجی مُونُم؛
بَلدِه مَسَح شُدِه خُو یگ چراغ^b
آماده کدیم.

۱۸ دُشمنای شی ره قد شَرَم مُپوشَنُم،
لیکن تاجِ ازو دَ بِلِه سر شی
جَلَجَل مُونه.

a ۱۳۲:۱۷ «شاخ» دَ اینجی یگ تشبیه بَلدِه قُدْرَت آسته.

b ۱۳۲:۱۷ یعنی یگ جانِشِین آمده کدیم.

دَ وَصْفِ یَگدلی

سُرودِ باله رفتو دَ اورشَلیم. از داوود.

۱ چیقَسْ خُوب و دِلپَسَند آسته
۱۳۳ که برارو دَ یَگدلی قد

یَگدلیگه خُو زندگی کنه.

۲ ای، رقمِ روغونِ خوشبوی آسته که

دَ بِلَه سر شیو موشه

و دَ بِلَه ریش تاه مییه، دَ بِلَه ریش هارون

و تا جاغِه چپن شی تاه موره.

۳ ای، رقمِ شبنمِ حرمون^a آلی آسته

که دَ بِلَه کوه‌های صهیون تاه موشه،

چراکه دَ اُونجی خُداوند بَرکت خُو

ره مُقرر کده،

یعنی زندگی ره تا اَبَدُالاباد.

^a ۱۳۳:۳ «حرمون» نام یگ کوه دَ لِبْنان آسته.

سِتایشِ خُدا دَ وَسِیلَه خِدْمَتگارا

سُرودِ باله رفتو.

۱ بیید، خُداوند ره

سِتایش کُنید، آی تمام

۱۳۴

خِدْمَتگارا ی خُداوند

که دَ غِیتِ شاو دَ خانَه خُداوند بَلدِه

خِدْمَت ایسته مُوشید.

۲ دِستای خُو ره دَ جای مُقَدَّس باله کُنید

و خُداوند ره سِتایش کُنید.

۳ خُداوند که خالِقِ آسمو و زمی آسته،

تُو ره از صَهیون بَرکت بَدیه.

دَ سِتایشِ کارای بُّزرگِ خُداوند

۱ حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

نامِ خُداوند ره

سِتایش کُنید.

۱۳۵

آی خِدْمَتگارا ی خُداوند، سِتایش کُنید،

۲ شُمُو کَسای کِه دَ خانِه خُداوند بِلدِه
خِدمت ایستِه مُوشید،
دَ حَولی های خانِه خُدای مو.
۳ خُداوند ره سِتایش کُنید، چراکِه
خُداوند نیکو آستِه؛
دَ نامِ ازو سُرود بِخانید، چراکِه
دِلپَسند آستِه،
۴ چراکِه خُداوند یَعقُوب ره بِلدِه خُو
اِنتِخاب کده،
اِسرائیل ره دَ عِنوانِ مُلکیتِ خاص خُو.

۵ ما مِیدَنُم کِه خُداوند بُزرگ آستِه،
خُداوند مو باله تر از تمام خُدایو.
۶ هر چیزی کِه خُداوند خاست-و-اراده
کُنِه، او ره انجام مِیدیه،
دَ آسمو و دَ زمی،
دَ دریا ها و دَ پِگِ غُوجی های دریا ها.
۷ او اُورها ره از آخِرای زمی باله مُونه،

أَوْ آتَشَكْ هَا-و-كُرْكَرْدِرَاغْ رِهْ بَلْدِهْ
بَارِشْ دَ وَجُودِ مِيرِهْ
و باد رِهْ از خزانِهْ هَايْ خُوبُرْ مُونِهْ.

^۸ أَوْ أَوْلِبَارِي هَايْ مِصْرِ رِهْ كُشْتِ،
ام از اِنْسَانَا و ام از حَيَوَانَا رِهْ.
^۹ أَوْ عَلَامَتِ هَا و كَارَايْ عَجِيبِ رِهْ دَ
مِنِهْ تُو رِي كَد، أَي مِصْرِ،
دَ ضِدِ فِرْعَوْنِ و تَمَامِ خِدْمَتْكَارَايْ شِي.
^{۱۰} أَوْ مِلَّتِ هَايْ كَلُو رِهْ زَدِ
و پادشايونِ قُدْرَتْمَنْدِ رِهْ كُشْتِ:
^{۱۱} سِيْحُونِ پادشاهِ اَمُورِي هَا رِهْ،
عُوجِ پادشاهِ بَاشَانِ رِهْ
و پَگِ پادشايونِ^a كِنْعَانِ رِهْ.

^{۱۲} أَوْ سِرْزَمِينِ اَزْوَا رِهْ دَ عِنْوَانِ مِيرَاثِ دَدِ،

^a ۱۱:۱۳۵ دَ جَايِ «پادشايو» دَ زَبُونِ عِبْرَانِي «مَمْلَكْتِ

ها» نُوْشْتِهْ يَهْ.

دَ عِنَوَانِ مِيرَاثِ دَ قَوْمِ خُو إِسْرَائِيلِ .

۱۳ آی خُداوند، نام تُو تا اَبَد باقی آسْتَه،
و یاد تُو، آی خُداوند، نسل اَندر نسل،
۱۴ چراکه خُداوند دَ دادِ قَوْمِ خُو مِیْرَسَه
و دَ خِدْمَتِگَارایِ خُو دِلْسوزی مُونَه .

۱۵ بُتْهایِ مِلَّتْ هَا طِلَّا و نُقْرَه آسْتَه

و کارِ دِستایِ اِنسان .

۱۶ اُونَا دَانِ دَرَه، و لِه توره کُفْتَه نَمِیْتَنَه،

چِمِ دَرَه، و لِه دِیدَه نَمِیْتَنَه؛

۱۷ گوشِ دَرَه، و لِه شَنِیدَه نَمِیْتَنَه،

و نَفْسِ امِ دَ دَانِ اَزوا و جُودِ نَدْرَه .

۱۸ کَسایِ که اُونَا رَه جُورِ مُونَه

رَقْمِ اَزوا آسْتَه

و امِ هَر کَسِ که دَزوا تَوَكَّلِ مُونَه .

۱۹ آی خانوارِ اسرائیل، خُداوند ره

ستایش کُنید؛

آی خانوارِ هارون، خُداوند ره

ستایش کُنید؛

۲۰ آی خانوارِ لاوی، خُداوند ره

ستایش کُنید؛

آی کسای که از خُداوند ترس دَرید،

خُداوند ره ستایش کُنید.

۲۱ خُداوند ره از صَهیون حمد-و-ثنا باد،

امو ره که دَ اورشَلیم بُود-و-باش دَره.

حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

شُکرگزاری بخاطرِ رَحمتِ خُداوند

۱ خُداوند ره شُکر-و-سپاس

بُگید، چراکه او نیکویه

و رَحمت شی اَبَدی آسته.

۲ خُدای خُدایو ره شُکر-و-سپاس بُگید،

چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته.

۳ رَبُّ-الْاربابِ رَه شُكْر-و-سِپاسِ بُگید،
چراکه رَحمتِ شی اَبَدی اَسْتَه.

۴ تَنها اُمُو رَه که کارای عَجیبِ بَزُرگِ مُونَه،
چراکه رَحمتِ شی اَبَدی اَسْتَه؛

۵ اُمُو رَه که قَد حِکْمَتِ خُو اَسْمونَا
رَه خَلقِ کَد،

چراکه رَحمتِ شی اَبَدی اَسْتَه؛

۶ اُمُو رَه که زَمی رَه دَ بِلَه اَوها اَوارِ کَد،

چراکه رَحمتِ شی اَبَدی اَسْتَه؛

۷ اُمُو رَه که رُوشَنی هَای کُتَه دَ وِجُودِ اُورِد،

چراکه رَحمتِ شی اَبَدی اَسْتَه؛

۸ اَفْتُو رَه بِلِدَه حُکْمَرانی دَ بِلَه رُوز،

چراکه رَحمتِ شی اَبَدی اَسْتَه؛

۹ ماَهتُو و سِتارَه ها رَه بِلِدَه حُکْمَرانی

دَ بِلَه شَاو،

چراکه رَحمتِ شی اَبَدی اَسْتَه؛

۱۰ اُمُو رَه که اَوَلبَاری هَای مِصرِ رَه زَد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسته؛

۱۱ و بَنی اسرائیل ره از مینکل

ازوا بُرو اُورد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسته؛

۱۲ قد دِسْتِ قَوی و بازوی دِرَاز،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسته؛

۱۳ اُمُو ره که دریای سُرُخ ره دُو شَق کد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسته؛

۱۴ و بَنی اسرائیل ره از مینکل شی تیر کد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسته؛

۱۵ لیکِن فِرْعَوْن و لشکر شی ره دَ

دریای سُرُخ پورته کد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسته.

۱۶ اُمُو ره که قَوْم خُو ره دَ بیابو رَهبری کد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسته؛

۱۷ اُمُو ره که پادشایونِ بزرگ ره زَد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسته؛

۱۸ اُمُو ره که پادشایونِ قُدِرتَمند ره کُشت،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسته؛

۱۹ سیحون پادشاهِ اَموریا ره،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسته؛

۲۰ و عُوَج پادشاهِ باشان ره،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسته؛

۲۱ و سرزمینِ ازوا ره دَ میراث دَد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسته؛

۲۲ دَ عِنوانِ میراثِ بَلدِه خِدمتگار

خُو اِسرائیل،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسته؛

۲۳ اَمُو ره که دَ غَیتِ خاری-و-ذِلّت مو،

مو ره دَ یاد اُورد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسته؛

۲۴ و مو ره از چنگِ دُشمنای مو

خلاص کد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسته؛

۲۵ اَمُو ره که بَلدِه پگِ جاندارا

روزی مِیدیه،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسته.

۲۶ خُدای اَسْمونا ره شُکر-و-سِپاس بُگید،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسته.

سُرودِ سوگواری بَنی اِسْرائیل دَ مُلکِ بابُل

۱ دَ بَغْلِ دریاچه های بابُل
۱۳۷ دَ اُونجی مو شِشتی

و چخرا کدی

وختیکه صَهیون ره یاد کدی.

۲ دَ دِرختای بید که دَ مَنه شار بُود

مو بَرَبط های خُو ره اَوزو کدی،

۳ چُون کسای که مو ره اَسِیر کُدد دَ اُونجی

دَز مو گُفت که سُرودِ بَخانی،

و کسای که مو ره عذابِ مُوکد، از

مو سُرودِ خوشی طلب کده

گُفت: ”بَلدِه ازمو یکی امزُو سُرودهای

صَهیون ره بَخانید.“

۴ چطور مو میتنی که سرودِ خداوند ره

دَ سرزمینِ بیگنه بخانی؟

۵ آی اورشلیم، اگه تو ره پُرمُشت کنُم،

بیل که دستِ راستِ مه بربطِ زدو

ره پُرمُشت کنه.

۶ آی اورشلیم، اگه تو ره یاد نکُنم،

و تو ره از پگِ خوشی ها کده باله تر ندنم،

بیل که زبون مه دَ کام مه بچسپه.

۷ آی خداوند، روزِ سقوطِ اورشلیم ره دَ

ضِدِ بنیِ ادوم، دَ یادِ خو بیرو

که چطور اونا موگفت: ”خَرابِ کُنید! از

بیخ-و-بُنیاد شی خرابِ کُنید!“

۸ آی دُخترِ^a بابل، تو ام بیرو موشی،

نیک دَ بختِ کسی که تو ره جزا بدیه،

امو رقم که تو مو ره جزا ددی.

^a ۱۳۷:۸ «دُخترِ بابل» یعنی «شارِ بابل».

۹ نیک دَ بختِ کسی که نلغهِ های
تُو ره بگیریه
و اونا ره دَ بله سنگ ها بزنه.

سرود شکرگزاری

زبور داوود.

۱۳۸
۱ آی خُداوند، تُو ره قد تمام
دل خُو شکر-و-سپاس مُوگیم؛
دَ پیشِ رُوی خُدايو بلده تُو سرود میخانم.
۲ ما سُونِ خانِه مُقَدَّس تُو سَجده مُونم
و بخاطرِ رَحمت و وفاداری تُو، نام
تُو ره ستایش مُوکنم؛
چراکه تُو نام و کلام خُو ره از تمام
چیزا کده باله تر قرار ددی.
۳ دَ روزی که کُوی کدم، تُو دُعای
مَره قَبُول کدی
و دَ جان مه قُوت دده مَره دلیر جور کدی.

۴ آی خُداوند، بیل که تمام پادشایونِ زمی
تُو ره حمد-و-ثنا بُگیه،
بخاطرِ کلامِ دان تُو که اونا میشنوه.
۵ بیل که اونا دَ وَصِفِ راه های خُداوند
سُرودِ بَخانه،
چراکه جلالِ خُداوند بزرگ آسته.

۶ واقِعاً، خُداوند مُتعال آسته،
و دَ بِلَه آدَمای اُفتده نظرِ لُطفِ مونه،
ولے مردُمای کِبری-و-مغرور ره
از دُور مینخشه.

۷ باوجودِ که دَ غولِ سختی-و-مُشکِلات
مورُم،
تُو مَره زنده نِگاه مونی.
تُو دِستِ خُو ره دَ برابرِ قارِ دُشمنای
مه دِراز مونی،
و دِستِ راستِ تُو مَره نِجات میدیه.

خُداوند مقصد خُو ره دَ باره ازمه

پوره مونه.

ای خُداوند، رَحمت تُو تا اَبَد باقی مومنه.

کارای دِست خُو ره ایله نَکُو.^a

هیچ چیز از نظرِ خُدا تاشه نییه

بَلدِه سردِستِه خاننده ها. زبُور داوود.

۱ ای خُداوند، تُو مَره آزمایش

کدے و سَنخْتے؛

۱۳۹

۲ تُو از شِشتون و باله شُدون مه خبر دَری،

و فِکرای مَره از دُور میدَنی.

۳ تُو راه-و-رفتار و اِستراحت کدون مَره

دَ دِقَت اِمْتِحان کدے

و از تمامِ راه های مه باخبر اِستی.

۴ حتی پیش ازی که یگو توره دَ

زبون مه بییه،

^a ۱۳۸:۸ یعنی "موره که خَلق کدے، ایله نَکُو."

ای خُداوند، تُو او ره کاملاً میدنی.
تُو از پیشِ رُوی و از پسِ پُشت^۵
چارَدورِ مَره گِرِفْتِے
و دِستِ خُو ره دَ بِلِه مه ایشتی.
ای رِقْمِ شِناسِ بِلِدِه مه کَلو^۶
حَیْرَتِ آوَرِ اَسْتِه،
و اَمُوقَسِ بِلندِ که دَ زَشی رَسیدِه نَمِیْتَنَم.

از گِیْرِ رُوحِ تُو دَ کُجَا بُوْرَم؟
و از حُضُورِ تُو دَ کُجَا دُوتا کُنَم؟
اگِه دَ آسْمو بُوْرَم، تُو دَ اُونجی اَسْتی؛
و اگِه دَ عَالِمِ مُرْدِه ها جَاگِه اَنْدَزَم،
دَ اُونجی ام تُو اَسْتی.
اگِه دَ سِرِ بَالِ هَایِ سَحْرِ سِوَارِ
شُدِه پَرِوَازِ کُنَم
و دَ دُورْتَرِینِ گُوشِه هَایِ دَرِیَا جَایِ بَگِیْرَم،
حَتّیٰ دَ اُونجی ام دِستِ تُو مَره^{۱۰}
راهنمایی مونه

و دِسْتِ رَاسْتِ تُو مَرِه مَحْکَمِ مِیْگِیْرِه .
۱۱ اگِه بُگِیْم: " یَقِیْناً تَرِیْکِی مَرِه مُوْپُوشَنَه
و رُوشَنِی چَارْطَرَفِ مِه دَ شَاو
تَبْدِیْلِی مُوشَه، "

۱۲ حَتّٰی تَرِیْکِی اَم دَ پِیْشِ اَز تُو تَرِیْکِی نِیْیَه،
بَلْکِه بَلَدِه تُو شَاو رَقْمِ رُوز، رُوشو یَه،
چِرَاکِه تَرِیْکِی و رُوشَنِی بَلَدِه تُو
یَگِ اَسْتَه .

۱۳ تُو اَعْضَایِ دَاخِلِ جِسْمِ مَرِه بَا فِت دَدِی؛
تُو مَرِه دَ رَحْمِ اَبِه مِه شَکْلِ دَدِی .

۱۴ مَا تُو رِه شُکْر-و-سِیْپَاسِ مُوْگِیْم، چِرَاکِه
مَا بَاهِیْبِتِ و عَجِیْبِ جُورِ شُدِیْم؛

کَا رَایِ تُو حَیْرَتِ آوَرِ اَسْتَه،

جَانِ مِه اِی رِه خُوبِ مِیْدَنَه .

۱۵ اَسْتُغُونَایِ مِه اَز تُو تَاشَه نَبُودِ

وَخْتِیْکِه دَ جَایِ تَاشَه جُورِ مُوشُدْم،

دَ غَيْتِيكَه دَ غَوُجِي زَمِي شَكْل مِيگِرِفْتُم. ^a
۱۶ چِيمَاي تُو جِسْمِ شَكْل نَاگِرِفْتِه مَرِه دِيْدِه؛
دَ كِتَاب تُو تَمَامِ رُوَزَاي نُوِشْتِه بُوْد
كِه بَلْدِه مِه مُقَرَّر شُدُد،
وَخْتِيكِه حَتِي يَكِي اَزْوَا ام وَجُوْد نَدَشْت.

۱۷ آي خُدَا، فِكْرَاي تُو بَلْدِه مِه چِيْقَس
بَا رَزِش اَسْتِه!
تَعْدَادِ اَزْوَا چِيْقَس كَلُو اَسْتِه.
۱۸ اگِه اَوْنَا رِه حِسَاب كْنُم، اَز رِيگ
كَدِه كَلُوْتَر اَسْتِه.
وَخْتِيكِه بِيْدَار مُوْشُم، هِنُوَز دَ حُضُوْر
اَز تُو حَاضِر اَسْتُم.

۱۹ خُدَايَا، كَشَكِه تُو شَرِيْرُو رِه بُوْكُشِي؛

^a ۱۳۹:۱۵ اِمَكَان دَرِه كِه مَرْدُم دَ زَمَانِ قَدِيْمِ دَزِي بَاوَر
بُوْدِه بَشِه كِه نِلْغِه اَوَّل دَ غَوُجِي زَمِي جُوْر مُوْشِه وَ بَعْد
اَزُو دَ رَحْمِ اَبِه خُو شَكْل مِيگِيْرِه.

آی آدمای خونریز، از مه دُور شنید!
۲۰ کسای که دَ بارِه تُو تورای بد مُوگیه،
اونا دُشمنای تُو آسته که نام تُو ره
دَ مقصدِ باطلِ میگیره.

۲۱ آی خُداوند، آیا کسای که از تُو بد
مُوبره، ما ازوا بد نَمُوبرم؟
و کسای که دَ خِلافِ تُو باله مُوشه،
ازوا نفرتِ نَمُوکُنم؟

۲۲ ما قد نفرتِ کاملِ ازوا بد مُوبرم
و اونا ره دُشمنون خُو حسابِ مُونم.

۲۳ آی خُدا، مَره آزمایشِ کُو و دِل
مَره بِنَخش؛

مَره اِمْتِحانِ کُو و فِکرای پَریشان
مَره بَدَن.

۲۴ تُوخِ کُو، که اگه دَزمه کُدمِ راهِ
فِسادِ و جُودِ دَره،

مَره دَ راهِ اَبَدی هِدایتِ کُو.

دُعا بَلَدِه اِنصاف

بَلَدِه سَر دِسْتِه خانِنده ها . زُبُورِ داوُود .

۱ آي خُداوند ، مَرِه از دِسْتِ
۱۲۰ آدماي شَرِيرِ خِلاصِي بَدِي

و مَرِه از شَرِ مَرُدْمَايِ ظالِمِ نِگاهِ كُو؛

۲ از شَرِ كَسَايِ كِه دَ دِلِ هَايِ خُو دَ

بارِه شَرارَتِ فِكرِ مُونِه

و تَمامِ رُوزِ مَرُدْمِ رِه جَنگِ مِيندَزِه .

۳ اونا زِيونايِ خُو رِه رَقْمِ مارِ اَلِي تِيزِ مُونِه

و دَ زِيرِ لَبايِ ازوا زارِ كَبچِه مار

اَسْتِه . سِلاه .

۴ آي خُداوند ، مَرِه از دِسْتِ آدماي

بَدكارِ حِفْظِ كُو ،

اَرِه ، از شَرِ مَرُدْمَايِ ظالِمِ

كِه بَلَدِه لَخْشَندُونِ پايايِ مِه نَقْشِه

كَشِيده ، مَرِه نِگاهِ كُو .

۵ آدمای کبری-و-مغرور بلده مه دام ایشته؛
اونا ریسپونای جال خور ره اوار کده
و د سر راه مه تلک شنده. سیلاه.

۶ ما د خداوند موگییم: ”تو خدای مه آستی.
ای خداوند، آوازِ عذر-و-زاری
مره بشنو.“

۷ ای خداوند-خدا، که قوتِ نجات
مه آستی،

تو سر مره د روزِ جنگ پوشندی.

۸ ای خداوند، آرزو های آدمای شریبر
ره پوره نکو

و نیل که اونا د نقشه های شریبرانه

خو کامیاب شنه؛

اگه نه، خود ره کته کته مونه.

۹ کسای که مره محاصره کده،

بیل که سرهای ازوا قد شرارتِ لبای
ازوا پوشنده شُنه.

۱۰ بیل که قوغ های آتِش دَ سرِ ازوا بوفته.
بیل که اونا دَ آتِش اندخته شُنه،
دَ چُقُوری ها،

و دیگه باله شُده نَتنه.

۱۱ نِیل که آدمِ بدگوی دَ رُوی زمی
اُستوار شُنه؛

بیل که بلا-و-بدی، آدمِ ظالمِ ره شِکار
کده نابود کُنه.

۱۲ ما میدنم که خُداوند دَ دادِ مردمای
مُحتاجِ میرسه

و دَ حقِ آدمای غریبِ انصافِ مونه.

۱۳ یقیناً، آدمای عادلِ نامِ تُو ره

ستایشِ مونه

و دُرستکارا دَ حُضورِ تُو جای میگیره.

دُعا بَلَدِه کومک

زبُورِ داوود.

۱ آي خُداوند، تُو ره کُوی
مُونُم؛ دَ عَجَلَه دَ پيش مه بيه!
وختیکه تُو ره کُوی مُونُم، د ناله-و-فرياد
مه گوش بدي.

۲ بيل که دُعای مه دَ حُضُور تُو رِقْمِ بُخُورِ
خوشبُوی قرار بگيره
و دِستای-باله-شُدِه مه رِقْمِ قُربانی شام.

۳ آي خُداوند، دَ بِلَه دان مه يگ
نِگاهوان مُقَرَّر کُو
و از درگه لَبای مه نِگاهوانی کُو.
۴ دِل مَرَه دَ عَمَلِ بَدِ مایل نَکُو،
تا قد آدمای شَرير، کارِ زِشت انجام نَدِيم
و از چيزای خوش مَرَه ازوا نَخُورُم.

۵ بیل که آدم نیک مَره بزنه، ای د
حق مه مهربانی آسته،
بیل که مَره سرزنش کنه، ای بلده
سر مه روغو آسته؛
سر مه او ره رد نمونه.

لیکن ما همیشه د ضدِ اعمال
بدکارا دُعا مونم.

۶ وختیکه حکمرانای ازوا از سرِ قاده
ها تاه پورته شنه،
اوخته بدکارا تورای مَره میشنوه،
چراکه قابلِ پسند آسته.

۷ دَمزُو غیت اونا مَوگیه: ”رقمی که یگو
کس زمی ره قلبه-و-کنده کُنه،
استغونای ازمو ام امو رقم د سرِ
قبر تیت پَرَک شُده.“^a

^a ۱۴۱:۷ امی آیه د زبونِ عبرانی واضح نییه.

لیکن آی خُداوند-خُدا، چیمای مه

سُون ازتُو یِه؛

ما دَزتُو پِناه میگیرم، جان مَره

بے دِفاع نیل.

مَره از دامی که اونا بلده مه ایشته

و از تَلکِ بدکارا نِگاه کُو.

بیل که آدمای شریر قتی دَ دام های

خودون خُو گرفتار شُنه،

حینِ که ما خلاصی پیدا مُونم.

دُعا دَ وختِ مُشکِلات

قَصِیده داوود دَ غَیتِ که دَ غار بُوَد. یِگ دُعا.

۱ قد آوازِ بلند خُو دَ پیشِ

خُداوند ناله-و-فریاد مُونم؛

۱۴۲

قد صدای خُو دَ پیشِ خُداوند

عُذر-و-زاری مُوکنم.

۲ گِله-و-شِکوه خُو ره دَ حُضُورِ ازو

عرض مُونم،

و مُشكِلات-و-سختی خُوره دَ پیش
شی بیان مُوکُنم.

۳ وختیکه روح مه دَ وجود مه از
حال موفته،

تُو راهِ مَره میدنی.

دَ راهی که ما قدم میزنم،

اونا بلده مه دام ایشته.

۴ طرفِ راست مه توخ کُو و بِنگر

که هیچ کس مَره دَ نظر خُو نمیره؛

هیچ پناهگاه بلده مه نمنده

و هیچ کس دَ فکرِ جان مه نیسته.

۵ ای خُداوند، ما دَ پیش ازتُو

نالہ-و-فریاد مُونم

و مُوگیم، ”تُو پناهگاهِ مه آستی

و اِنِتخاب مه دَ زمینِ زنده ها.“

۶ دَ نالہ-و-فریاد مه تَوَجُه کُو،

چراکه عَدْر دَرَمَنده اَسْتُمْ.
 مَرِه از چَنگِ آزار دِهِنده های مه خلاص کُو،
 چراکه اونا از مه کده زور تُو یِه.
 ۷ جان مَرِه ازی حالتِ ضِیق^a بُرو بیرو
 تا نام تُو ره ستایش کُنم.
 اوخته آدمای عادِل دَ گِرد مه جم مُوشه،
 چراکه تُو چیزی ره که حقدار شی
 اَسْتُمْ دَز مه میدی.

فریادِ بَلدِه کومکِ دَ حُضُورِ خُداوند
 زبُورِ داوود.

۱ آی خُداوند، دُعای

مَرِه بِشَنو؛

بخاطرِ وفاداری خُو دَ ناله-و-زاری

مه گوشِ بَدی

^a ۱۴۲:۷ دَ جای «حالتِ ضِیق» دَ زبونِ عبرانی

«بندی‌خانه» نوشته یِه.

و بخاطرِ عدالتِ خُو دُعایِ مَره قَبُولِ کُو.
۲ قد خِدْمَتِگَارِ خُو از رَاهِ قِضَاوَتِ پِیشِ نِیَا،
چِرَاکِه هِیچِ اِنْسَانِ دَ حُضُورِ تُو عَادِلِ نِیِیِه.

۳ دُشْمُو بِلَایِ جَانِ مِه شُدِه،
زِنْدَگِیِ مَرِه دَ خَاکِ بَرَابَرِ کَدِه
و مَرِه مَجْبُورِ کَدِه کِه دَ جَايَایِ تَرِیکِ
بُود-و-بَاشِ کُنْم،
مِثْلِ کَسَایِ کِه عَدْرِ وِخْتِ پِیشِ مُرْدِه.
۴ پِسِ رُوحِ مِه دَ وُجُودِ مِه ضَعْفِ کَدِه
و دِلِ مِه دَ سِیْنِه مِه وَحْشَتِ زَدِه شُدِه.

۵ مَا رُوزَایِ سَابِقِ رِه دَ یَادِ خُو مِیْرُم؛
دَ بَارِه تَمَامِ اَعْمَالِ تُو فِکْرِ مُونْم
و دَ بَارِه کَارَایِ دِسْتِ تُو چُورْتِ مِیْزَنْم.
۶ مَا دِسْتَایِ خُو رِه سُونِ اَز تُو دِرَازِ مُونْم،
جَانِ مِه رَقْمِ زَمِیْنِ خُشْکِ اَلّی تَشْنِه
اَز تُو یِه. سِلاَه.

۷ آی خُداوند، دُعای مَرِه دَ زُودی قَبُول کُو،
چراکه رُوحِ مِه از حال رفته.
رُوی خُو ره از مِه تاشه نَکُو،
اگه نَه، ما رِقَمِ کَسای مُوشَم که
دَ گورِ موره.

۸ بیل که دَ غَیتِ صُبح از رَحمتِ تُو بِشَنُوم،
چراکه ما دَزتُو تَوَکَلِ مُونَم.
دَ راهی که ما باید بورَم، اُو ره
دَزمه نِشو بَدی،

چراکه جان خُو ره دَ حُضُورِ ازتُو میِرَم.

۹ آی خُداوند، مَرِه از چَنگِ دُشمنای
مِه خلاص کُو،

چراکه دَزتُو پناه اُورَدیم.

۱۰ مَرِه تَعَلیمِ بَدی تا خاست-و-اِراده

ازتُو ره دَ جای بیِرَم،

چراکه تُو خُدای مِه اَسْتی.

بیل که روحِ مهربانِ تُو مَرِه دَ زَمینِ
اوارِ هِدایتِ کُنِه.

۱۱ آی خُداوند، بخاطرِ نامِ خُو مَرِه
زنده نِگاهِ کُو

و مُطابِقِ عدالتِ خُو جانِ مَرِه از
سختی-و-مُشکِلاتِ بُرِ کُو.

۱۲ بخاطرِ رَحمتِ خُو مُخالِفایِ مَرِه نابُودِ کُو
و پِگِ دُشمنایِ جانِ مَرِه از بَینِ بُرِ،
چراکه ما خِدمتگارانِ تُو اَسْتِم.

شُکرگزاریِ پادشاهِ بَلدِه پیروزی
زبُورِ داوُود.

۱ حمد-و-ثنا دَ خُداوند،

قاده-و-پناهگاہِ مِه

۱۴۴

که دِستایِ مَرِه بَلدِه جنگِ تَعْلیمِ مِیدیه
و کِلکایِ مَرِه بَلدِه مُبارزه.

۲ اُو دَ حَقِ مِه رَحیمِ اَسْتِه و قَلعِه بِلندِ مِه،

قلعه مُستَحکم و نِجاتِ دِهِنْدِه مه،
سِپِرِ مه که دَزُو پِناه مُوْبِرْم؛
اَوْ قَوْمِ هَا^a ره تابع مه مُونِه.

۳ آی خُداوند، اِنسان چي آسته که اَوْ
ره دَ نظر خُو بيري،
و بَنی آدم که دَ بارِه ازُو فِکر کنی؟
۴ آدمی رَقْمِ یِگ نَفَس کَشیدو آسته
و روزای عُمَر شی رَقْمِ سایِه که
تیر موشه.

۵ آی خُداوند، آسمونای خُو ره حَم
کُو و تاه بیه،
دَ کوه ها دِست بَزَن تا ازوا دُود باله شُنه.

^a ۱۴۴:۲ دَ جای «قوم ها» دَ بعضی نُسخه ها «قوم مه»

نوشته یه.

۶ آتَشَك رِه رِبِي كُو و دُشْمِنَا رِه

تِيَتِ پَرَك كُو،

تِيرِ هَاي خُو رِه پورْتِه كُو و اُونَا

رِه تَار-و-مَار كُو.

۷ دِسْتِ خُو رِه از عَالَمِ بَالِه دِرَاز كُو،

مَرِه خِلَاصِي دَدِه از آوَهَاي كَلُو

نِجَاتِ بَدِي،

از دِسْتِ آدْمَاي بِيگْنِه،

۸ از دِسْتِ كَسَاي كِه دَانِ هَاي ازْوَا

دِرُوغِ مُوگِيِه

و دِسْتِ رَاسْتِ ازْوَا قَوْلِ دِرُوغِ مِيدِيِه.

۹ آي خُدَا، مَا بَلْدِه تُو سَرُوْدِ نُو مِيخَانُم،

قَد چَنگِ دِه تَار بَلْدِه تُو سَاز مِيزَنُم،

۱۰ بَلْدِه از تُو كِه دَ پَادِشَايُو پِيروزي

نَصِيْبِ مُونِي

و خِدْمَتْگَارِ خُو دَاوُوْدِ رِه از دَمِ شَمشِيرِ

كُشِنْدِه خِلَاصِ مُونِي.

۱۱ مَرِه از دِسْتِ آدَمای بیگنه خلاصی
دَدِه نِجاتِ بَدی،
از دِسْتِ کَسای که دان های ازوا
دروغ مُوگیه
و دِسْتِ راستِ ازوا قَوْلِ دروغ میدیه.

۱۲ اوخته باچه های مو دَ جوانی رقم نیال
های مُوشه که خُوب رُشد کده
و دُخترُون مو رقمِ سَتُون های که بَلدِه
آباد کدُونِ قِصر ها تَراش شُدِه.
۱۳ دَی خانِه های مو پُر از حاصِلاتِ

رقم رقمِ مُوشه
و رَمه های مو دَ دَشت های مو
هزاران-هزار مِیزیه
۱۴ و گَله های مو چاق شُدِه وَزنی مُوشه.
دَ دیوال های مو هیچ رَخنه دَ وَجُود نَمییه
و هیچ کس دَ اسیری بُرده نَمُوشه

و دَ کوچه های مو هیچ ناله-و-فریاد
شَنیده نَمُشه.

۱۵ نیک دَ بَخْتِ قومی که امی بَرکت
ها نصیب شی مُشه
و نیک دَ بَخْتِ قومی که خُداوند،
خُدای شی آسته.

دَ ستایشِ خُوبی خُداوند

سُرودِ ستایش؛ زبُورِ داوود.

۱ آی خُدای مه، آی پادشاه،

تُو ره ستایش مُونم

۱۴۵

و تا اَبَدُالاباد نام تُو ره حمد-و-ثنا مُوگیم.

۲ هر روز تُو ره حمد-و-ثنا مُوگیم

و تا اَبَدُالاباد نام تُو ره ستایش مُونم.

۳ خُداوند بزرگ آسته و بے اندازه

لایقِ ستایش؛

بزرگی ازو دَ فهم-و-عقل سَم نَمییه.

۴ یگ نسل د نسلِ دیگه تعریف-و-توصیفِ

کارای تُو ره مونه

و اعمالِ پُرقدرتِ تُو ره نقلِ موكنه.

۵ ما د باره شِكوه پُر جلال و باعظمتِ تُو

و د باره کارای عجیبِ تُو فکرِ مونم.

۶ اونا از قدرتِ کارای هِیبتِ ناک

تُو توره موكیه

و ما بزرگیِ تُو ره اعلانِ مونم.

۷ اونا نیکی های بے اندازهِ تُو ره یاد

کده د هر جای نقلِ مونه

و د وصفِ عدالتِ تُو د آوازِ بلند

سرودِ میخانه.

۸ خداوندِ پُر فیض و رحیمِ آسته،

دیرِ خشم-و-قار و پُر از مُحَبَّت.

۹ خداوندِ د حقِ پگِ کسا خوبِ آسته

و رحمتِ ازو د بله تمامِ کارای

دستِ شیِ آسته.

۱۰ آی خُداوند، پگِ کارای دِست تُو، تُو

ره شُکر-و-سپاس مُوگِیه،

و مومنین تُو، تُو ره حمد-و-ثنا مُوگِیه.

۱۱ اونا از شِکوه-و-جلالِ پادشاهی

تُو توره مُوگِیه

و قُدرت تُو ره بیان مُونه،

۱۲ تا بنی آدم ره از کارای پُر قُدرت تُو

و از شِکوهِ پُر جلالِ پادشاهی تُو

باخبر کنه.

۱۳ پادشاهی تُو پادشاهی ابدی آسته،

و حُکمرانی تُو نسل اندر نسل

باقی مُومنه.

۱۴ خُداوند پگِ کسای ره که دَ حالِ اُفتدو

یه، دِست شی ره میگیره

و تمامِ کسای ره که خَم شُدّه، باله مُونه.

۱۵ چیمای پگِ دَ اُمیدِ از تُو یه

و تُو روزی ازوا ره سرِ وخت

شی میرسنی.

۱۶ تُو دِست خُو ره واز مونی

و آرزوی تمامِ زنده‌جانا ره پوره موکُنی.

۱۷ خُداوند دَ تمامِ راه‌های خُو عادلِ آسته

و دَ پِگِ کارای خُو مهربو.

۱۸ خُداوند دَ تمامِ کسای نزدیکِ آسته

که او ره کوی مونه،

دَ پِگِ کسای که او ره از راستی

کوی موکُنه.

۱۹ او آرزوی کسای ره که ازو ترس

دَره، پوره مونه،

و ناله-و-فریادِ ازوا ره شنیده اونا

ره نجات میدیه.

۲۰ خُداوند تمامِ دوستدارای خُو ره

نگاه مونه،

لیکن پِگِ آدمای شریر ره نابود موکُنه.

۲۱ دان مه د ستایشِ خُداوند توره مُوگیه؛
بیل که تمامِ بشر تا ابدالاباد نامِ مُقدّسِ
ازو ره حمد-و-ثنا بُگیه.

د ستایشِ خُدای دادرَس

۱ حمد-و-ثنا د خُداوند!
۱۲۶
ای جان مه، خُداوند
ره حمد-و-ثنا بُگی.

۲ تا زنده اَسْتُم خُداوند ره حمد-و-ثنا مُوگیم؛
تا وجود مه اَسْتَه، ما بلده خُدای
خو سرود میخانم.

۳ تَوَكَّلْ خُو ره د حُکمرانا نَکُنید،
د بنی آدم، که د وسیله ازو نجات نمیه.
۴ وختیکه روح ازو بُر موشه، او پس
د خاک موره
و د امزو روز نقشه های شی نابود موشه.

۵ نیک دَ بَخْتِ کسی که خُدایِ یعقوب

مَدَدگار شی آسته

و اُمید ازو دَ خُداوند، خُدایِ شی آسته،

۶ دَ خُدایِ که آسمو و زمی ره خَلق کد

و دریا و هر چیزی ره که دَ مَنه شی آسته؛

دَ امزُو که وفاداری خُو ره تا اَبَد نِگاه مُونه،

۷ دَ دادِ مظلوما میرسه

و دَ گُشنه ها خوراک میدیه.

خُداوند بَندی ها ره آزاد مُونه.

۸ خُداوند چیمای کورا ره واز مُونه؛

خُداوند کسای ره که خَم شُدِه، باله مُونه؛

خُداوند آدمای عادِل ره دوست میدنه.

۹ خُداوند از آدمای بیگنه مُحافِظَت مُونه

و پُشتیوانِ یَتیما و خاتُونوی بیوه آسته،

لیکن راه-و-رفتارِ آدمای شریر ره

سرنگون مُونه.

۱۰ خُداوند تا اَبَد پادشاهی مُونه،
خُدای تُو، اَی صَهیون، نسل اَندر نسل.
حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

خُداوند خوشبختی اورُشَلیم ره دُوباره میره

۱۲۷
۱ حمد-و-ثنا دَ خُداوند!
چِیقس خُوب اَسته که
بَلدِه خُدای خُو سُرود بِخانی،
سِتایش اَزو دِلپَسند و خوشایند اَسته.
۲ خُداوند اورُشَلیم ره دُوباره اَباد مُونه
و کسای ره که از اِسرائیل تیت پَرَک
شُدِه، جَم مُونه.

۳ اُو اَدمای دِلمیدِه ره شفا میدیه
و زَخمای ازوا ره بسته مُونه.
۴ اُو تعدادِ ستاره‌ها ره حساب مُونه
و هر کُدم ازوا ره دَ نام کُوی مُوکنه.
۵ خُداوند مو بزرگ اَسته و کَلو قُدرتمند،
و فامیدگی شی بے خَد-و-اندازه.

۶ خُداوند آدمای بیچاره ره سربلند مونه،
لیکن مردُمای شریر ره دَ زمی میزنه.

۷ قد شکرگزاری دَ خُداوند سرود بخانید،
دَ خُدای مو قد برِبط ساز بزید.

۸ او آسمونا ره قد آور ها موبوشنه

و بارش ره بلده زمی مَهیا مونه

و علف ره دَ کوه ها سوزدلجی مونه.

۹ او دَ حیوانا خوراک میدیه

و دَ چوچه های زاغ که فریاد مونه.

۱۰ او دَ قُوتِ اَسپ شوق ندره

و قُدرتِ اِنسان^a باعثِ خوشی ازو نمُوشه،

۱۱ بَلکه کسای باعثِ خوشی خُداوند

مُوشه که از شی ترس دَره،

کسای که دَ رَحمتِ ازو اُمید دَره.

^a ۱۰:۱۴۷ دَ جای «قُدرتِ اِنسان» دَ زبونِ عبرانی «پایای

اِنسان» نوشته یه.

۱۲ آی اورشَلیم، خُداوند ره ستایش کُو!
آی صَهیون، خُدای خُو ره حمد-و-ثنا
بُگی،

۱۳ چراکه اُو پُشتبند های درگه های
تُو ره مُستَحکم مُونه

و بچکیچای تُو ره دَ مَنه تُو بَرکت میدیه.

۱۴ اُو دَ مَرز های تُو صُلح-و-آرامش میره
و تُو ره قد مَغزِ گندم سیر مُونه.

۱۵ اُو حُکم خُو ره دَ زمی رَبی مُونه

و کلام شی دَ تیزی دَ مقصد خُو میرسه.

۱۶ اُو بَرَف ره رَقمِ پاشم مُوبارَنه،

و سُدَری ره رَقمِ خِگشتر پاش میدیه.

۱۷ اُو زاله ره رَقمِ میدگی نان اَلی

تاه پورته مُونه،

کی میتنه که دَ برابرِ یخی ازو تاب بیره؟

۱۸ اُو کلام خُو ره رَبی مُونه و اونا

ره آو مُونه،

أُو باد خُو ره دَ شور میره و آو
ها رَبی مُوشه.

۱۹ أُو کلام خُو ره دَ یعقوب بیان کده
و قانونا و دستُورای خُو ره دَ اسرائیل.
۲۰ أُو قد هیچ مِلَّت امی رقم نَکده،
أونا دستُورای ازو ره نَمیدنه.
حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

تشویقِ خَلَقَتِ بَلَدِه سِتایشِ خُداوند

۱ حمد-و-ثنا دَ خُداوند!
۱۲۸ خُداوند ره از آسمو
حمد-و-ثنا بُگید،

أُو ره دَ عالمِ باله حمد-و-ثنا بُگید.
۲ آی پگِ ملایکه های شی، أُو ره
حمد-و-ثنا بُگید،

آی تمامِ لشکرای شی، أُو ره
حمد-و-ثنا بُگید.

۳ آی آفتو و ماهتو، أُو ره حمد-و-ثنا بُگید،

آی پگِ ستاره های جَلو، اُو ره
حمد-و-ثنا بُگید.

۴ آی آسمونای بلند و آی آو های
بَله آسمونا،
اُو ره حمد-و-ثنا بُگید.

۵ بیلید که امیا نامِ خُداوند ره
حمد-و-ثنا بُگیه،

چراکه اُو امر کد و امیا خَلق شُد.
۶ اُو اونا ره برقرار کد، تا اَبَدُالآباد؛
و یگ حد بَلده ازوا قرار دَد که
ازو تیر نَشنه.

۷ خُداوند ره از زمی حمد-و-ثنا بُگید،
آی جاندارای کُنه دریایی و پگِ غُوجی ها؛
۸ آی آتَشک و زاله و بَرَف و اُور،
و بادِ توفانی که امرِ ازو ره دَ جای میرید؛
۹ آی کوه ها و پگِ تپه ها،

آی دِرختونِ میوه و تمامِ دِرختونِ سَرو؛
 ۱۰ آی تمامِ جانورایِ وَحشی و چارپایا،
 آی خزنده‌گو و مُرغکوی بالدار؛
 ۱۱ آی پادشایونِ زمی و پگِ قومِ ها،
 آی کُتّه-کَلونا و تمامِ حُکمرانایِ دُنیا؛
 ۱۲ آی مَرَدایِ جوان و دُخترِ جوان،
 آی آدمایِ پیر و بچکِیچا.

۱۳ بیلید که پگِ امزیا نامِ خُداوند ره
 حمد-و-ثنا بُگیه،

چراکه تنها نامِ ازو مُتعالِ آسته؛
 بُزرگی-و-جلالِ ازو باله‌تر از زمی
 و آسمو یه.

۱۴ اویگِ قُدرت^a بلده قومِ خُو باله کده،
 تا اِفتخارِ پگِ مومنینِ شی بَشه،

^a ۱۴: ۱۴۸ دَ جای «قُدرت» دَ زبونِ عبرانی «شاخ»

نوشته یه که یگِ تشبیه بلده قُدرتِ آسته.

یعنی بلده بنی اسرائیل که دزو
نزدیک آسته.

حمد-و-ثنا د خداوند!

ستایشِ خداوند د مینکلِ مومنین

۱ حمد-و-ثنا د خداوند!

بلده خداوند سرود

۱۴۹

نو بخانید،

حمد-و-ثنا از ره د مینکلِ جماعتِ

مومنین شی بگید.

۲ بیلید که اسرائیل د حضورِ خالق

خو خوشی کنه،

و باشنده های صهیون د حضورِ پادشاه

خو خوشحال بشه.

۳ بیلید که رقص و بازی کده نام ازو

ره ستایش کنه

و قد دیره و بربط بلده ازو سرود بخانه،

۴ چراکه خداوند از قوم خو راضی آسته؛

أُو آدمای ستمدیده ره قد تاجِ نجات
آرایش مونه.

۵ بیلید که مومنین دَ امزی افتخار
خوشی کنه

و دَ بِلَه جاگه های خُو قد خوشی
سُرود بِخانه.

۶ بیلید که ستایشِ خُدا دَ دانِ ازوا
و شمشیرِ دُودَم دَ دستای ازوا بَشه
۷ تا از مِلَّت ها اِنْتِقَامِ بگیره،

و قَوْم ها ره دَ جَزای شی بِرَسنه،

۸ تا پادشایونِ ازوا ره دَ زنجیر بسته کنه
و کتّه کلونای ازوا ره قد زولانه های آینی،
۹ تا حُکْمِ نِوِشْتَه شُدِه ره دَ بِلَه ازوا
اجرا کنه.

ای بِلَدِه پگِ مومنینِ ازو یگ
افتخار آسته.

حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

هر جاندار خُداوند ره ستایش کُنه

۱ حمد-و-ثنا دَ خُداوند!
خُدا ره دَ جایگاه

مُقَدَّس شی ستایش کُنید.

اُو ره دَ آسمونِ پُرقدرت شی
ستایش کُنید.

۲ اُو ره بخاطرِ کارای پُرقدرت شی
ستایش کُنید.

اُو ره دَ مُطابِقِ بزرگی بے اندازه
شی ستایش کُنید.

۳ اُو ره قد آوازِ شیپُور^a ستایش کُنید.

اُو ره قد چنگ و بربط ستایش کُنید.

۴ اُو ره قد دیره و رقص ستایش کُنید.

^a ۱۵۰:۳ دَ جای «شیپُور» دَ زبونِ عبرانی «شاخِ قوچ»

نوشته یه که دَ اُو زمانِ مثلِ یگِ آلِه موسیقی استفاده
مُوشد.

اُو ره قد ساز های تاردار و توله
ستایش کنید.

۵ اُو ره قد صدای سنج ها ستایش کنید.

اُو ره قد سنج های پُرصدا ستایش کنید.^a

۶ بیلید هر چیزی که نفس میکشه

خداوند ره ستایش کنه.

حمد-و-ثنا دَ خداوند!

^a ۱۵۰:۵ «سنج» یگ آله موسیقی آسته که رقم دُوقاب

برنجی یه.